ENIGMA

Maurice Leblanc

O CRIMĂ ÎN PAȘI DE DANS

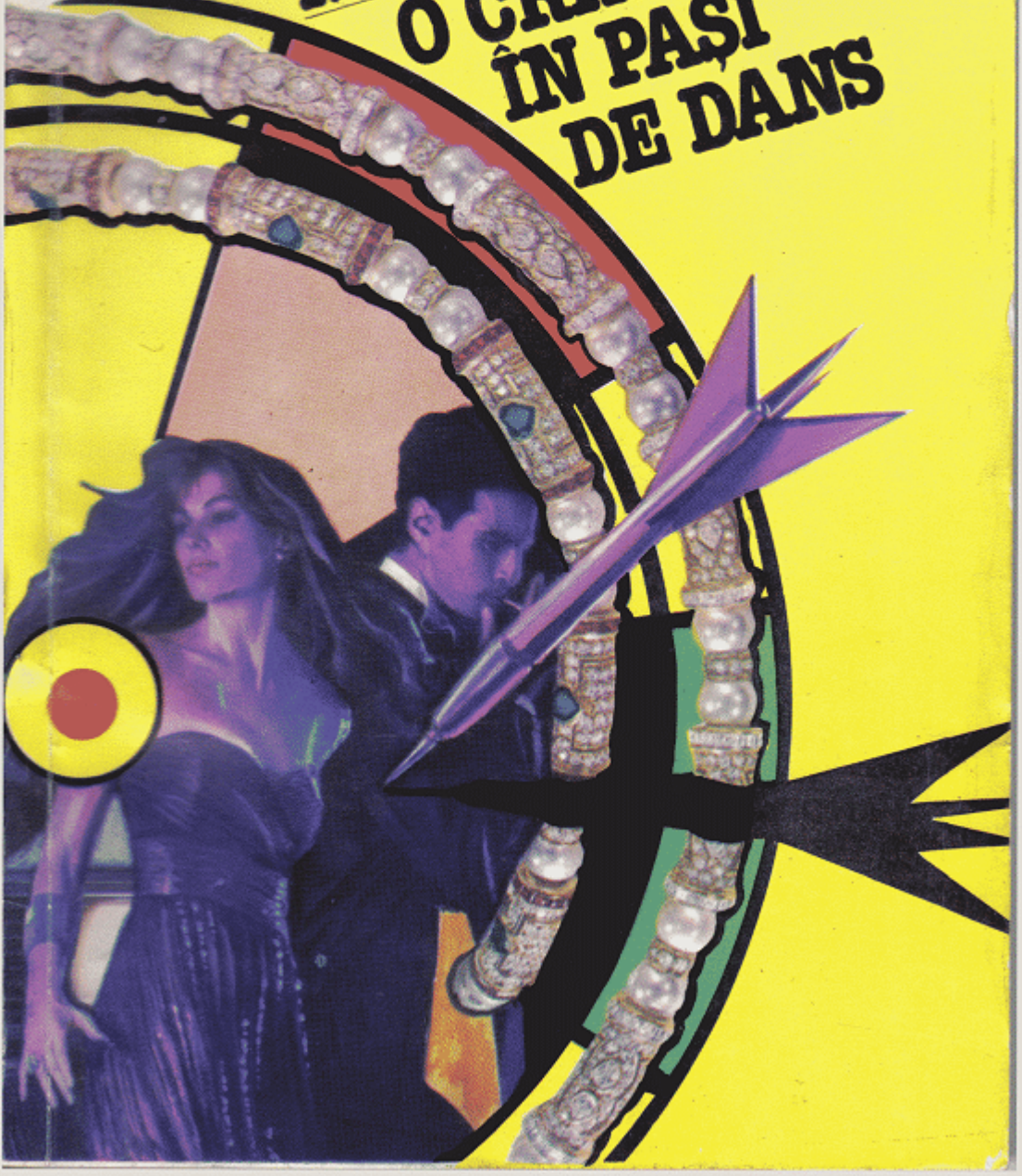

Maurice Leblanc
Le scandal du Gazon bleu
Roman
Éd. Ernest Flammarion
Paris, 1935

MAURICE LEBLANC

O crimă în pași de dans

Roman

Traducere de TEODORA POPA-MAZILU

București, 1992

Consilier literar: H. Grămescu

Ilustrația copertei de *Gh. Baltoc*

ISBN 973-95702-3-2

I

SĂRBĂTORIREA

AMURGUL serii calme de iunie îneca în umbră Bois. Desișurile fuseseră de-acum învăluite în întuneric. O lumină vagă se mai furișa încă prin interstițiile gardului.

Cu lămpile strălucitoare, cu fețele de masă albe și cu muzica orchestrei sale, restaurantul elegant părea o oază de senin și muzică în noaptea ce începuse să coboare. Atît de aproape și totuși atît de departe de Paris...

Deosebit de frumoasă în rochia sa elegantă de seară, cu brațele, cu umerii și cu gîtul gol, unde strălucea un triplu șirag de perle pe pielea ei mată, Dominique — așezată la o masă, cu spatele spre tufișurile întunecate ce mărgineau grădina restaurantului — privea acel Bois năpădit de întuneric. Apoi cu un gest grațios, își dădu pe spate o șuviță neagră ce-i căzuse pe fruntea netedă și ochii săi mari și întunecați se întoarseră spre soțul ei, așezat în fața sa. Îl privi îndelung, cu o dragoste plină de încredere, parcă mai tandră, mai înflăcărată, mai pătimașă acum, după patru ani de căsnicie fără nori; un surîs îi întredeschise buzele roșii, nefardate, peste dinții de un alb strălucitor, făcînd-o să pară și mai frumoasă, demnă de dorit, aproape senzuală. Spuse încet de teamă să nu fie auzită de vecinii ei, care totuși n-aveau cum s-o audă:

— Patrice, iubitul meu, sînt atît de fericită...

Un surîs lumină chipul ras, energic, cu trăsături regulate al lui Patrice Martyl. Întinse mîna și o așeză o clipă peste mîna lui Dominique, care pe fața albă de masă, sub veioza trandafirie, părea o floare întredeschisă. Gestul a fost foarte rapid căci și lui ca și tinerei sale soții, îi era jenă să-și manifeste sentimentele în public.

Ca să răspundă, își coborî mult timbrul vocii clare, profunde și emoționante, care făcuse din el, la treizeci și patru de ani, împreună cu studiile de rigoare unul dintre avocații celebri de la Curtea cu Juri. Privind-o pe Dominique drept în ochi cu ochii săi cenușii, murmură :

— Scumpa mea . . . Sînt fericit și te iubesc . . .

Ea avu un fior de emoție. Era statuia care prinde viață doar pentru un singur bărbat. Cînd Patrice Martyl o văzuse pentru prima oară într-un vechi oraș breton unde pledase într-un proces penal de senzație, Dominique abia împlinise douăzeci de ani și nu cunoștea în nici un fel viața. Aparținînd unei familii din vechea nobilime din provincie, fata fusese crescută în mod rigid de niște părinți buni și tandri, dar care respectau vechile obiceiuri, erau foarte credincioși și nu admiteau nici moravurile moderne, nici excesiva libertate de care se bucurau multe fete. Evlavioasă ea însăși, de o moralitate aproape dură, conducîndu-se după principii severe atît datorită educației cît și înclinării sale, Dominique nu cunoscuse niciodată flirturile în care inocența adolescentelor se ofilește ca trandafirii ce se desfoaie. Era fecioară și trupește și sufletește. Apoi apăruse Patrice. El se îndrăgosti de ea, Dominique îl iubi la rîndu-i și cei doi se căsătoriră. De atunci ea trăia la Paris cu el, pentru el, fără a mai visa la altceva pentru că realitatea o copleșea. Aceasta era toată povestea ei. Și această poveste putea să se rezume în acele cuvinte pe care tînăra le repeta în fiecare zi și pe care le rostise în această seară cînd își sărbătoreau aniversarea căsătoriei pe care aveau grijă s-o onoreze în fiecare an printr-o masă luată în doi în același restaurant din Bois. Și acele cuvinte le rostea în fiecare an cu aceeași gravă și tandră fervoare :

— Sînt fericită și te iubesc. Oh, Patrice, cît de frumoasă e viața noastră ! Sigură, dreaptă, cinstită, curată. Nici nu concep că aș putea trăi altfel, adăugă ea cu o mirare aproape candidă care-l făcu pe soțul ei să surîdă.

— Draga mea, tu ai puritatea și strălucirea unui diamant.

— Nu rîde, Patrice. Fericirea noastră e un lucru serios.

— Dar nu tragic și cum nimic n-o amenință, ne e îngăduit să ne înveselim puțin în seara asta în care ne serbăm aniversarea . . . Și-și încheie fraza pe un ton mai grav decît ar fi vrut : . . . Celei mai frumoase zile din viața mea !

— Și din viața mea, șopti Dominique. Adevărul e, Patrice, că eu am început să exist doar de cînd te cunosc pe tine. Eu . . .

Se întrerupse. *Maître d'hôtel*-ul le adusese el însuși cafeaua ca unor clienți de marcă.

— Domnul și doamna doresc licheur?

— Da. Pentru mine, licheurul casei. Tu, Dominique?

— Oh, eu, nimic...

— Ba da, bea puțin Kummel; e singurul licheur care-ți place.

— Bine, fie... Și totuși, Patrice, nu vreau licheur, zise tînăra femeie după ce *maître d'hôtel*-ul se îndepărtă. N-am vrut să te refuz dar tu știi că orice băutură mă amețește. Și mi-e groază de așa ceva...

El rîse.

— Iubita mea, m-aș amuza grozav să te văd puțin amețită în cinstea aniversării noastre, dar din păcate n-ai de ce te teme. Ai băut doar un deget de vin de Bourgogne. Vrei o țigară?

— Da.

Patrice îi oferi o țigară fină, orientală și i-o aprinse. O clipă tăcură amîndoi. Dominique gusta plăcerea acelui ceas și ușor amețită de păhărelul de Kummel pe care-l băuse în sorbituri mici, urmărea cu privirea volutele gri-bleu ale țigării ce se ridicau în aerul calm al nopții înstăpînite peste Bois.

— E nouă și jumătate, zise la un moment dat Patrice. Dacă am pleca?

— Unde? întrebă Dominique. Dacă ne-am întoarce acasă?

Gîndul confuz care o îndemnase să rostească aceste cuvinte fără să se gîndească prea mult făcu să i se roșească obrajii. Patrice fremătă ușor dar răspunse ca un îndrăgostit expert căruia îi place să întîrzie momentul fericit pentru a-l gusta mai bine:

— E prea devreme. Nu vrei să ne plimbăm puțin cu mașina?

— Ba da, e o idee excelentă. Dar încotro s-o luăm? Azi e duminică...

— Perfect. Am o idee... Știi că Antoine își petrece *week-end*-ul în pavilionul său de pe malul rîului Oise împreună cu Richard... Dacă ne-am duce să-i luăm într-o mică plimbare?

— Ca să-ți spun drept, aș fi preferat să rămîn singură cu tine. Dar dacă tu știi... La urma urmei sînt niște prieteni apropiați...

— Adevărul e că i-am făgăduit lui Antoine ieri dimineață cînd a venit să mă consulte în legătură cu crahul bancherului Lhermond; optimist cum e el de obicei, sigur că ne așteaptă... ...Voia mai ales să-mi ceară părerea în privința asociației

pe care a pus-o pe picioare împreună cu Richard pentru lansarea unei noi edituri de artă.

— A, da, noul lor proiect...

— Au toate șansele de reușită pentru că au bani. Antoine va face uz de capacitatea sa de om de afaceri cu experiență iar Richard, de gustul lui în materie de tablouri și de decorator erudit. Poate că e un pic diletant dar Antoine îl va aduce la realitatea practică.

— Și tu vei fi consilierul lor. Nu te vor decît pe tine.

— Drace, ne cunoaștem din primii ani ai tinereții, încă din vremea cînd eram la Colegiu...

— Au presimțit superioritatea ta și te-au ales ca model. Tu ești pentru ei o personalitate. Și-i înțeleg perfect.

— Iubita mea Dominique, exagerezi...

— Nu, Patrice, ăsta e adevărul. Și asta pentru că am simțit sincera admirație, adevărata prietenie fără gelozie și fără idei preconcepute pe care Richard și Antoine le au pentru tine. Nimic nu mi se pare mai odios decît o femeie care-și închipuie că soțul ei nu trăia înainte de ea și care vrea să rupă relațiile sale anterioare. Trebuie să știi însă să-i discerni pe adevărații prieteni și din acest punct de vedere Antoine și Richard n-au nici un cusur.

— Dominique, tu ești o femeie perfectă!

Ea surise.

— Exagerezi, dragul meu, nu sînt perfectă, dar mă iubești. Dacă vrei să ne ducem după prietenii noștri, ar trebui să plecăm.

Patrice ceru să i se facă nota de plată. Amîndoi se ridicară și străbătură printre mese, grădina. Mesenii admirară acea pereche frumoasă, el înalt și viguros în smokingul perfect croit, ea la fel de înaltă, subțire, suplă, cu forme ce se conturau armonios sub stofa moale care o îmbrăca.

— E Patrice Martyl, marele avocat și soția sa...

Dominique auzi acele cuvinte șoptite în timp ce treceau. Cu toate că era lipsită de vanități puerile, simți o deosebită satisfacție a amorului propriu la care nu fu insensibilă. Încă o mică bucurie pe care i-o oferea Patrice. Se strînse lîngă el cu o mîndrie plină de candoare care părea să spună: „Da, el este al meu și cu sînt a lui!"

Patronul restaurantului îi aștepta în fața automobilului. Era un om important, restaurantul lui foarte șic era prosper în ciuda crizei și-și revărsa toată atenția asupra personajelor pe care le socotea demne de interesul său.

— Ei bine, dragă maestre, aţi fost mulţumit? Şi doamna de asemenea?

— Desigur, spuse Patrice strîngîndu-i mîna, gest cordial pe care patronul restaurantului îl primi cu o deferenţă temperată de demnitate. Am mîncat foarte bine.

— Sînt încîntat, dragă maestre... Venirea dumneavoastră mă onorează. Să nu vă miraţi dacă veţi găsi în maşina dumneavoastră un mic pachet pus acolo de pivnicerul meu.

— Un pachet? întrebă Patrice mirat.

— O duzină de sticle cu şampanie *Super Cordon d'Or*. E o marcă nouă pe care vreau s-o lansez pe piaţă. Încă nu se găseşte în comerţ. Un vin minunat. Îngăduiţi-mi să vă ofer primele sticle. Nu, nu, nu, dragă maestre, nu protestaţi! Mi-aţi făcut onoarea de a pleda pentru mine şi nu uit acest lucru! Nu-mi puteţi aduce afrontul de a refuza această neînsemnată dovadă a profundei mele gratitudini.

Patrice nu voi să-l facă să se simtă stînjenit.

— Ei bine, accept şi mulţumesc.

— Sînt mai mult decît încîntat, scumpe maestre.

Maşina, cu Patrice la volan şi cu Dominique lîngă el, se îndreptă spre Poissy. Prin împrejurimi se afla pavilionul lui Antoine, puţin cam izolat, la marginea unui drum şi în mijlocul unei grădini. Sărind din maşină, Patrice sună la grilaj.

— Iată-i! strigă o voce venind din grădină. Drăguţ din partea voastră! Nu trăgeam nădejde să mai veniţi. Aşteptaţi...

Moş Crăciun (asta era porecla bătrînului grădinar care făcea şi pe portarul) s-a dus să se culce. Vin eu să vă deschid!

Şi grilajul se deschise. O lampă electrică aprinsă brusc lumină grădina. Patrice urcîndu-se din nou la volan parcă maşina în curte.

— Fumam melancolici în întuneric respirînd aerul înmiresmat al serii în care se amestecă adesea un parfum ce aminteşte de civilizaţie, explică stăpînul casei, Antoine Ganet, un bărbat rotofei, spîn, cu chelie, cam burtos, îmbrăcat cu un pantalon de golf şi cu o cămaşă sport deschisă la git. Stai puţin, dragă Dominique, zise el, vreau să te ajut să cobori din maşină. A, iată că şi-a asumat Richard această sarcină.

Într-adevăr, prietenul său îi dădea mîna lui Dominique care abia sprijinindu-se de ea sări sprintenă pe pietrişul din alee. Richard L'Heurois era complet diferit de nedespărţitul său prieten Antoine. De aceeaşi vîrstă ca şi el, treizeci şi cinci de ani, părea mult mai tînăr cu talia sa înaltă, zveltă şi muşchiuloasă de sportiv, cu obrazul fin, cu o mustaţă mică, blondă ca

şi părul lins; comportarea sa era mai rezervată, vocea mai calmă, ţinuta mai corectă; purta un elegant costum gri şi o cămaşă de mătase.

Îi unea totuşi un punct comun în afară de camaraderia lor, de admiraţia amicală pentru Patrice Martyl, fostul lor coleg de liceu. Copii, acceptaseră ca el să fie şeful, fapt pe care îl acceptau şi acum. Patrice era persoana cea mai importantă din acel trio al lor. Îl admirau pentru însuşirile sale deosebite, pentru caracterul său ferm, pentru situaţia importantă pe care ştiuse să şi-o facă, pentru faima ce-i creştea zilnic. Îl admirau mai ales şi înainte de orice pentru experienţa lui în materie de femei şi pentru succesul lui în faţa lor.

Antoine, prea puţin atrăgător şi prea puţin sentimental, se mulţumea cu mici aventuri fără urmări, cu fete de prin barurile pe care le frecventa, presupuse dansatoare de prin diverse cabarete. Richard, mai rafinat, dispreţuia profesionistele, care i se păreau prea banale. El căuta femei din lumea mare izgonite din societate în urma unui scandal răsunător, actriţe care nu jucau nicăieri, zăpăcite care avuseseră un amant sau doi şi care nu mai puteau face parte din categoria femeilor cinstite.

Patrice Martyl dispreţuia iubirile facile; prostituatele îl dezgustau. Senzual dar tot pe atît de cerebral, dragostea ocupa în viaţa lui tot atît loc cît şi ambiţia.

În înalta societate, unde era primit atît datorită numelui şi familiei sale cît şi celebrităţii şi remarcabilelor sale calităţi profesionale, inspirase pasiuni profunde unor femei care pînă atunci trecuseră drept ireproşabile. Cei doi prieteni ai săi rămaseră uimiţi de succesele sale: lui Patrice, se pare că nimeni nu-i rezista! Se bucura de glorie, de bani, de femei...

Cînd tînărul avocat se întorsese din provincie cu încîntătoarea Dominique cu care se însurase, Antoine şi Richard îl admiraseră o dată în plus de a fi ştiut să cucerească dragostea acelei fiinţe atît de pure şi de mîndre. Nici o invidie nu se ivise în relaţiile dintre ei, nici o gelozie. Numai că Antoine şi Richard, cu toată prietenia lor pentru Patrice, în ciuda loialităţii lor faţă de el, nu se puteau apăra de atracţia pe care o simţeau faţă de Dominique. Fără a cuteza a-şi mărturisi pînă şi lor înşişi, amîndoi o doreau; cuceririle lor facile de o noapte sau de o săptămînă li se păreau acum şi mai vulgare, şi mai fade de cînd prietenia lor le îngăduia s-o vadă aproape zilnic pe Dominique al cărei farmec deosebit şi involuntar acţiona puternic asupra lor. Prieteni sinceri ai lui Patrice, aveau un

caracter loial și un spirit deschis și franc, dar să nu uităm că totuși erau bărbați și că tentația era atît de puternică încît nu puteau să nu păcătuiască măcar cu gîndul. O adorau cu patimă pe strălucitoarea tînără, cuprinși de o pasiune înflăcărată dar fără nici o nădejde. Niciodată vreunul din ei nu și-a dezvăluit această pasiune nici prin cuvinte și nici prin gesturi, știind sigur că mîndra și sincera Dominique nu va admite așa ceva și că asta ar însemna ruptura completă de acea ființă superbă care le era atît de dragă. Atențiile lor față de ea, politețea, complimentele voalate erau ceva fără echivoc. Dominique se afla la o distanță de o sută de leghe de bănuiala că cei doi bărbați o doreau cu ardoare, că-i priveau cu lăcomie formele desăvîrșite ale trupului ce se conturau prin rochiile elegante, că-i aspirau tulburați parfumul pielii ce se răspîndea prin decolteul rochiilor.

În încîntătoarea ei candoare, Dominique ar fi considerat acest lucru drept o trădare față de soțul ei. Patrice era totuși mult prea fin și prea perspicace ca să nu observe sentimentele ascunse ale celor doi amici ai săi ; dar acest lucru nu-l neliniștea ci îl considera ca pe un omagiu adus seducției soției sale. Putea cineva să se apropie de Dominique și să nu se simtă atras de ea ? Numai că Patrice socotindu-se cu mult deasupra celorlalți bărbați, nici Antoine și nici Richard nu cutezau să rivalizeze cu el. Așa că Patrice era sigur de prietenia, de loialitatea lor, dar mai ales era sigur de virtutea, de dragostea absolută a frumoasei și serioasei Dominique. Cu ea nu-l pîndea nici un pericol de acest gen.

— Dar ce-i asta ? strigă Antoine care privi în interiorul mașinii.

— Ce anume ? întrebă Patrice.

— Coșul ăsta plin cu sticle de șampanie ! continuă Antoine Cine ți l-a dat ?

— A, e un cadou de la un client ! Uitasem de el !

— Ce marcă de șampanie ? Știi că sînt un mare amator ...

Cînd nu ești nici seducător și nici celebru, te mulțumești cu orice. Ia stai să mă uit ... Și scoase o sticlă din coș privindu-i eticheta. *Super Cordon d'Or* ! Dar asta-i noua marcă de șampanie ce urmează să fie lansată pe piață. Se pare că e ceva nemaipomenit ! Spune, Patrice, nu ne dai și nouă o sticlă s-o gustăm ? Ne-ai face o bucurie. Richard și cu mine filozofam mai adineauri melancolici, în întuneric. Și iată că ați sosit voi doi aducînd lumină, veselie, șampanie ... Așa că vom bea cîte un pahar închinînd pentru prietenie ...

— Prietenia poate dăinui și fără șampanie, zise Dominique surizînd.

— Ba deloc, nici pomeneală ! Dacă trebuie, te voi implora ca pe o zeiță să bei un pahar cu noi !

Cu sticla în mînă se așează într-un genunchi pe pietrișul din alee în fața frumoasei Dominique.

— Bine, fie, zise tînăra femeie rîzînd. Numai că noi am venit să vă luăm să facem o scurtă plimbare cu mașina . . .

— O secundă . . . Mă duc să caut niște pahare ca să ciocnim sub lumina stelelor sau mai curînd a norilor care văd că încep să acopere cerul, apoi o ștergem . . .

Antoine intră repede în casă și se întoarse îmbrăcat cu haina și ținînd în mînă patru pahare. Apoi scoase dopul sticlei cu șampanie.

— Mie să-mi pui foarte puțin, zise Patrice.

— Iar mie deloc, adăugă și Dominique.

— Ba da, ba da ! Richard, insistă și tu, ce naiba ! Stați un pic, mai întîi să gust eu ! O, e minunată ! Hai, întindeți cupele . . .

— Ți-am spus că eu nu vreau, spuse Dominique.

Dar Patrice îi făcu semn să accepte, așa că tînăra luă cupa.

— În cinstea prieteniei, spuse Antoine. Trebuie să beți totul pînă la fund.

După ce isprăviră, Antoine insistă să mai umple o dată cupele pe care le goliră. Apoi mai destupară o sticlă. Cu toate protestele sale Dominique nu putu să nu ia parte la acel mic chef. După licheurul pe care-l băuse, șampania i se urcase la cap și o amețise. Se simțea veselă și bine dispusă. Cît despre cei trei bărbați, foarte sobri de obicei, șampania îl făcuse pe Antoine vorbăreț, pe Richard tăcut, iar pe Patrice aproape zurbagiu, ceea ce nu se potrivea deloc cu firea lui așezată.

— Dar e trecut de miezul nopții ; trebuia să plecăm ! zise el dintr-odată venindu-și în fire pentru cîteva clipe.

— Gata ! Plecăm ! răspunse Antoine cu o voce ușor încleiată. Dacă vreți, conduc eu. Cunosc drumurile pe aici cum îmi cunosc buzunarul.

— Foarte bine, zise Dominique. Richard să stea în față lîngă dumneata iar noi doi vom sta în spate, spuse ea strîngînd pe ascuns mîna lui Patrice care la acea atingere tandră simți un fior de plăcere.

Antoine scoase fără probleme mașina din grădină. Richard coborî pentru a închide grilajul, apoi urcă alături de prietenul său. Pătrunseră în întunericul călduț, risipit arareori de becurile

de pe marginea drumului, sub un cer greu de nori ce prevestea o furtună îndepărtată.

Pe bancheta din fund, Dominique se rezemase, molatecă, de soţul ei. Noaptea o mîngîia cu obscuritatea ei voluptuoasă. Mîna lui Patrice rătăcea pe sînii şi pe gîtul ei, făcînd să-i freamăte întreg trupul. După un sărut lung şi pătimaş, femeia nu se mai putu abţine şi scoase un geamăt de plăcere.

— Ascultă, Antoine, cred că ai greşit drumul, rosti cu glas tulburat Richard L'Heurois.

— Ei, asta-i ! protestă Antoine. Ţi-am mai spus că cunosc drumul ăsta ca pe buzunarul meu.

Gata să cadă într-un şanţ, redresă maşina strigînd : „Vezi dacă mă ţii de vorbă? Era cît pe-aci să ne răsturnăm ! Iată drumul . . . Acum îl vezi?"

Şi o porni mai departe. Acel drumeag forestier, capricios şi pustiu, începu să coboare în pantă lină. Dar iată că brusc, la o oarecare distanţă, văzură două lumini fixe care, în ceaţa uşoară şi caldă, păreau doi aştri fantomatici, atîrnaţi în chip magic, undeva sus.

— Oare ce-o fi asta? Hai să vedem, bombăni Antoine.

În stînga drumului şi puţin mai retrasă, o casă ce părea pustie, înconjurată de tufe şi de boschete întunecate.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, Antoine opri brusc maşina şi stinse farurile. O maşină de mic litraj, aşezată drept în mijlocul drumeagului, bara circulaţia. Foarte aproape văzu luminile misterioase. Cădeau din vîrfurile a două felinare înalte, luminînd o peluză netedă înconjurată de mesteceni argintii ce foşneau uşor în noaptea liniştită. În mijlocul peluzei, pe toată întinderea luminată de cele două puternice felinare albastre, pe gazonul scăldat în acea lumină plăcută ca de lună, două femei dansau, două femei goale, cu trupuri zvelte şi înalte, se răsuceau, se înlănţuiau, se îndepărtau şi se apropiau una de alta în chip armonios în ritmul lent al unui dans pe care-l fredona din umbră o a treia femeie, aceasta însă îmbrăcată.

În lumina albastră, cele două trupuri uşor albăstrii, dansul mut şi languros, decorul alcătuit din şirul de mesteceni argintii sub cerul întunecat aveau farmecul tulburător al unei viziuni feerice, ireale, al unui cult antic consacrat unui idol frumos ce părea întruchipat din umbră.

II

VERTIJUL

În faţa acelei viziuni neaşteptate, stranii, de un farmec poetic şi senzual şi care părea visul magic al unei lumi fermecate, Antoine şi Richard, la început miraţi, apoi atraşi, săriră din maşină şi se apropiară muţi şi fascinaţi.

Dar din maşinuţa rămasă în pană în mijlocul drumului, se ivi imediat un bărbat tînăr, robust, îmbrăcat într-un costum de mecanic. Ţinea în mînă o lanternă care-i lumina faţa lată şi zîmbăreaţă, capul gol şi părul roşu, zbîrlit.

— Pardon, scuzaţi, rosti el cu un accent ce trăda pe mahalagiul din împrejurimile Parisului, avem o pană de benzină. N-aveţi să ne daţi şi nouă un bidon? E pentru cele două don'-şoare care dansează... sînt persoane distinse, vă vor returna banii...

— Amice, n-am decît nişte şampanie, zise Antoine.

— Şampanie? Bună şi aia! Nu destupaţi o sticlă?

Patrice Martyl se dăduse şi el jos din maşină, cu oarecare greutate însă, căci la fel ca şi cei doi prieteni ai săi, nu era prea sigur pe picioarele lui.

— Benzină... Cred că există un bidon în port-bagaj, spuse el arătîndu-şi maşina.

Şi împreună cu Antoine şi Richard făcură cîţiva paşi în direcţia celor două dansatoare goale.

Omul în salopetă de mecanic găsi bidonul cu benzină, apoi văzînd că nimeni nu-i mai dă nici o atenţie, luă din coş două sticle cu şampanie pe care le destupă.

— Ia să gust şi eu din drăcia asta! Tiii! E straşnică! Îşi lipise gura de gîtul unei sticle, apoi răscolind prin maşinuţa lui scoase dintr-un pachet nişte pahare.

Cele două femei goale continuau să danseze, grațioase și impudice. Sfîrcurile sînilor li se atingeau ușor; suple, se lăsau pe spate, apoi se strîngeau brusc în brațe lipindu-și pîntecele unul de altul; pe chipurile lor plutea același surîs plin de voluptate lăsînd să li se vadă printre pleoape pupilele strălucitoare iar printre buzele întredeschise, sideful dinților albi.

Dominique coborîse și ea din mașină și se îndreptă cu un mers șovăielnic, către soțul ei. Totul în jur i se părea că face parte dintr-un decor ireal. Își zise că probabil visează. Dar ce vis ciudat, tulburător, care o încinta, o moleșea și o deconecta. Agățîndu-se de brațul lui Patrice, murmură fără să-și dea seama dacă rugămintea sa răspundea unei dorințe secrete:

— Hai să plecăm, iubitule... E vremea să ne întoarcem. Mi se învîrtește capul... Nici nu mai văd limpede. Hai să plecăm!

— Imediat, răspunse Patrice cu o voce estompată și cu ochii strălucind.

Dansatoarele ieșiră din cercul de lumină desenat pe iarba albastră. Le înlocui femeia care cîntase pînă atunci. Dezmățată, cu rochia ridicată mai sus de șolduri, ea se lansă într-un can-can vijelios, în cel mai curat stil „Montmartre". Se învîrtea și sărea cu gleznele ei fine, pe care și le ridica mai sus de cap lăsînd să se vadă că sub rochia ușoară în care era îmbrăcată, nu purta nimic. Fără a se opri, femeia strigă:

— Ei, Julot, nu vii și tu?

Mecanicul rîse cu poftă.

— Mai bine vino tu, Pierreuse! Avem șampanie! Au sosit niște ștabi care ne-o oferă! Hai să te răcorești un pic!

Ca și cum aceste cuvinte ar fi fost un semnal, cele două lămpi electrice se stinseră brusc. Dintre nori se ivi luna plină, luminînd cu o limpezime difuză și misterioasă peluza, mestecenii de argint și împrejurimile, un taluz plin cu iarbă pe care crescuseră o sumedenie de arbuști. Femeia căreia mecanicul îi spusese Pierreuse dădu fuga urmată de cele două tinere care dansaseră pînă atunci. Fetele își puseseră pe ele niște rochii foarte subțiri. Îmbrăcate, păreau fine, distinse și foarte elegante.

Între timp Julot rezolvase pana de benzină. Acum umplea paharele rîzînd și făcînd glume care dădeau scenei stranii și lascive de mai înainte o notă mai directă de dezmăț puțin cam deșănțat pe care Pierreuse i-o imprimase cu can-can-ul ei și pe care încerca s-o împingă cît mai departe. Apucă deci unul dintre pahare, îl goli dintr-o sorbitură, schiță cîțiva pași de

dans, le determină și pe cele două dansatoare să bea, apoi le sărută îndelung pe buze, plimbîndu-și mîna printre sînii lor pe jumătate despuiați de rochiile prea decoltate, apoi le mîngîie pofticioasă pe șolduri și pe rotunjimile trupului.

Smulgînd brusc lanterna din mîinile lui Julot, Pierreuse o îndreptă spre Dominique care, pe jumătate ascunsă în spatele lui Patrice, nu fusese văzută încă de nimeni.

Pierreuse scoase un strigăt de admirație sinceră.

— Ah, ce mai femeie ! Doamne, cît e de frumoasă ! Priviți-o ! Nu-i de nasul ăstora trei iubiți care ar trebui să se pricepă ce să facă cu ea ! Și rizînd provocator, adăugă : Dar nici eu, dragii mei, nu-s chiar de lepădat, nu-i așa ?

În lumina jucăușă a lanternei, ea își arătă chipul, un chip ce purta pecetea nerușinată a viciului, puțin fanat dar încă atrăgător, cu o gură cu buze pline, cărnoase și foarte roșii printre care se zăreau dinți de o albeață sclipitoare ; cu ochii strălucind de un fel de febră senzuală, femeia avea un păr foarte creț, de un roșu strident.

Desfăcîndu-și eșarfa de mătase galbenă care-i ascundea partea de sus a bustului, își descoperi umerii și sînii.

— Spuneți și voi dacă acești doi mici frățiori nu-s tari ca piatra. Și uite-i cum stau cu nasul în vînt... Pune mîna pe ei, domnule ! Și dumneata, doamnă ! Sînt tari, nu-i așa ?

Și apucînd mîna bietei Dominique și-o plimbă peste sîni cu un mormăit ciudat de plăcere. Complet lipsită de voință, Dominique o lăsă să facă ce voia cu mîna ei în timp ce cu cealaltă se agățase de brațul lui Patrice care le privea fascinat pe cele două tinere dansatoare ce rideau întruna cu un rîs provocator și enervant.

— Haideți, mai turnați niște șampanie, strigă Pierreuse făcînd să circule paharele umplute de Julot.

Băură cu toții ; bărbații, surescitați de vinul ușor și spumos, de carnea goală a femeilor ce se întrezărea prin rochiile subțiri, nu mai știau ce făceau cuprinși brusc de o dorință arzătoare. Rideau, ciocnind paharele cu ochii tot mai strălucitori.

Pînă și Dominique, cramponîndu-se de brațul lui Patrice, rîdea din ce în ce mai nestăpînit, un rîs fals și crispat.

— Iubitule, mă amuz grozav, zise ea cu o voce nesigură.

— Hai, încă un pic de șampanie..

— Crezi ? Nu, nu... O să-mi facă rău. Ei bine, dă-mi... Dacă tu crezi că mai pot bea un pahar...

— Dansăm? întrebă Pierreuse. Ia vino încoace... şi-l tîri de mînă pe Patrice. Dominique, ţinîndu-şi bărbatul de braţ, îl urmă clătinîndu-se.

Cele două dansatoare, obişnuite cu astfel de petreceri, se retraseseră într-un colţ al peluzei atrăgîndu-i şi pe ceilalţi doi după ele, înlănţuindu-i rînd pe rînd cu braţele; fără să-şi dea seama ce se întîmplă, Antoine şi Richard adulmecau parfumul lor îmbătător, simţindu-le prin rochiile subţiri formele suple şi calde lipite de ei.

Cu două sticle de şampanie în mînă, Julot alerga de la unul la altul. Cu un rîs isteric, Pierreuse strîngea în braţe bărbaţii, strîngea femeile. Îşi scoase pudriera şi le pudră pe toate trei învăluindu-le într-un nor alb de pudră mirosind violent a mosc.

Îmbătîndu-se din ce în ce mai tare, Antoine o apucă de talie pe una dintre dansatoare şi începu s-o dezmierde. Patrice o părăsise pe Dominique iar Pierreuse se lipise de el.

Cum între timp luna fusese acoperită de nori negri, se întunecă brusc. Speriată, Dominique se îndreptă alergînd spre soţul ei a cărui siluetă abia o mai putu distinge în întunericul ca de cerneală.

— Patrice! Patrice!

Smulgîndu-se din braţele celei care-l înlănţuise, Patrice se îndreptă spre ea. Dominique se şi agăţă de gîtul lui.

— Dragule, iubitule, ia-mă... sînt a ta! Am băut şampanie şi m-am ameţit... Tu ştii că în cazuri din astea... O, Patrice, te iubesc, ia-mă, vreau să fiu a ta acum, aici...

Ridică spre el o faţă palidă şi pătimaşă oferindu-şi buzele întredeschise.

— Vino, murmură Patrice, pierzîndu-şi capul, tîrînd-o după el într-un colţ întunecat.

Dar toată banda se luă după ei, îi înconjură înlănţuindu-se, bărbaţii copleşindu-şi partenerele cu mîngîieri intime şi fugare, cu sărutări furişe. Mîinile înşfăcau cu brutalitate sînii calzi, scoşi din rochiile decoltate; mîinile femeilor rătăceau pe unde se nimerea. Se sărutau în goană, apoi buzele se lipeau de altele. Pierreuse o înşfăcă o clipă pe Dominique, îşi lipi buzele de cele ale tinerei femei în timp ce cu o mînă îi ridica rochia mîngîind-o lasciv. Nemaivibrînd la nimic altceva decît la tulburarea senzuală pe care o simţi, Dominique gemu pierdută, primind acea mîngîiere care o atinsese în cel mai intim loc al ei. Dar Pierreuse o părăsi brusc pentru a se lipi de Patrice. Dominique simţi că Patrice se îndepărtase de ea. Văzu apărînd şi dispărînd

fața mecanicului ce încerca să se apropie de ea. Urmă o busculadă generală, apoi banda care înainta confuză se ciocni de taluzul plin de gazon. Dominique revăzu trecînd fața mecanicului apoi fața palidă și surescitată a lui Richard. Pe urmă simți o mînă apucînd-o de talie, o mînă de bărbat. Mîna cui? Nepăsătoare, ca și cum o altă persoană s-ar fi substituit castei și mîndrei Dominique, ea nu se mai apără, consimțind. Dar cel care o strîngea îi dădu brusc drumul. Apoi îl văzu pe Patrice lîngă ea. Da, era Patrice... El o apărase! O apărase împotriva cui, de cine? Pentru Dominique nimic nu mai avea importanță decît forța irezistibilă a instinctului care tindea către satisfacția sexuală de care avea nevoie.

Dar Patrice se îndepărtă tras de o femeie... Care dintre ele? Și din nou mecanicul cu mutra lui de mahalagiu se apropie de Dominique și comportîndu-se ca un desfrînat începu s-o pipăie cu mîini lacome... Dar nu! Era Patrice care se întorsese... sau poate Richard? Sau nu era el?

— Patrice! Patrice! gemu Dominique agățîndu-se de brațul care o înhățase. Niște buze lacome îi înăbușiră cuvintele pe care voia să le rostească. Fără să-și dea seama răspunse cu patimă acelui sărut.

Dar iată că o pereche se prăvălise pe gazon. Pielea albă a femeii străluci în întuneric. Se auziră niște gîfîieli de plăcere...

Apoi o altă pereche căzu la rîndul ei pe iarbă... Perechile se agitară, se zbătură în acea împerechere confuză în care nu-și mai puteau distinge partenerii.

În noaptea adîncă, în tăcerea profundă în care abia se auzeau undeva departe, zgomotul unor mașini și lătratul unor cîini, perechile făceau dragoste, strîngîndu-se pătimaș în brațe și gemînd...

Dar iată că din mijlocul acelor perechi ce zăceau acolo în întunericul acum atît de profund încît nu se mai putea distinge nimic, se auzi — scos oare de gura cui — un țipăt, un țipăt strident, sfîșietor, oribil, un strigăt ce se stinse într-un fel de scîncet sinistru, apoi într-un gîfîit care nu mai era de voluptate.

III

INFERNUL

ÎNNEBUNIȚI, bărbații și femeile săriră brusc în picioare. Într-o învălmășeală de nedescris alergară încoace și încolo lovindu-se unii de alții, treziți pe loc din beție. Acel strigăt... Acel strigăt sinistru...

— Acolo jos! urlă unul dintre bărbați care o luă la goană spre luminile aprinse din spatele mașinilor. Toți văzură două femei aplecate asupra unei forme nedeslușite întinse pe taluz.

Dominique se cramponă din nou de brațul lui Patrice, tremurînd și gemînd.

— Vai, e îngrozitor, Patrice, e îngrozitor! Ai auzit? Trebuie s-o ajutăm pe sărmana femeie. Hai să dăm fuga într-acolo!

Făcu un pas înainte dar Patrice o reținu.

— Ești nebună! Acolo sînt prietenele ei! Hai să plecăm de aici cît mai repede!

O trîri după el, luînd-o aproape pe sus, străbătură în goană peluza, ajunseră la mașină și Patrice deschise la întîmplare o portieră. Era cea din spate. O aruncă în fundul mașinii pe Dominique care aproape că leșinase de spaimă. Chiar atunci ajunseră la mașină și cei doi prieteni ai săi, Antoine și Richard. Ultimul, încercînd să-și stăpînească emoția, spuse repede:

— E femeia căreia i se spunea Pierreuse. Celelalte două au grijă de ea. Tocmai am auzit-o pe una dintre ele spunînd: „Nu-i nimic! O criză de nervi!" Hai să mergem!

Patrice se și așezase la volan. Richard luă loc lîngă el. Antoine, livid de groază, se așeză alături de Dominique, năucită, care părea că nici nu-i observă prezența.

Automobilul țîșni în noapte. Farurile se aprinseră. Era o fugă smintită, irațională, cît mai departe de acea scenă de

dezmăţ unde simţurile aţiţate de şampania băută în neştire îi făcuseră să se amestece cu nişte necunoscuţi ; fugeau de acea peluză scăldată acum în lumina albastră a lunii, unde se petrecuse... Nu mai ştiau nici ei exact ce anume se petrecuse, dar erau obsedaţi de amintirea acelui ţipăt tragic, a acelor horcăituri oribile.

Maşina ieşi din pădure. Pe unde? Patrice n-ar fi putut spune. Fugeau disperaţi. Apoi maşina îşi continuă drumul pe nişte străzi asfaltate, străbătu un pod peste Sena, depăşi alte maşini care mergeau normal, lovi uşor, în trecere, căruţa unor zarzavagii, şi-şi continuă cursa nebună urmăriţi de înjurăturile celor loviţi de care însă se distanţară repede. Ajunseră într-una din mahalalele Parisului al cărei decor sărăcăcios defilă în zorii ce începuseră să apară cu rapiditatea unui film care se derulează prea repede. Nimeni nu scosese nici o vorbă în maşina condusă nebuneşte de Patrice cu mîinile înţepenite pe volan. Antoine stătea pe bancheta din fund alături de Dominique, care mută şi cuprinsă de febră adormise ca o marionetă dezarticulată, rostind în somn vorbe fără şir.

În sfîrşit, iată Parisul, iată Piaţa Defense, podul Neuilly, Poarta Maillot pustie în zori. Patrice frînă brusc. Antoine se trezi imediat. Fără să scoată o vorbă, sări pe trotuar la fel ca şi Richard şi amîndoi făcură semn unui taxi ce patrula în căutare de clienţi întîrziaţi.

Patrice o luă imediat din loc. Mergînd mai moderat o apucă pe Avenue de la Grande-Armée îndreptîndu-se spre Trocadero. Apoi ajunse pe cheiul Passy, în imobilul nou unde se instalase împreună cu Dominique imediat după ce se căsătoriseră. Garajul aflat la subsol avea cinci boxe. Patrice îşi gară maşina într-una din ele şi sări jos ca şi Dominique. Apoi urcînd amîndoi o scară, ajunseră la parter şi intrară în lift.

Nu schimbară nici un cuvînt. În cabina luminată ce urca încet, stăteau în picioare fără să se privească. Totuşi Dominique izbuti să vadă chipul soţului ei ; era foarte palid, răvăşit şi totuşi rigid, avînd întipărit pe el ceva implacabil. Liftul se opri la etajul şapte şi ultimul al casei. Patrice descuie uşa apartamentului lor şi se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Dominique să intre ; aceasta trecu prin faţa soţul ei clătinîndu-se, cu ochii încă rătăciţi, apoi se duse în camera sa unde se trînti într-un fotoliu strîngînd încă în mîna crispată mantia răsucită şi mototolită pe care şi-o pusese în jurul gîtului şi al umerilor. Patrice stătea în picioare în faţa ei. Smokingul îi era mototolit înverzit de iarba prin care se tăvălise, plastronul cămăşii fusese

rupt, cravata atîrna pe jumătate deznodată. Brusc Dominique scoase o exclamaţie înăbuşită :

— Ah, Patrice, ce Dumnezeu ţii în mînă ?

El răspunse fără să se uite la ce anume stringea în mîna stîngă cu un gest maşinal.

— Păi şalul dumitale, doamnă, pe care l-am cules de jos cînd am plecat.

În ochii lui Dominique se oglindi spaima. Cu glasul tremurînd răspunse :

— Nu, nu, nu e şalul meu . . .

Abia atunci se uită Patrice la ceea ce ţinea în mînă. Era o eşarfă mare, o eşarfă galbenă, cea pe care o purtase Pierreuse. Schimbă cu Dominique o privire înfricoşată.

— Dar şalul tău unde e ? întrebă el coborînd vocea ca şi cum cineva ar fi putut să-l audă.

— Şalul meu e pe mine !

— Pe tine ! Arată-mi-l ! Ea se ridică şovăind. El se îndreptă spre ea. Hai, desfă-ţi mantia !

Aruncă eşarfa galbenă pe un scaun şi smulse soţiei sale odată cu mantia răsucită şi şalul de la gît. Sînii femeii rămaseră aproape goi ; partea de sus a rochiei fusese sfîşiată şi sînii care îi ieşeau din combinezonul rupt erau zebraţi de zgîrieturi superficiale dintre care unele încă mai sîngerau. Patrice rămase mut contemplînd cu stupoare spectacolul pe care i-l oferea Dominique ca şi cum s-ar fi îndoit de realitate, ca şi cum ar fi refuzat să creadă în adevărul acelui fapt confuz şi respingător ce-l tortura cumplit. Şopti, privind-o cu ochii rătăciţi.

— Deci şi tu . . . şi tu te-ai . . . Apoi brusc îl cuprinse furia Apucînd-o pe Dominique de umeri o scuturâ cu putere : — Va să zică şi tu . . . Şi tu ţi-ai făcut de cap ! Cu cine ?

Lividă, gîfîind, femeia răspunse :

— Ştii bine cu cine . . . Cu tine !

El tresări violent.

— Nu-i adevărat ! Minţi ! . . . Eu . . . Ei bine, eu nu ştiu ce-am făcut ! Te-am ţinut în braţe. Apoi am avut impresia că ne-am despărţit. Că o alta m-a smuls de lîngă tine. Mai mult ca sigur că Pierreuse. Ca dovadă, uite, i-am luat eşarfa. Dar tu, tu . . . Răspunde, ticăloaso ! Deci n-ai fugit . . . Ai acceptat, nu-i aşa ?

— Patrice, te rog . . . Adevărul e că nu ştiu . . . Nu-mi dau seama de nimic. Am fost ferm convinsă că m-am dăruit ţie . . . Da, ţie . . . Şi continui să cred acest lucru . . .

Glasul i se stinse. Pe chipul soţului ei se citea o furie smintită, plină de disperare.

— Crezi, dar nu eşti sigură, nu-i aşa? Nu ştii...

— Nici tu nu ştii mai mult decît mine, gemu ea.

— Nu-i acelaşi lucru! strigă el. Eu sînt bărbat! Dar tu, tu...

Ea nu mai spuse nimic. Atunci Patrice, cuprins de o mînie oarbă, o apucă de umeri, de gît, lovind, strivind acea carne superbă care se dăruise altuia, fusese mînjită de o îmbrăţişare întîmplătoare, frămîntată de alte braţe decît ale sale. Simplul fapt de a fi obligat să se îndoiască de cinstea nevestei sale îl făcea să înnebunească. Uitase că el însuşi îşi făcuse de cap cu o altă femeie. Strigă:

— Aşa! Deci te-ai dăruit altuia! Ai fost în stare de acest lucru!

Gifiia şi aproape că se clătina. Dominique încercă să se aşeze pe fotoliu, să protesteze.

— Iubitule! Dragul meu! Îţi jur că ţi-am aparţinut doar ţie. Sînt sigură de acest lucru! Altfel n-aş fi consimţit pentru nimic în lume!

— Minţi! Nu-ţi dădeai seama ce faci cum nu-mi dădeam seama nici eu! Doar mi-ai spus acest lucru cu gura ta! Cîteva clipe de rătăcire! Te-ai dat primului venit, celui care era atunci lîngă tine! Mărturiseşte! Hai, mărturiseşte!

Tăbări din nou asupra ei apucînd-o de braţ; strîngînd-o cu mîini furioase, îi rupse şi ultimele fîşii din rochie, din combinezon, din tot ce mai avea pe ea, lăsînd-o goală. Apoi se prăbuşi pe covor hohotind de plîns:

— Ah, trupul tău... trupul tău superb care-mi aparţinea ... pe care-l iubeam atît, posedat de altul!

Rămase la picioarele soţiei sale, cutremurat de suspine, cu capul ascuns în mîini.

Dominique smulse o cuvertură de pe pat şi se înfăşură în ea. Apoi rămase în picioare, nemişcată, inertă, sfîşiată, cu ochii larg deschişi, fără o lacrimă. Se părea că încă nu realizase tot ceea ce se întîmplase. Din cînd în cînd o scuturau nişte frisoane.

În sfîrşit, Patrice se ridică. Se uită lung la ea apoi o întrebă dintr-odată:

— Unde ţi-e colierul de perle?

Pe un ton indiferent, ca şi cum n-ar fi dat nici o importanţă acestui fapt, ea răspunse reaşezîndu-se pe fotoliu:

— Mi l-au furat... Presupun că m-au zgîriat cînd mi l-au smuls de la git.

Patrice se dădu un pas îndărăt îngrozit și speriat.

— Furat... Nu putea să ți-l fure decît mecanicul... omul ăla care se numea Julot. Atunci... atunci el e cel care te-a avut?

Revoltată, Dominique strigă:

— Nu, nu, ți-am mai spus! Nu-i cu putință! E adevărat, l-am văzut dîndu-mi tîrcoale... Ba chiar a și încercat să pună mîna pe mine. Dar am fost smulsă din brațele lui! Îmi aduc perfect aminte de acest lucru! Cineva l-a alungat! Nu, n-a fost el! Sînt absolut sigură!

Afirmă acest lucru cu o siguranță disperată ca și cum ar fi vrut să se convingă pe sine. Patrice o privi drept în ochi.

— Aș fi preferat să fie el decît altul, spuse încet. Da, îl preferam pe el. Dar dacă n-a fost el, atunci cine, cine a fost? Antoine? Richard?

— Nu, nu! N-a fost nici unul dintre ei! Ai fost tu, Patrice, sînt sigură! Nu puteai să fii decît tu!

Urmă un moment de tăcere. Apoi Patrice, hotărît, calm în aparență, se apropie de Dominique, se aplecă spre ea și-i spuse încet:

— Încearcă să-ți aduci aminte... Vreau să-ți amintești, înțelegi? Cu precizie! Trebuie să-ți aduci aminte. Deci un bărbat te-a luat în brațe... Te-a trîntit pe taluzul acoperit cu iarbă. Buzele lui s-au lipit de ale tale... Ți-a rupt bluza, ți-a descoperit sînii... Amintește-ți... Ți-a ridicat rochia, ți-a rupt combinezonul... Și te-a posedat... Cum? L-ai simțit în făptura ta, în tine... Cum era? Răspunde... Vreau să știu... Cum era? Spune... Trebuie să fi existat vreo deosebire între mine și el!

Patrice continuă tremurînd de groază și de dezgust, cerînd amănunte sexuale, vorbind direct, obscen, folosindu-se de termenii cei mai triviali, interogînd-o cu o curiozitate nemiloasă care-l revolta pînă și pe el, insistînd asupra unor lucruri cu un soi de bucurie răutăcioasă de care-și dădea seama și de care-i era rușine.

Obosită în sfîrșit de acel interogatoriu josnic, Dominique, tremurînd ea însăși de rușine, protestă:

— Patrice, te rog să taci! Distrugi tot ce-a mai rămas între noi! E îngrozitor! Ce coșmar! Dacă nu vrei să înnebunesc, taci! Să nu mai vorbim despre acest lucru!

Tăcerea se instăpîni grea, încărcată de spaime, de îndoială, de dezgust, de umilință. Minutele treceau. Zdrobită de emoții, zdrobită mai ales de scena de pe peluză cînd își simțise trupul tresărind de dorință, Dominique căzu într-un somn adînc. În picioare, înfrigurat, Patrice se ducea și venea, plimbîndu-se nervos prin camera spațioasă.

Cum între timp afară se luminase bine, privi prin ferestrele largi priveliștea Parisului; jos, malul stîng al Senei, Champ-de-Mars și cursul leneș al fluviului cenușiu ce se îndrepta spre Meudon și de acolo spre mare. Întorcîndu-se în fundul camerei, o privi pe Dominique dormind în fotoliu, cu fața palidă și răvășită și cu gura întredeschisă. Se enervă: „Poftim! Doarme! Mai poate să doarmă!" își spuse el.

Între timp mînia lui Patrice se mai domoli. Și el se simțea zdrobit de oboseală. Acum însă putea judeca mai limpede. Se impuneau niște măsuri pentru ca participarea lor la scena de pe peluză să treacă neobservată în cazul în care ar fi avut loc o anchetă.

Ieșind pe furiș din apartament coborî în garaj luă din mașină coșul cu sticle de șampanie unde nu mai rămăseseră decît cinci și le închise în cea de-a doua boxă. Se întoarse apoi la mașină îi curăță roțile ștergînd cu grijă orice urmă de noroi sau de nisip. Apoi se urcă în lift și intră în casă.

În timpul absenței sale Dominique se trezise și se vîrîse în pat după ce făcuse să dispară veșmintele sfîșiate și-și șterse picăturile de sînge care-i pătaseră pieptul.

Obosit, Patrice se culcă și el. Nimeni nu trebuia să știe ce dramă se petrecuse între ei.

Lungiți alături, în patul larg, același pat unde se sărutaseră îndelung și se iubiseră, acum așteptau cu ochii larg deschiși, ora firească a trezirii, ora la care trebuiau să-și reia viața cotidiană ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Nu-și vorbeau. Nu mai aveau ce să-și spună. Știau că pînă la sfîrșitul vieții lor nu vor mai vorbi niciodată despre acest lucru înfricoșător, dar mai știau că amintirea lui chinuitoare rămăsese acolo între ei, că va rămîne întotdeauna, că-i va chinui fără răgaz, că de-acum încolo va face parte din existența lor întocmai ca o boală cronică, incurabilă, care îți otrăvește toate zilele prin prezența ei mută, toate ceasurile pînă în ceasul morții...

În ziarele de dimineaţă nu apăru nimic din ceea ce se petrecuse peste noapte, datorită faptului că la ora apariţiei lor nimeni nu ştia încă nimic.

Dar în *Feuille de Midi* pe care Patrice il desfăcu nerăbdător, la „*Ultima oră*" se anunţau următoarele :

„*Azi dimineaţă, în pădurea Saint-Germain, aproape de hanul* « Gazonul albastru »*, a fost descoperit cadavrul unei femei a cărei moarte pare să fie de dată foarte recentă*".

IV

ANCHETA DE PE PELUZĂ

HANUL „Gazonul albastru" este situat în mijlocul unei păduri la o oarecare distanţă de drumul ce duce spre încântătorul castel „La Muette" — ce evocă atîtea amintiri istorice — şi de arcul de piatră pe unde se iese din pădure şi pe unde se ajunge în Maisons-Laffitte.

Odinioară, hanul fusese o casă de pază. Jupînul Felix Dorlodoux, găsind-o după ce strînsese ceva bani, nişte înalţi funcţionari care se învîrteau pe lîngă un ministru îl ajutară, datorită relaţiilor lor, să transforme acea veche clădire într-un han de ţară. Dorlodoux făcu nişte bolţi discrete acoperite cu verdeaţă, o grădină umbroasă propice întîlnirilor galante şi clandestine, o peluză înconjurată de un gard, unde aveau loc serbări echivoce pe care poliţia se făcea că nu le vede, şi totul îi reuşi de minune. Cît ai clipi şi apăru o clientelă aparţinînd unei anumite lumi care adoptă pe loc „Gazonul albastru". În lunile de vară mai ales, hanul era plin ; petrecăreţi de toate soiurile, boxeuri albi şi negri în pauză de antrenament, aviatori ce se opreau acolo între două zboruri, obişnuiţii hipodromurilor, aşa-zişii „oameni de mijloc", efebi şi domni copţi, femei tinere sau mai puţin tinere de toate categoriile se adunau acolo atrase de diverse motive, dar mai ales de dans şi de numerele pitoreşti — de un pitoresc foarte liber — ce se desfăşurau pe peluza aflată mai jos la vreo şaizeci de metri de han, peluză ce dăduse şi numele hanului şi care noaptea devenea albastră datorită luminii celor două lămpi înalte, puternice şi misterioase.

Şi iată că pe acea peluză, în dimineaţa următoare, Felix Dorlodoux, făcîndu-şi rondul obişnuit la ora şase dimineaţa,

descoperi zăcînd pe taluz cadavrul cu sînii goi al unei femei cu părul de un roşu ţipător, cu chipul strident fardat şi păstrînd pînă şi în clipa morţii violente şi neaşteptate, o expresie provocatoare al cărei surîs înfricoşător îi dezvăluia dinţii albi.

În faţa acelui spectacol, stăpînul „Gazonului albastru", se dădu un pas înapoi, uluit şi îngrozit. Dar foarte repede uluiala i se schimbă în mînie şi nelinişte.

„Ei fir-ar să fie! Iată o poveste urîtă! îşi spuse el. Un hoit în ograda mea! A pus-o dracul să-şi dea duhul tocmai aici! Se vede cît de colo că a fost omorîtă." Se aplecă deasupra trupului şi-l examină. Apoi se uită de jur împrejur. Nimeni...

Oare să profite de acea ocazie şi să scape de cadavru tîrîndu-l dincolo de proprietatea sa şi ascunzîndu-l în tufişuri, cît mai departe cu putinţă unde să nu fie descoperit decît peste cîteva zile? Atunci nimeni n-ar mai fi făcut nici o legătură între moartă şi „Gazonul albastru".

Dar jupînul Felix Dorlodoux era un om cu judecată, prudent şi avizat. Cine putea să-l asigure că trupul, chiar ascuns într-un tufiş des nu va fi descoperit chiar în acea zi, în acele locuri atît de frecventate mai ales în toiul verii? Dacă-l vedea cineva în timp ce căra cadavrul? O mulţime de vagabonzi dorm în luna iunie sub cerul liber; servitoarele de la han se trezesc cu noaptea în cap, iar poliţia îşi vîră nasul peste tot. E deosebit de abilă în a-i trage de limbă pe oameni şi a ajunge la concluzii supărătoare. Apoi mai era problema amprentelor care ar fi rămas pe cadavru. Nu, stratagema ar fi fost mult prea uşor descoperită şi cine ştie ce urmări neplăcute puteau fi pentru el! S-ar putea chiar să-l acuze că ar fi omorît-o el! Dar mai ales îi veni în minte motivul cel mai important pentru el, care-l determină să lase cadavrul acolo unde se afla şi să anunţe imediat poliţia: crima va face vîlvă, va suscita anchete, vor veni ziarişti, o droaie de curioşi şi pînă la urmă va stîrni un interes imens. Ce minunat mijloc de publicitate gratuită pentru „Gazonul albastru"! Sigur, o publicitate urîtă şi scandaloasă, dar care se potrivea atît de bine cu genul de succes pe care-l căuta Dorlodoux a cărui morală era foarte elastică şi care se conducea după teoria că: „În viaţă totul e să reuşeşti indiferent prin ce mijloace". Aşa că Dorlodoux se întoarse repede la han, vorbi soţiei sale şi personalului de serviciu despre macabra descoperire pe care o făcuse şi interzise tuturor nu numai să atingă cadavrul dar nici măcar să se apropie de el.

— Asta, ca nu cumva să ștergeți amprentele, decretă el plin de importanță. Apoi luînd un cearșaf o acoperi cu grijă pe moartă. La ora șapte telefonă comisarului de poliție din Maissons-Laffitte. Peste o jumătate de ceas, comisarul și agenții săi descinseră la „Gazonul albastru".

După ce aruncă o privire de jur amprejur, comisarul bară drumul îngust unde se vedeau printre alte urme de roți pe jumătate șterse, urmele proaspete lăsate de cele două mașini.

Pe urmă, comisarul alertă diverse servicii ale poliției și în curînd la locul dramei își făcură apariția Procurorul General, judecătorul de instrucție, medicul legist și cîțiva inspectori din brigada mobilă. Apoi s-a trecut la examinarea cadavrului pe care nimeni nu-l atinsese și de peste care a fost luat cearșaful ce-l acoperea.

După un scurt examen, a urmat verdictul pe care autopsia l-a confirmat mai tîrziu ; și anume că femeia murise în cîteva secunde, în urma unei apăsări brutale care-i rupsese beregata. Interogat, Dorlodoux înconjurat și aprobat de tot personalul de serviciu al hanului, făcu următoarea declarație în care încerca să-și ascundă teama permanentă pe care o avea față de poliție :

— Toată ziua de ieri am avut o mulțime de lume și clienții au venit mereu, unii după alții. Cu puțin înainte de ora șapte am remarcat sosirea acestei femei. O cunoșteam din vedere fiindcă mai venise de două, trei ori aici. Ieri adusese cu sine un tip tînăr, de vreo treizeci de ani, cred că un mecanic cu fața roșcovană și cu părul roșu. După ce au luat un aperitiv, au rămas în sala hanului și au dansat. Apoi au mîncat afară, la masa de colo . . .

— Păreau a fi în relații bune ? întrebă comisarul de poliție.

— O, da, foarte bune. Au glumit tot timpul ; femeia îi spunea tipului Julot, iar el îi zicea ei Pierreuse. În timpul mesei au făcut cunoștință cu două dame care mîncau la masa vecină. Damele erau foarte șic, subțiri, înalte, cu un aer distins și în același timp, păreau foarte experimentate, în sfîrșit, femei care știau multe. Damele au rîs și au glumit cu ei și pînă la urmă le-au oferit șampanie și le-au plătit masa. Pierreuse nu stătea o clipă locului, era foarte aținată. Se tot ridica de pe scaun pentru a le săruta pe cele două femei pe gură și a le mîngîia pe sîni. Alea rideau și o lăsau să facă ce poftea.

— Ai o clientelă cu moravuri cam libere, domnule, remarcă sec judecătorul de instrucție, un personaj slab, cu aspect virtuos.

— O, e genul de han care îngăduie asemenea lucruri pentru că n-au nici un fel de urmări.

— Continuă !

— Seara, ca de obicei cînd e frumos afară, şi mai ales sîmbăta şi duminica, s-a dansat şi s-au interpretat diverse numere pe peluză. Cele două dame au dansat de mai multe ori, fie împreună, fie separat sub lumina albastră a felinarelor ; îşi scoseseră rochiile şi luaseră din maşină nişte văluri subţiri cu lameuri în care se înfăşurau şi sub care erau goale puşcă. Pe urmă s-au întîlnit şi cu ceilalţi doi, Pierreuse şi Julot şi toţi patru au mai băut o sticlă de şampanie pe care le-a adus-o Amédée, unul dintre chelnerii mei care urmează să vină acuşica fiindcă slujba lui începe pe la prînz. Spre miezul nopţii am închis hanul aşa cum prevede regulamentul. Plecase toată lumea. Doar maşina celor două dame nu putea pleca şi numitul Julot se ocupă de ea ; l-am văzut şi eu acolo, cînd am închis bariera. De afară plecase toată lumea. După asta nu m-am mai gîndit la ei. Am intrat în han şi m-am dus să mă culc. Dar cînd am ajuns sus mi-am adus aminte că am uitat să sting cele două lămpi mari, albastre, al căror întrerupător se afla lîngă tejghea.

— Ai uitat sau le-ai lăsat aprinse special pentru că aşa ţi s-a cerut ? îl întrerupse comisarul.

— Am uitat ; şi aşa mă costă o grămadă de bani lumina asta ! Dar eram obosit ca un ciine ! Şi apoi doar v-am spus că toată lumea plecase sau cel puţin aşa am crezut. Trezindu-mă în toiul nopţii şi aducîndu-mi aminte de cele două lămpi aprinse m-am sculat şi am coborît în sala de jos ca să le sting. Trebuie să fi fost aproape două noaptea.

— În acel moment n-ai remarcat nimic anormal afară ?

— Absolut nimic. Şi apoi cum eram grăbit să mă vîr la loc în pat, nu m-am mai uitat pe fereastră. Abia azi dimineaţă, la ora şase, cînd am venit să-mi fac rondul obişnuit, am văzut că nişte oameni forţaseră bariera ca să intre pe peluză. Şi imediat am zărit femeia întinsă pe taluz. M-am apropiat şi am recunoscut-o. Era cea pe care o văzusem aseară şi care se numea Pierreuse.

— Sper că n-ai atins corpul . . . zise un inspector.

— Pentru nimic în lume. Ştiu cum trebuie procedat în astfel de cazuri. M-am dus totuşi sus şi-am luat un cearşaf cu care am acoperit-o.

— Pe drumeagul care merge paralel cu peluza am observat urmele, şterse în parte de alte vehicole, ale maşinii care a plecat ultima. Ştii ceva în legătură cu acest lucru ?

— Una dintre servitoarele mele, iaca, e vorba de Marie care se află acolo, poate să vă confirme că a auzit zgomotul unei mașini în cursul nopții.

Inspectorul se întoarse spre servitoarea arătată de Dorlodoux, o fată zdravănă, cu o mutră isteață.

— Ce oră era și ce anume ai auzit?

Marie făcu un efort să pară sfioasă și timidă.

— Ora n-o știu. Mă dureau dinții și mă tot trezeam mereu deși duminecа sînt zdrobită de oboseală. Am auzit zgomotul roților, apoi al motorului și mai ales al frînei pentru că mașina s-a oprit. A mai făcut niște manevre ca s-o ia din loc dar nu mai știu dacă imediat sau mai tîrziu. Știți, cînd dormi doar pe jumătate...

— Și n-ai auzit nici un zgomot de glasuri?

— Absolut nimic. Știți, peluza e prea departe de casă. O mașină se mai aude dar vocea cuiva, nu.

Polițistul i se adresă din nou lui Dorlodoux.

— Și pe peluză n-ai găsit nimic?

— Absolut nimic. Dealtfel, în fiecare seară înainte de a pleca, Amédée cercetează peluza și adună hîrtiile și alte mici gunoaie. Să știți însă că publicul stă mai mult pe lîngă gardul acoperit din dreapta și din stînga și pe la mese unde mănîncă. Peluza e numai pentru dans.

— Victima a executat și ea vreun număr de dans în cursul serii? întrebă comisarul.

— Da, un soi de can-can, un dans dezmățat, cu picioarele pe sus și toate celelalte. Am rămas trăznit cînd am văzut că n-avea nimic pe dedesubt și l-am trimis imediat pe Amédée să-i spună să se potolească și să nu se mai dea în stambă chiar în halul ăsta!

— Cum era îmbrăcată?

— O, cu o fustă fără nimic pe dedesubt și cu un soi de bluză pe care și-o desfăcuse pînă în talie în așa fel încît rămăsese cu sînii goi. Avea însă o eșarfă galbenă cu care se mai acoperea din cînd în cînd.

— Ce s-a întîmplat cu eșarfa?

— Asta n-am de unde s-o știu. Azi dimineață n-am văzut nici o eșarfă.

Vorbind astfel, jupînul Dorlodoux, conștient de a-și fi făcut datoria de bun cetățean luminînd Justiția, luă un aer demn și virtuos.

În urma anchetei care a durat toată dimineața ba și o parte a după-amiezii, declarațiile sale au fost confirmate și

în unele locuri, completate de diverse persoane care mîncaseră în ajun sau își petrecuseră seara la „Gazonul albastru".

Mai ales un grup de rîndași la cai și de antrenori de la Maisons-Laffitte, carele remarcaseră pe Pierreuse și pe prietenele sale, afirmară că văzuseră de mai multe ori, două femei elegante care li se alăturaseră lui Julot și prietenei sale ; două femei care nu se părăseau niciodată una pe cealaltă și care alcătuiau împreună aproape un fel de menaj. Cele două erau foarte cunoscute în acea regiune unde dansurile lor grațioase și indecente se bucurau de mare succes. Nu li se cunoștea numele dar li se spunea „Porumbițele". Puțin sensibilă la această denumire poetică, poliția, avînd în vedere exhibițiile lor împotriva bunelor moravuri și mai ales împotriva moralei, începuse să le caute cu mult înaintea crimei.

Primele ediții ale ziarelor de după-amiază, dădură — împreună cu unele amănunte — informații privind femeia moartă de la „Gazonul albastru" ; ultimele ediții apărute către ora cinci după-amiază reproduseră declarațiile jupînului Dorlodoux și ale altor martori.

Închiși în locuința lor, unul în biroul său, cealaltă în camera ei, Patrice și Dominique citeau separat acele ediții de seară pe care însuși Patrice se dusese să le cumpere, nevrînd s-o roage pe menajeră de frică să nu-i atragă atenția prin acel neobișnuit număr de ziare.

După ce isprăvi lectura, Patrice intră în camera soției sale. Își stăpînea cu greu puternica tulburare, chipul îi era palid și descompus. Pălind la rîndul ei, Dominique îl întrebă cu voce tremurătoare :

— Ce mai e iar ?

— N-ai citit ultimele știri ? întrebă el încet.

— Nu. Ce știri ?

— Uite rîndurile astea... *„Grija imediată și esențială a poliției în momentul de față constă în găsirea eșarfei galbene. E cît se poate de clar că victima purta acea eșarfă în clipa cînd a fost omorîtă. Iată de ce nu s-au găsit urmele degetelor criminalului pe gîtul ei. E clar deci că eșarfa galbenă va oferi niște amprente de un interes capital. A regăsi eșarfa înseamnă a-l regăsi pe ucigaș. Anchetatorilor li se pare foarte interesantă prezența unei ultime mașini pe drumul învecinat cu peluza. Nu dăm mai multe amănunte ca să nu le îngreunăm sarcina."*

Scos din fire, Patrice — indignat — se bătu cu pumnul în piept. Strigă cu glas strangulat :

— Eşarfa galbenă! Ucigaşul! Eu, ucigaş! Haida-de! Adică aş fi posedat-o pe acea femeie şi într-un acces de nebunie bruscă aş fi ucis-o! Hai să fim serioşi! Cu capul în mîini, avu un rîs fals, nervos. Eu, un sadic! Un alienat! Un dement sexual! Ce absurditate! Ce absurditate imposibilă! Şi apoi... Şi apoi ce? Hai să admitem o clipă de sminteală! Dar pe toţi dracii, mi-aş fi dat seama! Femeia a ţipat şi cînd a ţipat trebuia s-o aud, nu? Atunci aş fi ştiut că ea era cea din braţele mele. Nu, faptul că am luat eşarfa nu înseamnă nimic! Absolut nimic! Am luat-o de jos la întîmplare, fără să-mi dau seama. Asta-i tot!

Tăcu o clipă privind în jurul lui tăcut şi încrîncenat. Izbutind totuşi să se stăpînească, ridică din umeri.

— Pe cuvîntul meu, cred că-n unele momente îmi pierd minţile! Mă tulbur la maximum pentru orice fleac. Ascultă, Dominique, trebuie să ne venim în fire, să ne ţinem bine, să facem faţă evenimentelor şi să trăim exact ca înainte, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Oh, dacă am mai putea, gemu tînăra femeie prăvălită în fotoliu.

— Trebuie! Îţi spun că trebuie! Pentru început, am acceptat invitaţia de a merge astă seară la teatru cu familia André Roussel. Ei bine, trebuie să mergem. Îi vom întîlni în lojalor aşa cum am stabilit. Trebuie să mergem peste tot... acolo unde aveam obiceiul să ne ducem. Nu eşti de aceeaşi părere cu mine?

— Ba da, suflă Dominique pasivă, copleşită.

— Atunci îmbracă-te. Şi nu mai avea acest aer absorbit şi îndurerat. Eşti foarte palidă. Fardează-te. Şi nu uita mai ales să-ţi pui colierul de perle. Este identic cu cel pe care ţi l-au ... care a dispărut. Nimeni n-a ştiut niciodată că ai avut două la fel.

Şi cum tînăra femeie se ridică în picioare şi se îndreptă spre cabinetul de toaletă, el o apucă de umeri spunîndu-i încet dar energic:

— Hai, curaj!

— Da, răspunse ea, cu o voce îndepărtată, indiferentă, epuizată.

Patrice se îndreptă spre camera sa şi se îmbrăcă repede. Apoi luă o cutie goală de gulere, căută fatala eşarfă galbenă în dulapul unde o ascunsese, sub un vraf de rufe, o împături bine, o vîrî în cutie şi puse peste ea o placă grea de cristal care-i

servea de *presse-papier* : puse capacul, înfășură cutia într-o hîrtie cenușie și legă solid pachetul cu o sfoară mai groasă.

Ieșind împreună cu Dominique îl luă cu sine și îl vîrî în cutia de la bordul mașinii, ascuns sub o cîrpă.

După piesă, din care n-a priceput un singur cuvînt, a trebuit să îndure, împreună cu Dominique, supliciul de a lua masa împreună cu prietenii lor. În sfîrșit, la ora două dimineață, izbuti să-și ia rămas bun și să se urce în mașină. Noaptea era cît se poate de favorabilă planului său : întunecoasă și ploioasă. Fără să schimbe un cuvînt cu soția sa, palidă cu tot machiajul ei, Patrice se îndreptă spre insula Saint-Louis. Nu departe de locul unde se aflase odinioară Morga, opri mașina pe chei. Se dădu jos, luînd și pachetul cu sine, ascuns sub mantia de ploaie și ajuns lîngă parapet, după ce se asigură că drumul era pustiu și că nici un trecător nu-l observa, aruncă pachetul în apa neagră unde căzu cu un zgomot înfundat.

Rămasă în mașină, Dominique îl observă, cutremurată de groază, o groază irațională, aproape superstițioasă. Acel gest sinistru al bărbatului pe care îl iubea nu era gestul unui vinovat, al unui criminal ? Ce înecase el ? Crima sa ?

Tremurînd, se trase cît mai în fundul mașinii. Soțul ei se întorcea. Se urcă repede în mașină, livid, cu trăsăturile contractate și apucă volanul. Dominique îl auzi murmurînd îngrozit :

— Eu, eu ... Un Patrice Martyl, să procedez astfel !

V

CEI PATRU PRIETENI

DE-A lungul cheiului, în noaptea întunecoasă, automobilul se îndrepta spre Passy. Dominique și Patrice nu-și vorbeau. Ce-ar mai fi avut să-și spună? Se simțeau amîndoi zdrobiți de oboseală după atîtea emoții cît și datorită faptului că dormiseră foarte puțin. Ajunși acasă se culcară repede și dormiră pînă dimineață, un somn greu ca de plumb, fără vise. În ziua aceea Patrice trebuia să pledeze la Palatul de Justiție. Se sculă, se îmbrăcă repede și înainte de a pleca trecu în dormitor unde Dominique rămăsese în pat.

După cele cîteva ceasuri de odihnă, avocatul își regăsise luciditatea, stăpînirea de sine. Își privi admirativ tînăra soție, atît de seducătoare în cămașa subțire de noapte și încă moale după somn. La urma urmei, ce se petrecuse între ei? Fusese doar un coșmar care se risipise odată cu dimineața, un coșmar de o noapte și o zi... Ba nu, realitatea era totuși acolo. Nu era vorba doar de un vis urît! Trebuia să prevină amenințarea ce plana asupra lor.

— Dominique, zise el cu o voce calmă, familiară, dar totodată serioasă și voluntară, sper că n-ai uitat că Richard și Antoine mănîncă diseară la noi? Apoi continuă: Cred că știi că așa ne-am înțeles între noi de multă vreme... Richard și Antoine iau masa de seară împreună cu noi, o dată sau de două ori pe săptămînă. Nu văd nici un motiv pentru care ne-am schimba obiceiurile.

Fără să se miște, fără să-și privească soțul, Dominique îl aprobă cu aceeași voce obosită și fără expresie cu care vorbise și în ajun:

— Da, nu există nici un motiv...

— Foarte bine. Atunci pot să plec liniștit. Pe diseară...
— Pe diseară...

Patrice plecă. Ea închise ochii peste gîndurile sale. Ce gînduri? Mînie, rușine pentru ceea ce se petrecuse în acel loc. De asemenea umilința de a se fi dovedit atît de slabă, în momentul în care se amețise încît se lăsase pradă simțurilor. Poate că se tulburase și din pricina faptului că-și adusese aminte de satisfacțiile pline de voluptate, mai intime și mai înflăcărate, pentru că erau îndrăznețe și anonime. Oare cui se dăruise în noaptea aceea?

Cînd Patrice reveni cu mult timp înainte de ora mesei, adusese cu sine și ziarele de seară. În sufragerie văzu masa pusă pentru patru persoane; iar în odaia ei, Dominique era gata îmbrăcată, parcă și mai frumoasă cu acel aer absent și galeș care-și pusese amprenta pe ea și n-o mai părăsea. Alături, pe o masă, se aflau aceleași ziare pe care le adusese Patrice și pe care ea le și cumpărase. Sobru, Patrice se apropie de ea, accentuîndu-și cuvintele:

— Antoine și Richard sînt la fel ca și noi; habar n-au ce s-a petrecut... Actele lor au fost inconștiente la fel ca și ale noastre. E bine să nu uiți acest lucru. N-au păstrat decît niște amintiri confuze. Asta e sigur! Există însă un lucru care trebuie să domine în relațiile pe care le vom avea de acum înainte cu ei. Tu și cu mine va trebui să nu avem nici o îndoială. Noi doi nu ne-am părăsit nici un minut, pricepi? Tu și cu mine nu ne-am părăsit nici un minut în timpul petrecerii aceleia de duminică. Dacă (nu putu spune „prietenii noștri"), dacă Antoine și Richard au vreo ezitare, se simt cumva tulburați, acordul perfect dintre noi doi va stabili singura realitate certă și admisibilă. Ai priceput, Dominique? Ei nu trebuie să știe nimic... Și adăugă printre dinți: Nimic despre eșarfa galbenă și nici despre furtul colierului. Sîntem de acord, nu-i așa?

— Da, răspunse slab Dominique.

— Și vino-ți în fire! Fii hotărîtă, normală. Nu lăsa să se strecoare prin felul tău de a te comporta, nici cea mai mică îndoială. Observă-te! Controlează-te! Trebuie să fim ca de obicei, perfect de acord în tot.

Impresia de bună înțelegere între soț și soție, atențiile lui Patrice față de Dominique și felul simplu și tandru, poate puțin exagerat în care aceasta le primea, domniră în tot timpul mesei.

Conversația totuși lîncezea. O jenă nemărturisită, pe care nimic n-o putea risipi, apăsa asupra celor patru convivi. Fără să vrea Patrice își spiona prietenii. Oare ce gîndeau? Ce știau? De ce anume își aminteau? La un moment dat văzu fixîndu-se asupra lui Dominique ochii lui Richard care întoarse imediat capul. Tremură de furie, de gelozie... Îl năpădi brusc un val de ură. Ură împotriva lui Richard, ură împotriva lui Antoine ... Cînd se gîndea că poate unul dintre ei a îndrăznit s-o aibă pe Dominique...

Tînăra femeie se ridică de la masă. Dineul se sfîrșise. Trecură în salon unde menajera servi cafelele în timp ce bărbații își aprindeau cîte o țigară.

După ce femeia ieși și închise ușa după ea, Antoine, trăgînd din țigară și scoțînd un rotocol de fum, zise pe un ton comic:

— Ei bine, văd că voi, ăștilalți, abia mai stați de veseli ce sînteți!

Patrice se ridică din fotoliu și din cîțiva pași se apropie de Antoine.

— Ai citit ziarele?

— Sigur că da!

— Și găsești că ai motive să fii vesel?

— Dar nici nu e cazul să mă simt ca la înmormîntare!

Patrice își reprimă o mișcare de mînie față de atîta inconștiență care nu părea să-l afecteze și care nu se potrivea cîtuși de puțin cu neliniștile sale personale. Așa că îl întrebă pe un ton de o ironie rece:

— Deci ești mulțumit de noaptea petrecută în grădina de la „Gazonul albastru"?

Antoine ridică din umeri și rîse.

— Ei, nu chiar așa de mulțumit! Ne-am cam ținut de prostii, ne-am lăsat duși de val... Iar sfîrșitul, ce să mai vorbim? N-a fost nici pe departe așa cum ni l-am fi dorit. Au existat totuși și momente nostime. Eu, de pildă, îmi aduc aminte cu multă plăcere de o anumită dansatoare englezoaică; în timp ce o strîngeam în brațe, îmi tot murmura dulce la ureche: „*Darling... Darling*[1]..."

Patrice îl privi cu o atenție deosebită.

— A, deci era englezoaică?

— Da, avea un pronunțat accent englezesc care nu putea înșela pe nimeni, declară cu emfază, Antoine.

---

[1] Dragă (engl).

— Păi și eu tot cu o englezoaică mi-am petrecut vremea, interveni Richard cu un surîs plin de satisfacție. Sau cel puțin așa cred. Îmi amintesc prea puține lucruri precise, dar de următorul fapt sînt pe deplin sigur : femeia care mi-a acordat favorurile ei, îmi spunea și ea tot „*Darling*".

— Sînt prudente, remarcă Antoine. *Darling* e ceva anonim pe care-l poți spune oricărui bărbat și oricărei femei, celor de ieri ca și celor de mîine. E un cuvînt practic și grațios.

Urmă o tăcere. Patrice își privi pe furiș prietenii. Spuneau adevărul? Dacă unul dintre ei mințea? Se înțeleseseră să se pună de acord? Voiau să înlăture prietenului lor orice bănuială? În îndoiala lui cumplită, în gelozia îngrozitoare care-l ardea ca un fier roșu și care-l chinuia fără milă, dorința de a ști ajunsese o obsesie. Dar cum putea să știe? Nu va ști niciodată, era cu neputință să afle ceva. Acea suferință aproape rușinoasă, acea enigmă revoltătoare nu-l vor mai părăsi pînă în ultima sa clipă. Amărăciunea din suflet i se dezvălui în cuvinte.

— Într-adevăr, nici unul dintre voi nu pare să-și dea seama de situație, care este foarte gravă. Nu numai că poliția este pe urmele celor două dansatoare pe care le va descoperi și identifica în scurt timp, dar bănuiesc că ați văzut în ziare că Pierreuse a și fost identificată. Femeia frecventa barurile de mahala, crîșmele și tavernele din vestul Parisului ; în estul Parisului, se producea mai ales în pădurea din Vincennes, pe malul Marnei, unde apărea în uniformă de marinar și unde era cunoscută sub numele de Fifi la Gosse.

— Asta o spune poliția, zise Richard cu o detașare prost jucată. Ziarele reproduc, cum e și firesc, supozițiile cele mai variate.

— Nu e vorba de ziare. Ceea ce spun ele nu are prea mare importanță. Mai adineauri, ieșind de la Palatul de Justiție, am intrat la Prefectură și am vorbit cu Bruel, unul dintre secretari care mi-e prieten. Iată ce vești sigure mi-a dat : femeia moartă, acea Fifi la Gosse sau dacă preferați Pierreuse, se numea pe adevăratul ei nume Joséphine Arnoult. Era o tîrfă, gata să se preteze la orice fel de prostituție, proxenetă de ocazie și ademenitoare de minore. În plus, era căutată de poliție de cîteva săptămîni pentru tăinuire, complicitate la furt, escrocherii ; a fost amestecată în niște încăierări urîte care au dus la moartea unui om.

— A cui complice era?

— Complicea jupînului Marcelin, zis Julot, un fost pușcăriaș foarte periculos. E bănuit că ar fi asasinul încă nearestat al

soților Delamarre, din Saint-Mandé. Pe Julot îl cunoaștem, nu-i așa? Ei bine, Antoine, ce se va întîmpla dacă poliția pune mîna pe cele două dansatoare și-l arestează pe Julot?

Antoine schiță un gest de indiferență.

— Ei bine, ce riscăm? Nici unul dintre cei trei nu ne cunoaște, nici dansatoarele, nici Julot. Nu știu nimic despre noi; pentru ei sîntem niște trecători anonimi. Și dealtfel, punînd răul înainte, chiar dacă ne-ar fi cunoscut ce interes ar fi avut să-și bată gura degeaba?

Patrice schiță un gest de nerăbdare.

— Cum, chiar îți închipui că poliția nu-i va putea sili să vorbească?

— Ca să spună ce?

— Să spună ce s-a petrecut.

— Asta nu-i treaba poliției și nu privește justiția. Nu e vorba de un scandal public și nici de ultraj la bunele moravuri. Ce naiba! Ai uitat toate noțiunile de drept?

Patrice tăcu un moment apoi continuă:

— Da. Poate că toate astea sînt fleacuri. Dar răul cel mai mare e crima! Și află, amice, că dacă la o adică poliția ar mai închide ochii asupra actelor delictuoase, din moment ce au fost săvîrșite între parteneri majori care le-au acceptat de bunăvoie și nesiliți de nimeni, cînd e vorba de o crimă, află, dragul meu, că e implacabilă. Între ea și criminali e o luptă pe viață și pe moarte și să știi că poate recurge la orice mijloace!

— Bine, dar noi n-am ucis! Ce dracu! protestă Antoine puțin cam palid.

— Noi n-am ucis dar eram acolo cînd s-a săvîrșit crima. Sîntem martori și într-o oarecare măsură complici. Dacă sîntem bănuiți, dacă se află despre prezența noastră acolo, nimic nu va împiedica justiția să ne pună mîna în gît, să ne tîrască în fața tribunalului și să ne etaleze faptele rușinoase în ochii lumii. Vom avea ce merităm. Cînd ești complice trebuie să plătești...

Stînd drept, cu mîna întinsă, cu privirea fulgurantă, Patrice pleda. Pleda împotriva lui însuși cu toată elocința sa de avocat experimentat, cu toată puterea sa de argumentare.

Făcînd un gest de disperare, continuă cu voce emoționată, dar cu o convingere plină de amărăciune:

— Iată pedeapsa slăbiciunii noastre. Iată cruzimea soartei. Te tragi dintr-o familie respectabilă și respectată; ba chiar dintr-o familie austeră; toată viața ai mers drept, ți-ai făcut

datoria, ai fost un om cinstit... Și cîteva momente de rătăcire, de aberație au zdrobit totul.

— Hai, Patrice, mergi prea departe, protestă Dominique cu glas estompat.

— Într-adevăr, exagerezi, zise și Richard, prost dispus.

— Nu, nu merg prea departe! Nu, nu exagerez! Pe cuvîntul meu dacă nu sînteți toți trei niște inconștienți! V-o repet, ceea ce am făcut noi este incalificabil, de neiertat. Eu, cel puțin, nu mi-o voi ierta niciodată. Niște oameni ca noi, cu educația, cultura și rangul nostru social, nu acționează ca niște obișnuiți ai caselor deocheate, ca niște zăpăciți care și-au pierdut capul la primul exces; niște oameni ca noi nu beau cîte zece pahare cu șampanie, nu gonesc cu mașina pe stradă beți morți, nu ciocnesc paharele cu niște necunoscuți și, mă rog... povestea cu prostituata, cu amantul ei și cu cele două dansatoare goale... Amuzament, fie! Distracții întîmplătoare și nu prea grave, fie și asta dacă totul s-ar fi terminat cu bine. Dar cînd acea lume își face de cap pe iarbă, cînd mai există și un cadavru, e cu atît mai rău pentru ea. Iar în cazul de față e cu atît mai rău pentru noi!

— Dar, mă rog, de ce anume te temi? întrebă plin de încăpățînare, Antoine. Ți-o spun încă o dată că nu e vorba de un scandal public.

— Nu, pe moment nu e vorba de așa ceva. Dar s-a petrecut o crimă și crima trebuie pedepsită! De o parte există justiția, de cealaltă, vinovatul... sau vinovații, pentru că simplul fapt că ne-am aflat acolo constituie, dragă Antoine, ceea ce se numește complicitate.

Patrice vorbise cu o vehemență nemiloasă. Auzindu-l, pe cei de față îi cuprinse un fel de frig. Adevărul relativei lor complicități evocate de avocat aproape că-i îmbolnăvi. Ceea ce ei consideraseră pînă atunci drept o slăbiciune fără importanță acum căpătase un caracter vinovat și amenințător. Nemișcată, privind fix în fața ei, Dominique nu mai scoase o vorbă. Richard făcuse și el. Numai Antoine încercă să mai glumească.

— Ei, amice, mi se pare că suferi de mania persecuției. Te asigur, cu toată admirația pe care o am pentru tine că te faci vinovat de deformație profesională. Nu mai vezi decît Legea cu L. mare. La urma urmelor ce am făcut noi în plus față de ceea ce fac în fiecare zi, sau mai bine-zis în fiecare noapte toți oamenii, chiar și cei din clasa cea mai de sus a societății? Miniștri, senatori, dacă mai sînt capabili de așa ceva, deputați, ambasadori, înalți funcționari care se tăvălesc cu puicuțele

de mare lux fie prin iarba deasă a pădurii, fie prin saloanele pline de iluzii? Poliția știe acest lucru și nu spune nimic! Și noi am făcut la fel. Nu spun că ce-am făcut e frumos, dar nici dramatic nu e. Ce vină avem noi că Pierreuse și iubitul ei fac parte din drojdia societății? Ce vină avem noi dacă între ei doi au avut loc niște explicații prea violente? Asta nu-i treaba noastră. Revenind la tine, te-aș ruga să ții seama de faptul că nu ne cunoaște nimeni și că nu ne paște nici o primejdie.

Dar Patrice sări ca ars.

— Nici o primejdie? Ți-ai pierdut capul, Antoine! Situația e cumplită, sîntem amenințați din toate părțile!

— Ei bine, ne vom apăra!

— Cînd? Cum? Dacă vrei să ne apărăm, trebuie să ne ferim de orice bănuială, să ne păzim înainte ca poliția să descopere punctul slab al situației noastre!

— Aici s-ar putea să ai dreptate, spuse Antoine căruia nu-i mai ardea de glumă. Dacă există niște puncte slabe, să le preîntîmpinăm... Tăcu o vreme, ezită, apoi reluă cu un aer fals degajat: În privința punctelor slabe, există unul; și eu trebuie să vi-l spun ca să-l putem preîntîmpina.

Patrice tresări.

— Despre ce-i vorba? Ce vrei să spui?

— Ei bine, am săvîrșit o imprudență.

Richard rise.

— Contrariul m-ar fi mirat în ce te privește! Hai, dă-i drumul! Ce gafă ai făcut?

— Nici unul dintre voi n-ați băgat de seamă că atunci cînd am plecat de la „Gazonul albastru" îndreptîndu-mă spre mașină, țineam o sticlă goală de șampanie în mînă, o sticlă pe care o luasem de pe peluză. De ce? Habar n-am!

— O idee de om beat, strigă Richard. Nu încerca să pricepi acest lucru.

— Și ce-ai făcut cu ea? întrebă Patrice impacientat.

— La Poarta Maillot, cînd Richard și cu mine ne-am dat jos și-am luat un taxi ca să ajungem la pavilionul din Poissy, îmi amintesc că țineam sticla în mînă.

— Și ce-ai făcut cu ea? O mai ai?

— Nu.

— Unde e?

— Am uitat-o în taxi, mărturisi Antoine.

Patrice își stăpîni cu greu înjurăturile.

— Triplu idiot ! Imbecil ce ești ! Ah, dacă poliția a găsit-o ... iată capătul firului de care va începe să tragă. O nouă marcă de șampanie care nici n-a apucat încă să fie livrată pe piață ! Și tu lași o sticlă în taxiul care te duce la Poissy ! Datorită acestei sticle, vor da mai întîi de tine, apoi vor ajunge la mine ! Știam eu că ești tîmpit, dar nu chiar în halul ăsta !

Antoine își lăsă capul în jos sub furtuna invectivelor.

— Mă rog, cuteză el, și ce era să fac cu sticla aia ?

— S-o înghiți, zise Richard cu un rîs care suna fals.

A doua zi după această masă, adică la trei zile după acea noapte blestemată de la „Gazonul albastru", întorcîndu-se seara acasă Patrice o găsi pe Dominique leșinată pe parchet.

Nebun de spaimă, dominat de dragostea lui profundă pentru tînăra femeie, o luă în brațe și o întinse pe pat cu ajutorul menajerei, speriată și ea. Apoi alergă în biroul său unde era telefonul și-l chemă pe doctorul Mayer, un medic tînăr de spital, om de mare viitor și unul dintre cei mai buni prieteni ai săi.

Doctorul veni imediat. O examină pe Dominique care între timp își venise în fire, se dezbrăcase și se vîrîse în pat. După ce doctorul își termină treaba, părăsi camera bolnavei și scrise o rețetă în biroul lui Patrice, calmîndu-l pe avocat.

— Dragă prietene, te rog liniștește-te ! Soția ta n-are nimic grav. A trecut probabil printr-un șoc sau a căzut pradă unor frămîntări care i-au compromis echilibrul sufletesc. În cîteva zile nu va mai avea nimic. Va fi perfect sănătoasă. Pînă atunci însă, odihnă absolută, singură în camera sa. Nu trebuie să vadă pe nimeni în afară de menajera sa care-i va aduce tot ce-i trebuie. Pe moment, e important să fie la adăpost de toate grijile care au răvășit-o.

Doctorul strînse mîna lui Patrice Martyl și se retrase. Patrice rămase pe gînduri. Da, Dominique putea fi la adăpost de toate grijile materiale, de toate agitațiile exterioare ; va avea el grijă de asta.

Dar cine putea s-o apere de tulburările interioare, de amintirea obsedantă lăsată de acea noapte petrecută pe o peluză luminată de două becuri albastre, peluza pe care evoluau în chip armonios două trupuri feminine, zvelte și goale ?

VI

VÎNĂTOAREA PORUMBIȚELOR

BRIGADIERUL Delbot, ofițer de poliție foarte apreciat, nu-și datora decît lui însuși funcția importantă pe care o ocupa — în ciuda tinereții sale — la Poliția Judiciară, acel P.J. cum i se mai spunea Prefecturii. Era tipul de polițist modern care i-a înlocuit cu succes pe vechii polițiști-model și care a înlocuit și vechile metode misterioase și empirice prin procedee tehnice mai sigure și mai științifice.

De talie mijlocie, slab, musculos, cu chipul osos, cu ochii cenușii și pătrunzători, brigadierul Delbot, neobosit, gata oricînd de treabă, sfidînd pericolul, înzestrat cu un spirit subtil și cu o voință de fier, își iubea cu patimă meseria și credea în justiție. Nu făcea nici un fel de concesii acelor sentimente de milă și indulgență, atît de la modă. Puțin îi păsa de chestiunile atît de complexe ale responsabilității și iresponsabilității atît de discutate de psihiatrii de la Lombrozo încoace. Pentru el un vinovat era un vinovat și nu avea nici o scuză. În ochii lui nu conta decît datoria, care implica necesitatea de a acționa și de a-i pedepsi pe vinovați, apărînd astfel societatea de criminali. Iar noțiunea lui despre datorie era pe cît de îngustă pe atît de implacabilă. Adăugați la toate acestea o inteligență deosebită, o ținută morală desăvîrșită, un fler și o putere de pătrundere surprinzătoare și totul dublat de o ambiție excesivă, bazată pe un orgoliu fără margini, pe certitudinea superiorității sale, pe infailibilitatea care-l tîra adesea în niște situații aproape ieșite din comun. Își dădea seama de acest lucru dar nu putea întotdeauna să se stăpînească la timp. Puterea de temut pe care o reprezenta îl îmbăta. Cînd pleca în expediție, simțea o bucurie crudă și aproape că-l cuprindea febra.

Această febră începuse să ardă în ochii săi și acum, în timp ce o mașină a Prefecturii îl ducea cu viteză în partea de vest a Parisului. În mod inevitabil își aminti de copilăria sa petrecută pe un vast domeniu din Orléanais, unde erau stăpîni niște oameni foarte bogați, plini de fast, atașați de decorurile elegante de odinioară. Tatăl său era șeful vînătorilor. Obișnuia să-l ia pe fiu încă de mic într-una dintre trăsurile care-l duceau pe terenurile de vînătoare. Bucuria copilului era fără margini. Acea impresie de vînătoare rămăsese atît de vie în el, încît i se părea că mașina care-l ducea acum în urmărirea vînatului uman era plină de puști și de cartușe. Odinioară urmărea un cerb sau un mistreț. Astăzi trebuia să vîneze două Porumbițe . . .

Unul dintre subordonații care-l însoțeau, inspectorul Havard, îl smulse brusc din gîndurile sale.

— Șefule, ești sigur că mergem exact acolo unde trebuie?

— Hotărît și sigur, răspunse scurt Delbot.

— Vom putea intra?

— Firește. Mi-am procurat o invitație specială pentru două persoane : tu și eu.

— Invitație plătită?

— Bineînțeles. Douăzeci și cinci de franci fiecare.

Conversația stagnă. Ieșiră din Paris.

Din întreaga centură de păduri care înconjură Parisul, vestigiu al impenetrabilelor și primejdioaselor păduri de odinioară, nu există regiune mai occidentală, mai ascunsă și în același timp mai apropiată ca mica pădure din Saint-Cucufa. Oferă anumite locuri tot atît de puțin accesibile ca și aspra pădure de la Marly. E cu neputință s-o abordezi altfel decît piezișș, părăsind drumul ce duce din Garche la Bougival pentru a coborî pe niște poteci povîrnite, pînă la malul unui mic lac cu aspect misterios și romantic. Nu se putea ajunge acolo decît pe panta întortocheată și plină de pietre numită Longboyau și care coboară spre Malmaison.

Mașina polițiștilor depăși o mulțime de oameni ce se îndreptau în aceeași direcție, singuri sau perechi. Aveau aspectul unor mici burghezi venind din ținuturi vecine, rentieri modești, comercianți, industriași. Printre ei și cîteva artiste.

Ajuns la malul micului lac, Delbot renunță la mașină. Apoi, însoțit de Havard, se îndreptă spre panta Longboyau. Coborîră amîndoi cîteva sute de metri. În sfîrșit în locul unde panta se întretăia cu o potecă, văzură o barieră vopsită în verde ce închidea un loc unde drept în mijloc se afla o casă veche,

lungă și joasă. Un om copt, pe jumătate țăran, pe jumătate orășean, care păzea bariera privind pe furiș și părînd destul de neliniștit, le îngăduia vizitatorilor să intre unul cîte unul, cercetîndu-le atent invitația și încasînd de la fiecare cîte douăzeci și cinci de franci.

După ce străbăteai prima jumătate a curții, înconjurai casa și te trezeai într-o livadă unde fuseseră înșirate bănci și scaune. Vreo șaizeci de persoane se și așezaseră. Dincolo de locul îngrădit, o mulțime de gură-cască dornici să vadă fără să plătească se îngrămădiseră pe un dîmb înverzit. Printre ei, în primele rînduri, se afla șoferul de pe mașina Prefecturii.

Cînd Delbot și colegul său fură lăsați să intre de către cerberul postat la barieră, sună ora cinci. Cei doi, ajunși în livadă, nu izbutiră să găsească două locuri alături. Înainte de a se despărți, Delbot îi șopti lui Havard :

— Atenție ! Cască ochii cît vrei, dar cînd vei auzi șuierul fluierului meu, vii chiar de-ar fi să sari și peste scaune. Ai înțeles ?

— Da, șefule, murmură Havard înveselindu-se la gîndul spectacolului ce i se făgăduise.

Se așezară cam la douăzeci de metri unul de altul cercetînd decorul și pe spectatori. Aceștia din urmă erau cei pe care-i văzuseră pe drum sau cel puțin așa i se păru. Cît despre decor, era simplu, și pus la dispoziție de către natură. La vreo treizeci de pași în fața scaunelor, terenul era mai ridicat și alcătuia un fel de platou plin de iarbă și împodobit cu cîțiva copaci bătrîni și stufoși.

Toată lumea tăcea și aștepta cu nerăbdare începutul spectacolului anunțat. După sosirea ultimului spectator, paznicul de la intrare lăsase bariera și venind în livadă, supraveghea cu un aer bănuitor asistența ca și cum s-ar fi așteptat dintr-un moment într-altul ca ceva sau cineva să tulbure divertismentul.

Și acum iată descrierea pe care o făcu, în coloanele ziarului *L'Echo de France*, Julien Ortis, tînărul și avizatul reporter al acelui jurnal care, pîndind un articol senzațional despre dedesubturile distracțiilor pariziene își procurase un bilet de intrare și se afla incognito în livada cu pricina și ca diletant dar și ca profesionist.

„Vremea e minunată. O după-amiază de vară, calmă și caldă. De la florile din livadă vine o mireasmă plăcută. Razele soarelui se strecoară printre crengi. Dar iată că ceva se mișcă în ramurile de jos ale unui castan al cărui trunchi se desparte

încă de la pămînt în trei. O femeie iese încet din frunziș, sfioasă și temătoare ca o hamadriadă. E învăluită din cap pînă în picioare într-un văl ca guşa porumbelului, presărat tot cu paiete sub care e goală. Capul mic și încîntător, cu păr castaniu tuns scurt și ușor ondulat, chipul cu trăsături regulate, fin și surîzător. Cînd a sărit pe iarbă, i s-au întrevăzut formele zvelte și pure. Aplecîndu-se ușor, păru să asculte atentă, să aştepte ceva. Și iată că dintr-un alt copac sări pe iarbă o altă hamadriadă, ezitînd speriată, înfăşurată într-un văl asemănător. Cea de-a doua făptură era blondă și cu pielea mai roză.

Amîndouă se priviră cu tandreţe, se apropiară, se îmbrăţişară. Apoi se sărutară, se despărţiră și iar se apropiară apucîndu-se strîns de talie.

Și iată că prima, mîngîie cu mîna dreaptă spatele celei blonde. Apoi îi trase încet vălul care o acoperea dezvăluindu-i formele desăvîrşite. Ea însăşi, răsucindu-se de două ori scăpă de vălul aproape transparent. Acum amîndouă erau goale puşcă. Urmară niște rotiri lente, armonioase. Trupurile le erau fine, graţioase, sînii, umerii delicaţi, picioarele lungi și frumoase.

Cele două dansatoare se strîngeau în braţe una pe alta, își mîngîiau cu graţie umerii și sînii și se sărutau ca două îndrăgostite. Totul era de o infinită voluptate dar în acelaşi timp de o mare gingăşie și delicateţe, ca un fel de joc ireal, fără nici un gest care să şocheze, fără nici o mîngîiere plină de semnificaţii sau prea îndrăzneaţă.

Totul era de o tandreţe ușor senzuală, aș putea chiar spune aproape castă. Cînd se despărţeau și apoi alergau una către alta o făceau cu o graţie desăvîrşită. Știau să meargă, știau să fugă. Adevărate divinităţi în aer liber, în deplin acord cu natura, cu crengile copacilor, cu iarba pe care se părea că abia o ating, ele evocau acele serbări păgîne celebrate odinioară în cinstea frumuseţii."

Aşezaţi pe scaunele lor, spectatorii urmăreau cu atenţie spectacolul acela de un oarecare erotism care putea stîrni atît o exaltare senzuală, cît mai ales o tulburare de ordin estetic din pricina frumuseţii și a tactului dansatoarelor.

Pe scaunul său, Delbot nici nu se clintea ; în ciuda duritătii lui de polițist, ca bărbat cu înclinări artistice, fusese și el subjugat de farmecul acelor scene pline de graţie din care nu voia să piardă nimic. Programul fu dealtfel destul de scurt, doar un sfert de ceas, spre marele regret al spectatorilor ; dar, ca o consolare,

au fost anunțați că va urma în curînd cea de a doua parte a spectacolului.

Dansatoarea cu păr castaniu și-a luat vălul din iarbă și înfășurîndu-se în el cu gesturi caste și armonioase, s-a tot dat îndărăt pînă în dreapta platoului; în vremea asta, blonda, acum înfășurată și ea în văl, venea încet în urma ei, întinzînd brațele ca și cum ar fi vrut s-o rețină.

Dar prima intră și dispăru în cabana de ramuri care era probabil vestiarul. Cealaltă, surîzînd, cu chipul plin de extazul dorinței, continua să înainteze. Dar nemaivăzîndu-și prietena se opri, ezitînd. O undă de îndoială și de tristețe îi adumbri frumosul chip.

— Poliția! strigă cineva.

Obligat să-și devanseze acțiunea, Delbot trecu la atac. Cineva îl recunoscuse și dăduse alarma. S-a iscat un tumult general, fiecare încercînd să scape. Furios, Delbot, a scos un șuierat strident din fluierul său. Într-o clipă, inspectorul Havard s-a năpustit spre grațioasele Porumbițe.

Dansatoarea blondă a vrut să fugă. Speriată, se clătină din cap pînă în picioare și împiedicîndu-se în văl căzu în iarbă. Într-o secundă, cealaltă, îmbrăcată într-un mantou, ieși din cabană și, sprintenă ca o căprioară, dispăru printr-o gaură din zidul înconjurător; în debandada generală, se făcu nevăzută în pădure. Văzînd că nu mai putea pune mîna pe ea, Delbot se înapoie, cu repeziciunea unei fiare, la dansatoarea blondă pe care inspectorul Havard tocmai o prinsese. Cel puțin bine că pusese mîna pe una...

Plîngînd, clătinîndu-se, tînăra părea disperată. N-o interesa nimic decît dispariția perechii sale. Cu un glas înecat de lacrimi, ca al unei nimfe abandonate în vremuri mitologice și care e gata să moară, strigă:

— *Darling*! *Darling*! Isabella! Isabel-la!

Era un strigăt sfîșietor, lamentabil, semănînd cu un strigăt de agonie; era plîngerea aproape stinsă a unei porumbițe rănite a cărei viață s-a dus odată cu cea a perechii sale. Despărțită de cealaltă, se simțea părăsită, distrusă. Ca un copil în întuneric, ea nu mai vedea ziua, nu mai vedea soarele, nu mai vedea decît singurătatea și mîhnirea sa. Nu dădu nici o atenție celor doi polițiști care o îmbrăcară, grijulii, cu mantoul, tulburați, în ciuda asprimii lor, s-o vadă atît de slabă și de părăsită și să mai fie și obligați s-o ducă la închisoare. Fata suspina pierdută și o striga mereu pe cea pe care o pierduse:

— Isabella! Isabel... laaa!

VII

DARLING

VIAȚA lui Patrice Martyl și a soției sale trecuse, în opt zile, printr-o transformare radicală. Zdruncinarea morală despre care nu mai vorbeau. Zdruncinarea fizică, dacă ne referim la sănătatea tinerei femei.

Pentru a respecta cura de odihnă și de izolare prescrisă de doctorul Mayer, Patrice nu mai intra în camera soției sale. Noaptea se culca pe divanul din biroul său. Acolo își petrecea toate ceasurile în care munca lui îi îngăduia să fie liber. În continuare, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, își desfășura activitatea de avocat de mare faimă care în acea perioadă a anului îl solicita mai puțin. Primea clienții de la nouă la unsprezece și jumătate. Apoi mînca singur, în grabă și pleca la Palatul de Justiție mult mai devreme decît ar fi trebuit. Nu se întîlnea cu Dominique decît la masă; mîncau împreună pentru a salva aparențele în fața servitorilor. Atunci amîndoi se străduiau să discute firesc, normal, cordial, dar nu vorbeau decît despre lucruri neînsemnate. Apoi Dominique, prost dispusă și plictisită, se retrăgea în camera ei unde se prefăcea că citește fără ca măcar să vadă literele, pînă într-atît era de absorbită de preocupările sale intime.

Patrice mai ieșea uneori din casă dar de cele mai multe ori își petrecea vremea în biroul său, lucrînd. Dar oare lucra? Încerca, dar cu cîtă greutate! Și cît de dese erau ceasurile în care nu putea scăpa de dubla spaimă ce-l obseda: gelozia și rușinea pentru tot ceea ce se petrecuse, mai ales spaima pentru ceea ce avea să urmeze.

A doua zi după ce Delbot pornise la vînătoare după cele două Porumbițe, prin sala de așteptare a lui Patrice Martyl se perindaseră, în cursul dimineții, vreo șase persoane introduse pe rînd de secretarul său ; la un moment dat acesta îl anunță pe avocat că în sala de așteptare se mai afla o singură doamnă care nu avusese oră de primire dar care aștepta de mai bine de un ceas.

— Poftește-o să intre, zise Patrice. Secretarul o introduse în cabinet apoi se retrase.

Patrice o pofti pe necunoscută să ia loc pe un scaun. Era o femeie de douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani, îmbrăcată simplu dar cu multă eleganță, într-un taior gri închis de o croială desăvîrșită. Totul în ea indica femeia cu obiceiuri rafinate, cu gusturi delicate. Chipul încîntător și care se bucura probabil din plin de viață era adumbrit de o expresie gravă, preocupată, gînditoare, avînd chiar o nuanță de tristețe. O clipă, tăcu.

— Vă ascult, doamnă, zise Patrice.

— Toate cuvintele rostite aici rămîn numai între noi, nu-i așa, domnule?

— Firește, doar sînt avocat.

Patrice, care auzise nenumărate confesiuni îndrăznețe, știa — pentru a le provoca — să tacă și să fie foarte atent. După o ezitare, femeia se hotărî.

— Trebuie să fiți la curent cu ceea ce se numește „crima de la « Gazonul albastru »" ...

El făcu un efort ca să nu tresară și să nu se trădeze. Răspunse cu indiferență :

— Sigur ... din obișnuință profesională sînt la curent cu mai toate afacerile de acest gen. Citesc și cu ziarele ...

— L-ați citit și pe cel de astăzi?

— Da.

— *L'Echo de France*?

— Da.

— Și în *L'Echo de France* ați citit articolul acelui reporter care a asistat ieri la arestarea uneia dintre cele două dansatoare, poreclite „Porumbițele", și anume englezoaica Fancy?

— Da.

— Eu sînt cealaltă dansatoare, Isabella !

Rostise aceste cuvinte cu simplitate, fără să roșească, fără să fie încurcată.

Patrice închise o clipă ochii. Încă de la începutul discuției se aștepta, fără un motiv precis, la o astfel de dezvăluire. Reflectă

rapid. Deci femeia din fața lui era una dintre dansatoarele din noaptea cu pricina. Cînd izbutea să uite oarecum de Pierreuse, să se convingă că n-o omorise el și că în brațele sale se aflase Dominique, se ciocnea de imaginea celor două dansatoare goale. Dacă Antoine o avusese pe acea Fancy, a cărei șoaptă „*darling*" părea să fie și o jelanie dar și o mingîiere amoroasă, atunci s-ar ti putut ca iubita de moment a lui Patrice să fi fost cealaltă dansatoare care se numea Isabella. Oare ce știe ea despre el? De ce se găsea aici? O întrebă:

— Pot să aflu, doamnă, motivul vizitei dumneavoastră?

— Dorința de a discuta cu dumneavoastră.

— Să discutați cu mine? Despre ce?

— Despre ce anume o amenință pe prietena mea. În iarnă, întîmplarea a făcut să vă auzim pledînd în favoarea lui Germaine Pons. Am plîns amîndouă. Azi dimineață, în spaima care m-a cuprins, mi-am adus aminte de acea pledoarie. Și m-am gîndit că veți vrea să mă sfătuiți ce să fac...

După un moment de tăcere, Patrice declară:

— Sigur, doamnă. N-am nici un motiv să nu vă ajut. Sînteți gata să-mi spuneți exact și complet adevărul?

— Da, în mod cît se poate de scrupulos.

Femeia vorbi fără ocolișuri, fără restricții. Povesti cu de-amănuntul petrecerea din noaptea aceea de duminecă, întîlnirea cu Pierreuse și cu Julot, dansul, pana de benzină și sosirea celeilalte mașini în care se aflau patru persoane.

— Ați putea să-mi dați unele date despre fiecare? zise Patrice, ascunzîndu-și neliniștea.

— Imposibil. Prietena mea și cu mine eram amețite de șampania adusă de acei necunoscuți și mai ales de ultimul nostru dans pe peluză. În plus, în ciuda lămpilor albastre, era destul de întuneric. Știu numai că veniseră trei bărbați tineri și o femeie despre care Pierreuse spusese că era deosebit de frumoasă. Toți patru erau ca și noi, pe jumătate amețiți de șampanie. O aduseseră cu mașina lor și ne oferiseră și nouă. Am băut și am dansat cu ei. Pierreuse, care ne atîța, parcă înnebunise. De fapt toți ne cam pierduserăm capul.

— Pînă la ce punct? întrebă încet Patrice.

Ea nu roși, dar tăcerea ei fu elocventă.

Căutîndu-și cuvintele, Patrice spuse calm:

— Poliția pretinde că dumneavoastră și prietena dumneavoastră sînteți obișnuite cu astfel de... spectacole.

Fără să-şi plece privirea, Isabella replică :

— Obişnuite, e prea mult spus. Dar e adevărat că n-o făceam atunci pentru prima oară. Scumpa mea Fancy e un copil care vrea să ştie tot... Şi eu am avut slăbiciunea să consimt.

— Puteţi să precizaţi (ce spaimă pe el cînd a pus această întrebare) care a fost rolul Pierreusei ?

— Nu.

— Totuşi v-aţi păstrat o anumită luciditate...

— Nici un fel de luciditate. Dacă era aşa nu făceam ce-am făcut. În ce mă priveşte nu ştiu exact ce s-a petrecut. Am avut de-a face cu un bărbat, asta-i tot !

Rostise aceste cuvinte în mod liniştit, cu o anumită demnitate. Era evident că persoana făcea parte dintre acele femei pentru care actul de a se dărui fizic n-are altă importanţă decît plăcerea pe care o poate simţi.

Patrice răspunse simplu, insistînd :

— Din toate astea reiese că nu ştiţi cine a omorît-o pe Pierreuse.

— Habar n-am ! Presupun că Julot. Cînd după ce a ţipat, m-am aplecat deasupra ei, ea zăcea pe iarbă iar eu eram încă sub influenţa şampaniei care mă năucise. În primul moment am crezut că era vorba de o simplă criză de nervi, mi se pare chiar că am şi spus cuiva acest lucru. Dar în curînd am băgat de seamă că toţi cei din jurul meu dispăruseră afară de femeia neînsufleţită şi de Fancy. Cei trei bărbaţi eleganţi şi femeia care-i însoţea fugiseră în mod laş. Fancy şi cu mine ne-am străduit cît am putut s-o readucem la viaţă pe Pierreuse, dar ea murise ; atunci trezite brusc din beţie, cuprinse de groază ne-am îndreptat spre maşină şi am plecat şi noi.

Isabella se întrerupse. Patrice care o privea fix întrebă :

— Mă puteţi asigura că n-a fost vorba de altceva ?

Ea îşi îndreptă privirea spre el şi răspunse cu greutate :

— V-o jur !

Era sinceră. Avocatul era convins. În clipa în care se pregătea să vorbească, ea i-o luă înainte, şi-l întrebă înfrigurată, cu un accent de neliniştе pătimaşă :

— Ce-or să-i facă lui Fancy ? Ce vor fi făcut cu ea după ce au arestat-o ? Ce anume o ameninţă ? Unde se află ?

— În mod sigur e în localul poliţiei judiciare, răspunse Patrice. Urmează ca inspectorii să-i ia un interogatoriu.

— Sărmana Fancy, ea, atît de dulce şi de delicată, arestată şi interogată ! Dar nu va spune nimic. O pot constrînge să răspundă ?

— Există mijloace de a-i face să vorbească pe cei care nu vor să spună nimic. Unii inspectori au devenit maeștri în arta interogatoriilor... penibile... despotice... implacabile.

Izabella se cutremură.

— Vai, sărmana, sărmana Fancy, repetă ea. Și totuși nu va răspunde. Ne-am jurat între noi că dacă vreodată vom avea neplăceri din pricina dansurilor noastre libere, să nu spunem nimic; ultima oară am jurat din nou acest lucru după ce am dansat la „Gazonul albastru". Nu știm nimic și deci nu putem spune nimic. Făcu o pauză apoi adăugă: Nu-i așa că sînteți de acord cu acest lucru? Nu sînteți de aceeași părere? Dacă eu aș fi fost arestată n-ar fi trebuit să tac?

Patrice nu răspunse imediat. Părea să reflecteze asupra celui mai bun sfat pe care i-l putea da femeii care-l consultase. În realitate suferea cumplit și se zbătea între sentimente contradictorii. Dacă cele două dansatoare persistau în tăcerea pe care se hotăriseră s-o păstreze, acest lucru însemna pentru el și pentru Dominique, salvarea sigură. Dar datoria lui profesională, datoria lui de avocat căruia i se cerea părerea, nu-l obliga să refuze escamotarea adevărului?

În sfîrșit, rosti cu voce lentă și calmă:

— Iată aproape în mod sigur cum vor evolua lucrurile: fie că prietena dumneavoastră vorbește sau nu, Poliția va face un raport care va fi înaintat judecătorului de instrucție. Fără nici o îndoială, după ce cercetările vor fi încheiate, acest judecător o va aresta pe inculpată.

— Deci închisoarea! Fancy la închisoare! murmură Isabella.

Îngrozită și dezolată, femeia fu din nou străbătută de un fior.

— Da, închisoarea, zise Patrice.

— Și mai tîrziu, Curtea cu Juri și condamnarea...

Îndreptîndu-se de spate, Patrice zise rar:

— Nu! Sînt sigur că nu! Nu se poate formula împotriva ei nici o acuzație precisă, nu i se poate reproșa nimic care să aibă vreo legătură cu crima. Cînd judecătorul de instrucție își va da seama că nu poate dovedi participarea niciuneia dintre dumneavoastră la crimă, va renunța la urmărire.

Isabella respiră profund.

— Puteți să-mi confirmați acest lucru? întrebă ea privindu-l cu ochii ei frumoși drept în ochi pe Patrice.

— Da, răspunse el, asta e convingerea mea fermă.

Isabella continuă:

— Deci, după dumneavoastră, Fancy nu s-a lăsat speriată de poliție și n-a făcut nici o mărturisire...

— Așa cred, răspunse Patrice.

Isabella reflectă un moment.

— Încă un cuvînt, maestre. După ce va fi pronunțată culpa, prietena mea are dreptul la avocat?

— Da, are dreptul.

— Vreți să fiți dumneavoastră acest avocat?

Patrice nu ezită nici o secundă. Nu putea accepta intervenția într-o acțiune în care era direct implicat.

— Nu, zise el, refuz.

Mirată, Isabella tresări.

— De ce? Asistența dumneavoastră înseamnă pentru ea salvarea!

Încurcat, Patrice căută un pretext oricît de neinsemnat. Îl găsi deși îi recunoscu el însuși punctul slab.

— Salvarea, spuse el... Faptul că alegeți un avocat și mai ales un avocat foarte cunoscut, înseamnă mai întotdeauna că cel incriminat e vinovat și deci are nevoie de ajutor. Nevinovatul are încredere în Justiție. Lăsați să i se dea un avocat din oficiu. Și fiți liniștită, vă jur că prietena dumneavoastră nu are de ce se teme. Dacă din întîmplare veți fi implicată dumneavoastră însivă pentru complicitate în această afacere, veniți din nou la mine sau anunțați-mă.

— Mulțumesc, spuse Isabella. Regret însă că nu vreți să vă ocupați de apărarea prietenei mele. Dar poate că aveți dreptate.

Se ridică sprintenă și-și luă la revedere ca o femeie de lume ce era. Patrice se apropie de ea și-i zise pe un ton plin de blîndețe în care se întrezărea și o notă de reproș dar și de indulgență.

— De ce dansați astfel, în fața unei mulțimi banale, abjecte, lubrice? Acest lucru nu e demn de dumneavoastră.

Ea răspunse cu seninătate:

— Noi nu dansăm în fața mulțimii; dansăm pentru noi înșine. În seara aceea de duminecă eram singure sau aproape singure pe pajiște, sub lumina albastră. A dansa astfel e pentru noi o frenezie care ne exaltă și ne încîntă. Ori de cîte ori putem dansa goale în aer liber nu ne putem abține.

— Da. Dar vine lume să vă vadă. Se și plătește pentru asta.

— Ce importanță are dacă se plătește sau nu? Asta nu ne privește pe noi! E o admirație anonimă care ne face plăcere. Și ne sporește bucuria.

— Dar există cabarete, baruri speciale...

— Asta niciodată ! Niciodată n-o vom face ! Asta înseamnă prostituție !

Femeia părea surescitată. Era vădit că ceea ce spunea o spunea din convingere. Patrice o privi mirat și plin de admirație. Chipul ei seducător nu oglindea nici un fel de perversitate, nu evoca nimic vicios, nimic echivoc. Totul în ea exprima delicatețe, finețe, rasă ... Și apoi acel cap, acel corp zvelt și încîntător pe care era convins că-l cunoaște, pe care credea că-l posedase ...

Brusc avu impresia că dacă o va lua pe acea femeie în brațe, că dacă o va trînti pe canapea căutîndu-i buzele, apoi o va poseda, va ști dacă acea atrăgătoare Isabella fusese partenera sa în noaptea în care fusese beat. Dar Patrice își veni repede în fire și, stăpîn pe el, se înclină în fața clientei sale, spunîndu-i :

— Rămîn cu totul la dispoziția dumneavoastră, doamnă, și vă doresc mult noroc.

Ea plecă fără să bănuiască nimic.

Două ore mai tîrziu, Isabella se prezentă la localul Poliției Judiciare. După întrevederea cu Patrice, se hotărîse brusc să se predea. Era pentru ea singurul mijloc de a se apropia de Fancy, de a o ajuta, de a o sustrage asprelor interogatorii și de a împărtăși — pentru că așa era cinstit — aceeași soartă.

Adusă la brigadierul Delbot, ea repetă aceleași declarații pe care i le făcuse și lui Patrice Martyl.

VIII

CU MÎINILE ÎN JURUL GÎTULUI

ASASINATUL Pierreusei nu emoţionase cîtuşi de puţin opinia publică. Era vorba de moartea banală a unei tîrfe ucisă de ţiitorul ei care şi-a plătit probabil nişte poliţe sau de un amant de o noapte care nu avusese bani să-i plătească satisfacţiile carnale. O crimă cum se produce atît de des în lumea prostituatelor, unul dintre riscurile pe care şi le asumă zilnic femeile de stradă care se dau la nimereală, oricui.

Relatările Isabellei, care aveau să le confirme pe cele ale lui Fancy, cînd au fost confruntate amîndouă în cabinetul judecătorului de instrucţie, au constituit o adevărată lovitură de teatru care a început să pasioneze publicul; acea afacere senzaţională şi misterioasă a devenit cu timpul aşa-numitul „Scandal de la « Gazonul albastru »". Dar ceea ce stîrnea curiozitatea generală, reprobarea unora, interesul altora era faptul că nişte oameni din lumea mare fuseseră amestecaţi în acea afacere. Astfel, trei bărbaţi eleganţi, dintre care unul în smoking, însoţiţi de o femeie tînără, frumoasă, în rochie de seară, gonind noaptea pe drum într-un automobil de mare lux, s-au oprit la întîmplare şi toţi patru au băut şampanie şi s-au îmbătat împreună cu o tîrfă, un bandit şi două dansatoare goale puşcă. Apoi distracţia s-a transformat într-un dezmăţ general, perechile s-au amestecat, posedîndu-se la întîmplare, pe iarbă, pentru ca totul să se termine cu asasinarea unei femei.

Toată lumea vorbea numai despre treaba asta. Ipoteze, supoziţii... Cine erau cei patru necunoscuţi? Amănunte tulburătoare, fără perdea. Ziarele consacrau coloane întregi scandalului zilei, scandalul moravurilor care făcea să treacă pe planul al doilea scandalurile politice şi financiare. Ziare serioase îşi

manifestau indignarea. *O, tempora, o mores!* O, timpuri, o, moravuri ! Ziarele de largă informație publicau reportaje senzaționale, fotografii ale hanului „La Gazonul albastru", ale peluzei, ale femeii ucise, ale jupînului Dorlodoux pe care această publicitate gratuită îl încînta, ale celor două dansatoare care constituiau subiectul multor articole precum și roadele anchetelor personale ale celor mai buni reporteri. Era descrisă pe larg confruntarea dintre Fancy și Isabella, amiciția lor suspectă : Fancy, mult mai tînără, mai impulsivă, mai naivă — dacă putem folosi acest cuvînt — blondă dar la fel de frumoasă, mult mai feminină decît aproape bruna Isabella care era voluntară, dominatoare și oarecum virilă, cu toată grația sa delicată și a cărei distincție înnăscută, trufașă și totuși apropiată, o adevărată femeie de lume, poate chiar din lumea mare, îi uimise pe judecători, 'ba chiar și pe polițiști. În ciuda tuturor cercetărilor nu se descoperi nimic privitor la cele două fete. Fancy la fel ca și Isabella rămăseseră două ființe enigmatice. Care erau adevăratele lor nume, adevăratele lor naționalități, de unde veneau, ce făcuseră pînă atunci ? Nu știa nimeni și nici nu s-a putut afla vreodată.

Acel mister împreună cu cel al femeii necunoscute însoțită de trei bărbați din lumea mare făcea și mai picant scandalul de la „Gazonul albastru", scandal ce se amplifica zilnic cu atît mai mult cu cît sezonul de vară era calm și lipsit de alte mari afaceri dubioase care ar fi putut abate atenția publicului în altă parte.

Așa încît, contrar previziunilor lui Patrice Martyl, scandalul iscat de această afacere căpăta o amploare tot mai mare care sporea cu fiece zi ce trecea. Și asta datorită declarațiilor Isabellei — acele declarații pe care Patrice o sfătuise să le facă. De atunci avocatul petrecea niște ceasuri înfricoșătoare. Aștepta din zi în zi, din ceas în ceas, catastrofa care-l amenința, trăznetul care avea să cadă distrugîndu-i respectabilitatea, reputația, stima de care se bucura din partea tuturor celor care-l cunoșteau, tot ceea ce însemna viața sa. El nu era dintre cei pentru care un scandal nu contează. Crescut în mod rigid, în niște principii severe, nu admirase niciodată la alții momentele de slăbiciune sau de sminteală. Or, tocmai el dăduse dovadă de slăbiciune, fapt ce-l umilea cumplit, îl durea ca o rană secretă. Și slăbiciunea de o clipă putea fi dezvăluită în mod public. Era o minune că șoferul taxiului unde Antoine uitase sticla goală de șampanie nu dăduse încă nici un semn de viață. Poate că omul se gîndea la vreun șantaj. De fapt se temea de orice. Oricînd putea surveni

un incident care să dezvăluie adevărul, care să-i dea în vileag pe el și pe soția lui. Atunci numele lor va fi pe buzele tuturor. faptele săvîrșite de ei, comentate de toată lumea, participarea lor la acel dezmăț rușinos, la crimă, va fi în sfîrșit demascată, Dominique, mîndra și casta Dominique, va fi bănuită, convinsă că se dăruise primului venit în prezența soțului ei, iar el, Patrice Martyl, va fi suspectat de a fi ucis o prostituată pe care o posedase în mod josnic, pe iarbă... Asta ar fi căderea iremediabilă, rușinea definitivă, ar fi de fapt sinuciderea.

Sub presiunea unor astfel de chinuri sufletești rezistența lui Patrice începu să slăbească. Nu mai putea face față singur unor astfel de spaime devorante. Nu mai putea trăi torturat de teamă. Dar cui să-și mărturisească spaimele? Cui să ceară dacă nu ajutor, măcăr o încurajare? Pe Antoine și Richard nu-i mai văzuse. Prezența lor îl umilea. Nu fuseseră și ei martori și complici? Ajunsese să-i urască din toată ființa sa, se îndoia de spusele lor și era gelos pe ei. Cui să-i mărturisească ce-l rodea? Singura ființă din lume în care mai avea încredere era Dominique.

Stăpînit de această idee, într-o seară, se întoarse de la Palatul de Justiție mai devreme ca de obicei; era la capătul puterilor.

Pînă acum o ținuse pe Dominique cît mai departe de furtună, nevrînd să-i împărtășească gîndurile care-l frămîntau, primejdiile de care se temea, mersul anchetei. Fără să se plîngă, fără să protesteze, fără să întrebe nimic, Dominique se supusese acelui regim de ignorare a faptelor. Cu o voință demnă de admirat își înfrîna curiozitatea, își stăpînea neliniștea. Ignora totul. De zece zile nu mai schimbase cu soțul ei nici un cuvînt mai intim. Așa că Patrice se hotărî să rupă acea tăcere. Amîndoi aveau să discute liber și deschis.

Patrice nu cunoștea starea de spirit a lui Dominique. Fizic, după cura ei de semi-solitudine, tînăra femeie arăta bine. Tinerețea ei viguroasă reacționase prompt împotriva acelei stări proaste de moment. În schimb moralul îi era compromis. Dominique nu putea accepta înfrîngerea pe care o suferise și care căsca un abis între ea și soțul ei. O alta decît ea, cu mai multă stăpînire de sine, cu mai multă experiență,ar fi putut, mințind, să salveze intimitatea, dragostea dintre ei, ascunzînd adevărul. Oare de ce Dominique nu avusese prezența de spirit de a minți chiar din primul moment sau măcar să nu spună totul? Convinsă că se dăruise bărbatului ei în acea seară fatală, de ce

nu susținuse cu tărie acest lucru ? Dar era într-adevăr convinsă ? Nu, doar credea acest lucru ! Credea dar nu era sigură... Ce imprudență ! Ce nebunie ! Ce greșeală groaznică să-ți mărturisești îndoiala ! De ce nu afirmase cu tărie :

— Dar tu ai fost cel care m-ai posedat ! Tu ! Știu precis, sînt sigură că ai fost tu ! Dacă tu n-ai văzut prea clar prin întuneric, dacă șampania ți-a rătăcit mințile, dacă nu mi-ai recunoscut mîngîierile, crede-mă, Patrice, eu ți le-am recunoscut pe ale tale. Ție, bărbatul și amantul meu m-am dăruit ! Cum poți să-ți închipui că m-aș fi putut dărui altuia... Ei bine, eu pot afirma cu toată certitudinea că știu !

Dar ei nu i-a trecut prin cap să mintă astfel, să mintă din milă pentru ei amîndoi. Ea a avut naivitatea să-și proclame imediat îndoiala, spaima ei de femeie pură și onestă. Ah, ce incertitudine sfîșietoare ! Cum își mai frămînta mintea să-și amintească în ceasurile de singurătate de peste zi care i se părea lungă cît o lună, în tăcerea nopților scurte de vară care i se păreau interminabile în timpul crîncenelor sale insomnii ! Dar din păcate nu-și putea aminti nimic. Nimic precis. Numai senzații confuze. Confuze ? Nu, nu în întregime. În răvășeala acelor minute cumplite pe care încerca în mod loial și zadarnic să le reconstituie, un singur lucru era precis, se impunea în mod despotic : senzația, conștiința reală și indubitabilă a unei îmbrățișări diferite de îmbrățișarea bărbatului ei, singura cunoscută pînă atunci, un asalt mai violent, mai brutal, mai îndrăzneț, mai puternic. Și ea știuse cu groază, cu disperare, cu emoție, încă din primele clipe că era vorba de un alt bărbat care o posedase, care dezlănțuise în ea o adevărată rafală de voluptate ce-i trezise toate simțurile și o făcuse să simtă o bucurie carnală necunoscută pînă atunci, care o făcuse să geamă de plăcerea desfrîului la care consimțise și a cărei amintire o păstrase vie în carnea sa. Și tocmai aici se afla răul moral care o rodea. Acea strălucire de sexualitate dezlănțuită constituia greșeala, rușinea sa, cu atît mai mult cu cît ori de cîte ori își aducea aminte, ceva tresărea în ea. Nu mai era Dominique cea de altădată și nici nu mai putea să redevină. Cum să mai suporte acest lucru, cum să se consoleze cu acea pată rușinoasă pe care nu putea totuși s-o deteste ? Se simțea cumplit de singură și nimeni nu era în stare să-i redea forța care îi lipsea. La ce să recurgă ? Unde să se refugieze ?

Cînd Patrice intră în camera ei, Dominique se gîndea pentru a mia oară la cele întîmplate.

— Tu ești? A intervenit ceva nou? Ce-ai venit să-mi spui!

— Liniștește-te, Dominique. Nu-i nimic nou. M-am gîndit că totuși ar fi preferabil... Da, trebuie să fii și tu la curent cu ce se întîmplă.

— Vorbește, murmură ea.

Apoi, fără să-și dea seama, recăzu grațioasă pe șezlongul unde stătuse întinsă cu o carte în mînă. Ferestrele erau larg deschise, dar jaluzelele lăsate opreau soarele care ardea pe terasă, să intre în cameră. În plus, draperiile pe jumătate trase lăsaseră odaia în penumbră.

Cu mîinile la spate, după obiceiul său, Patrice tăcu o vreme plimbîndu-se prin cameră apoi se opri în fața soției sale. Ea îl urmări cu ochii, apoi se strînse pe șezlong făcîndu-i loc lîngă ea. El se așeză jenat, aproape cu timiditate. Apoi se miră de prăpastia care se adîncise între ei. În mai puțin de două săptămîni Dominique devenise pentru el o străină. Ce să-i spună? Ce ajutor să-i ceară? Se crampona zadarnic de amintirea tandrului trecut. I se părea că n-o mai cunoștea pe femeia aflată lîngă el. Ceea ce se petrecuse îi despărțise unul de altul. Mărturisirea pe care ar fi vrut să i-o facă refuza să iasă dintre buzele sale...

Trecură cinci, zece minute. Acum Patrice se obișnuise cu semiobscuritatea. O văzu mai clar pe Dominique așezată lîngă el; femeia își sprijinea capul în mîini; era îmbrăcată într-o rochie subțire de casă sub care mai mult ca sigur că era goală. Îi văzu ceafa albă, părul negru ca de cerneală. Un parfum plăcut, insidios, se înălța spre el, parfumul pe care-l respirase atît de des în ceasurile lor de dragoste. Se aplecă încet pentru a-l simți mai pregnant. Se gîndi brusc că dacă s-ar apropia din nou de Dominique, poate că i-ar putea vorbi despre tot ce-l frămînta. Apoi își aminti de ceasurile dificile din viață, de ceasurile de îndoială și de descurajare cînd își lăsa capul pe acel sîn tare, amplu, atît de dulce și de mătăsos. Oare dacă ar face și acum la fel, ea l-ar primi? Nu era acesta locul de refugiu unde-și uita el amărăciunile, eșecurile, nereușitele? Da, l-ar primi! Străina ar redeveni prietena, soția iubită. Nu-i va spune un cuvînt care i-ar putea trezi gîndurile negre. Dar încet, pe șoptite, ca și cum ar fi fost vorba de o poveste care nu-i privea pe ei, îi va vorbi despre cele două Porumbițe pe care le arestase poliția, despre spaima sa în fața pericolului care creștea.

Se aplecă și mai mult, descoperi umărul alb, partea de sus a sînului și regăsi locul său favorit cald și parfumat. Mai trecură cîteva minute. Între ei se instăpînise o tăcere intimă,

mai plină de încredere. Și parcă și un fel de liniște. Amintirea ceasurilor de odinioară, care decurgeau astfel i se înfipse lui Patrice, ca un ghimpe, drept în inimă. Mîna lui mîngîie îndelung umărul femeii, continuîndu-și drumul pe care-l parcurgea odinioară; îndepărtînd încet rochia ușoară de casă, apucă sînii plini de seva tinereții, de freamătul vieții, atît de plăcuți la pipăit, fie că-i atingea cu vîrful degetelor sau cu buzele. Dar Dominique, cu ochii pe jumătate închiși, murmură:

— Nu, Patrice, nu, te rog, mulțumește-te doar cu umărul... Spune-mi ce ai de spus și du-te...

Dar era prea tîrziu. Dorința care îl copleșise brusc deveni irezistibilă. Gesturile lui Patrice deveniră din ce în ce mai îndrăznețe, mai grăbite. Tînăra se ridică, respingîndu-l.

— Nu, nu vreau. Mai tîrziu... Nu! Acum e cu neputință! Te rog, lasă-mă...

Dar nici ea nu mai putea rezista. Dorința o cuprinsese și pe Dominique la fel de brutal făcînd din ea o pradă gata să cedeze. Pierzîndu-și capul, cuprins de un fel de furie în care ostilitatea și rancliuna își dăduseră mîna, o trînti pe divan și o posedă cu o frenezie, ca și cum ar fi violat-o, încît femeia se zbătu speriată. Furia bărbatului spori, făcîndu-l să semene cu un animal în timpul rutului. Și brusc, în mod inconștient, în clipa supremă, într-o bucurie aproape delirantă, degetele i se strînseră în jurul gîtului delicat și începură să strîngă... Dominique scoase un țipăt, îl respinse, se zbătu desprinzîndu-se din brațele lui, îngrozită, cu privirile rătăcite. Patrice fugi.

Pînă noaptea tîrziu, fără să se odihnească, fără să-i fie foame, Patrice rătăci pe străzi fără să știe pe unde anume umblase. Acel strigăt, acel țipăt mai curînd, îl mai auzise o dată. Da, pe peluza acoperită cu iarbă din curtea hanului „La gazonul albastru". Acel gest de dement, de asasin, pe care-l schițase, pe care probabil că-l mai făcuse, îi aminti de Pierreuse. El era deci ucigașul acelei femei după cum era cît pe-aci să fie și ucigașul lui Dominique. El era bestia umană care în spasmul plăcerii, ucidea! El era nebunul sadic care devenise ucigaș! El! El! Acum nu mai exista nici o îndoială!

Spre dimineață se trezi fără să știe cum, pe cheiul din Passy. Intră pe furiș în casă și se culcă. Ce ore îngrozitoare: insomnie, coșmar, groaza care-l făcuse să i se clatine judecata. Dimineață, epuizat, căzu pentru scurtă vreme într-un somn adînc, copleșitor. Apoi brusc, se trezi. Realitatea nemiloasă

îl făcu să sară jos din pat. Cînd sună ceasul opt, își reluă existența cotidiană.

În sala de baie, stătu îndelung sub jetul de apă rece al dușului, apoi isprăvindu-și toaleta, intră în birou. Imediat apăru și valetul aducînd un plic închis.

— Persoana aceasta dorește să vorbească cu domnul.

Presimțind o catastrofă, Patrice rupse plicul. Înăuntru se afla o carte de vizită : „*Brigadierul Romain Delbot, de la Poliția Judiciară*".

IX

CELE DOUĂSPREZECE STICLE

CITIND numele omului de care se temea cel mai mult — el, Patrice Martyl, să ajungă să se teamă de un poliţist — spaima şi emoţia avocatului fură atît de mari, încît ascultînd de primul imbold, răspunse :

— Spune acestui domn că nu mă simt prea bine şi nu-l pot primi în dimineaţa asta !

Dar îşi reveni imediat. — Pînă la urmă tot va trebui să-l primesc. Unde e ?

— În anticameră, domnule.

— Du-te şi spune-i că-l voi primi în cîteva minute.

Servitorul ieşi. Rămas singur, Patrice se îndreptă spre birou, deschise unul dintre sertare şi scoase un revolver pe care-l verifică ; arma era încărcată. Dacă totul decurgea normal, putea scăpa repede de poliţist. Dacă vizita lui Romain Delbot se dovedea primejdioasă, nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să-şi zboare creierii. Hotărîrea odată luată simţi un soi de uşurare.

Dar imediat începu să-şi facă griji. Ce anume ştia poliţistul ? Nimic... Dar atunci de ce venise ? Oricum Patrice era gata de luptă ; se simţea viguros, energic, cutezător...

Recăzu însă pe scaun copleşit de o descurajare bruscă. Nu era vorba să se bată cu un adversar pe care nădăjduia să-l învingă. Era vorba de a se sustrage urmăririi acelei forţe redutabile şi multiforme care avea în spatele ei puterea unei ţări, ba chiar a lumii întregi, forţă al cărei nume era Poliţia. Vai ! Şi ce putea face el împotriva ameninţării înfricoşătoare a gestului de asasin pe care-l schiţase în ajun ?

Cu un mers nesigur, cu spatele încovoiat părînd un om îmbătrînit brusc, Patrice făcu cîţiva paşi străbătînd odaia. Era pierdut. Nimic nu-l mai putea salva.

Dar dintr-odată se îndreptă, își înălță capul, își ridică umerii căzuți, surise. Îl salva însăși profesia sa. Ca avocat interpretase de atîtea ori roluri diverse, se pusese de atîtea ori în locul clientului pe care-l apăra, avînd intuiția justă a ceea ce trebuia să le spună juraților pentru a-i convinge, pentru a-i emoționa, sarcina morală pe care trebuia să și-o asume, teatrul pe care trebuia să-l joace pentru a cîștiga procesul. Ce altceva avea de făcut decît să pledeze, să caute punctul slab al acuzării (dacă era vorba de o acuzare) pentru a-și învinge și a-și aduce la tăcere adversarul?

„Ia să vedem dacă Delbot ăsta se prezintă ca adversar..." își zise Patrice și apăsă pe sonerie.

— Spune-i să intre, îi porunci el valetului care se ivi în pragul ușii.

Servitorul îl introduse pe vizitator apoi se retrase.

Ridicîndu-se din fotoliul în care stătea, în fața biroului, Patrice întinse polițistului mîna.

— Bună ziua, brigadiere, îi spuse el plin de cordialitate, sînt bucuros că te văd. Știi că am avut de apărat adevărați căpcăuni pe care dumneata i-ai capturat și am simțit întotdeauna o profundă stimă pentru agerimea și puterea de pătrundere a minții dumitale. Despre ce e vorba? Cu ce te pot ajuta?

Delbot nu se aștepta la o astfel de primire. Își reprimă un gest de mirare față de felul cum reușise avocatul să înceapă discuția. Dar cum Delbot era renumit pentru sîngele său rece, nu-i trebui mai mult de o secundă ca să reflecteze. La urma urmelor, de ce n-ar accepta oferta avocatului? Nu-l întrebase cu ce-l putea ajuta?

— Mulțumesc, maestre, zise el cu o pronunțată nuanță de respect. Într-adevăr am venit să vă cer un serviciu. Aș dori să mă informez chiar din gura dumneavoastră în cazul în care sînteți în măsură să mă ajutați...

— Să te informez despre ce? întrebă blajin avocatul.

— Despre afacerea de la „Gazonul albastru", rosti Delbot observîndu-l pe Patrice cu coada ochiului.

Patrice, care se aștepta la această întrebare, nici nu clipi.

— Oh, foarte curioasă afacerea asta, foarte curioasă, zise el pe un ton de interes nu prea exagerat. Dar și mai curios mi se pare faptul că vii să ceri amănunte de la mine! Din păcate nu prea sînt la curent. Nu știu mai mult decît orice cetățean care citește în ziare faptele diverse. Sigur, ai vrea să-mi cunoști părerea, nu-i așa?

În faţa unui asemenea sînge rece care friza cinismul chiar dacă bănuielile lui Delbot erau întemeiate, poliţistul, nemaiavînd încotro, spuse pe un ton glacial :

— E vorba de cu totul altceva, maestre.

— Altceva ? întrebă Patrice. Ce anume ? Vrei să-mi explici ?

Urmă un moment de tăcere. Cei doi bărbaţi se priviră în adîncul ochilor. Patrice, în aparenţă, era mirat şi afabil. Delbot dimpotrivă, era grav, aproape solemn, cu un aer enigmatic care — după caz — putea fi derizoriu sau de temut. Începu cu un mic preambul destul de încurcat :

— Trebuie să vă spun, maestre, că dau întotdeauna importanţă coincidenţelor care nu sînt aproape niciodată întîmplătoare aşa că trebuie lămurite chiar cu riscul de a ne împotmoli . . .

— Nu prea înţeleg, zise Patrice, prefăcîndu-se că nu pricepe.

— Ei bine, iată : a doua zi după crima de la „Gazonul albastru", după ce inspectorii mei au făcut diverse anchete, am încercat personal să verific drumul parcurs de ultima maşină ale cărei urme fuseseră şterse în parte de alte vehicole. De ce venise acea maşină la han după miezul nopţii ? O pornise pe acel drum prin pădure în mod intenţionat, cu un scop bine definit ? Sau dimpotrivă, se rătăcise ? Eu m-am oprit la această ultimă ipoteză după ce am ajuns pînă la Croix de Noailles. Şi am avut dreptate pentru că am aflat după aceea că cele patru persoane din maşină erau cam ameţite de băutură. De unde veneau ? Încă n-am putut descoperi. Unde se duceau cînd au plecat de la „Gazonul albastru" ? Asta am aflat : se duceau la Paris. O ştim din depoziţiile zarzavagiilor care au văzut spre dimineaţă o maşină de lux trecînd cu o viteză vertiginoasă. Căruţa unuia dintre zarzavagii a fost chiar uşor lovită iar pielea calului puţin jupuită. Acum se pune însă o altă chestiune : ce rol au avut cele patru persoane necunoscute în moartea femeii de stradă ? Să fi aflat despre această moarte înainte de plecarea lor care prea seamănă a fugă ? Mărturisirile celor două dansatoare încarcerate nu ne-au ajutat să dezlegăm această enigmă. Toate cele opt persoane băuseră şampanie pe peluză aşa că toate erau într-o stare avansată de ebrietate ; după aceea perechile s-au amestecat, a intervenit acea moarte sadică şi pe urmă o fugă generală . . .

Delbot făcu o pauză şi constatînd că Patrice îl ascultă cu un interes moderat, continuă :

— Intrarea în Paris unde duce în mod logic drumul dinspre Maisons-Laffitte se face pe poarta Maillot. Am făcut în acel loc o anchetă serioasă care mi-a furnizat o informație importantă. Un șofer s-a prezentat la Poliția Judiciară și mi-a spus că săptămîna trecută, în noaptea de duminică spre luni, pîndind vreun client întîrziat, a văzut — nu departe de Poarta Maillot — doi domni coborînd dintr-un automobil de lux care venea dinspre Neuilly. Chemat de ei i-a luat în mașină și i-a condus la Saint-Germain. Cînd au coborît, clienții au plătit fără să crîcnească cei două sute cincizeci de franci pe care el i-a pretins. Nu i-a dat prin minte să se uite la ei și apoi nu se făcuse încă ziuă ; așa că nu i-ar putea recunoaște. Totuși, ajungînd la Paris și ducîndu-și mașina la garaj, a găsit în ea o sticlă goală de șampanie.

La aceste cuvinte ale polițistului, degetele avocatului se crispară nervoase pe creionul cu care se juca. Sticla goală de șampanie era cea pe care o uitase „deșteptul" de Antoine...

Înălțîndu-și capul, rosti cu un aer detașat :

— Indicație cam vagă... Ați făcut cercetări la Saint-Germain și prin împrejurimi ?

— Da, dar degeaba. Dealtfel mi s-a părut că problema ce trebuia rezolvată consta mai ales în descoperirea mașinii de lux care, după ce i-a lăsat pe cei doi bărbați la Poarta Maillot și-a continuat drumul prin artera Grande-Armée. Avea în mod precis, un șofer : ceea ce înseamnă că în ea se mai afla încă un bărbat ; în plus, femeia a cărei prezență a fost menționată și pe care șoferul taxiului n-a văzut-o coborînd. Avem deci ca singură indicație sticla goală de șampanie și spre ea mi-am îndreptat și eu cercetările. Pe eticheta ei scria *„Super Cordon d'Or"*. Cunoașteți această marcă, maestre ?

— Pe legea mea, nu, zise Patrice cu indiferență.

— E o marcă nouă, continuă Delbot, de o calitate excepțională pe care proprietarul încearcă s-o lanseze în acest moment. Pînă acum n-a fost lansată decît în cîteva restaurante de mîna întîi. Știu care sînt. I-am întrebat pe ocolite pe patronii acelor restaurante și am aflat — simplă coincidență, evident — că patronul unui restaurant din Bois unde sînteți un obișnuit al casei, dragă maestre, și unde ați luat masa de seară împreună cu doamna Martyl în acea duminică faimoasă, v-a oferit un coș cu douăsprezece sticle.

Patrice începu să rîdă.

— Ce curioasă coincidență ! Într-adevăr în acea faimoasă duminică am luat masa de seară la Bois unde patronul restau-

rantului vrînd să-şi arate gratitudinea pentru că am pledat odată pentru el într-un proces, mi-a oferit un coş în care se aflau douăsprezece sticle cu şampanie, coş pe care mi l-a pus în maşină. Mărturisesc că n-am dat nici o atenţie mărcii sticlelor.

Patrice îl privi pe poliţist drept în faţă dîndu-şi imediat seama unde voia să ajungă. Oare va îndrăzni?

Delbot o luă pe ocolite:

— Ei bine, dragă maestre, să presupunem că v-aţi întors acasă pe la zece seara... V-aţi lăsat maşina în garajul de la subsol. Careva poate, să zicem un şofer din acelaşi garaj, ar fi putut să iasă în mod clandestin, cu maşina dumneavoastră în care se aflau sticlele, să ia cu sine nişte oameni cunoscuţi sau necunoscuţi, să-i ducă în plimbare pînă în pădurea Saint-Germain, să vă bea şampania şi pe urmă, dragă maestre...

Oeolişul era clar, dar atît de stîngaci încît părea aproape grosolan.

Părînd că nu-şi dă seama de acest lucru Patrice răspunse răspicat:

— Supoziţia dumitale, brigadiere, este imposibilă. Soţia mea şi cu mine am rămas afară să luăm aer, pînă la ora unu dimineaţa. Abia în acel moment am intrat în casă şi mi-am închis ca de obicei maşina în garaj.

Delbot păru cam descumpănit de atîta siguranţă.

— Deci cele douăsprezece sticle de şampanie...

— Sînt jos, brigadiere, cel puţin aşa cred. Le-am scos eu însumi din maşină. Vrei să coborîm împreună ca să ne asigurăm că sînt acolo?

— Sigur, dragă maestre, răspunse perplex poliţistul.

Ieşiră din apartament. Patrice apăsă pe butonul liftului care-i conduse la subsol. Deschise boxa numărul cinci care-i adăpostea maşina; coşul cu sticle era acolo. Tăie panglicile şi Delbot numără sticlele. Erau douăsprezece şi toate erau intacte.

— Vezi şi dumneata, zise Patrice.

— Văd, răspunse poliţistul.

Liftul îi urcă din nou în apartament. După cîteva minute se aflau din nou în biroul avocatului.

— Deci e clar, brigadiere, reluă Patrice, cu cea mai deplină convingere, că nu maşina mea i-a dus pe cei patru necunoscuţi la „Gazonul albastru". Evident, cu singura condiţie ca maşina să nu se fi mişcat de aici după ora unu noaptea şi cel care a luat-o să fi avut precauţia ca înainte de a o aduce înapoi să

înlocuiască sticlele goale cu altele pline purtînd aceeași etichetă.. care nu e cunoscută încă pe piață. Faptul mi se pare totuși cam neverosimil... Dumneata ce crezi?

Romain Delbot era puțin cam palid. Adevărul îi scăpa și totuși... Și totuși... Acest avocat, atît de sigur pe el, n-ar fi putut înlocui chiar el coșul, a doua zi după dezmăț, cu alte sticle pline cu șampanie? Din păcate, nu putea merge prea departe cu atacul pentru că nu avea probe suficiente. Deocamdată trebuia să fie prudent, să se mulțumească doar cu aparențele.

— Evident, evident, zise el. Pista pe care am pornit nu e bună iar cea pe care mi-au indicat-o inspectorii mei e greșită. Dar, dragă maestre, oare să fie greșită și informația pe care mi-a dat-o unul dintre inspectorii mei care a afirmat că dansatoarea Isabella a venit să vă vadă înainte de a se preda justiției?

— Da, răspunse Patrice, e greșită.

Exasperat, Delbot nu se putu abține să nu insiste.

— Totuși, inspectorul a urmărit-o pas cu pas; s-a ținut ca o umbră după ea din clipa în care a plecat din Saint-Cucufa pînă cînd a intrat în această casă.

— În această casă poate, dar nici într-un caz la mine. Dealtfel chiar dacă ar fi venit, aș fi uitat. Nu știi, brigadiere, că cel mai strict secret apără persoanele care vin să consulte un avocat?

— Noroc că mă pot informa din alte părți, murmură Delbot.

— Da? Aș putea să știu de unde?

— Ei bine, am să-i pun mîna în gît lui Julot. Am descoperit unde se ascunde.

— Crezi deci în culpabilitatea acelui om? Dealtfel s-ar putea să ai dreptate.

Polițistul nu răspunse la această ultimă ascțiune ci doar explică:

— Încă de la sosirea mașinii de lux, Julot a avut răgazul să-i examineze pe noii veniți. Femeia purta un colier de perle pe care l-au văzut și cele două dansatoare. „Ce mai perluțe" ar fi strigat Julot în argoul său de mahala. Oh, cele două dansatoare sînt convinse că manevrele Pierreusei, care mîngîia și săruta toate femeile sărindu-le de gît, aveau ca scop furtul acelui colier de perle. Asta explică și uciderea Pierreusei căreia Julot a vrut să-i ia perlele. Cînd vom pune mîna pe Julot, vom pune mîna și pe colier. Datorită colierului o vom regăsi pe frumoasa doamnă misterioasă care-l purta și care s-a culcat de bunăvoie și nesilită de nimeni, cu primul venit.

La această frază brutală, Patrice avu impresia că primește o lovitură de bici peste față ; îi veni să se arunce asupra celui care-i insultase nevasta și să-l bată. Dar făcînd un efort suprem se abținu și chiar găsi puterea să rîdă.

— Pari a fi mult mai pornit împotriva acelei femei frumoase și al celor trei prieteni ai ei decît împotriva celorlalți.

Chipul lui Delbot se întunecă devenind aproape agresiv.

— Da, zise el, pe ceilalți trei — pe Pierreuse n-o mai pun la socoteală fiindcă e moartă — i-am prins sau aproape, în timp ce ceilalți patru continuă să rămînă în umbră. M-am jurat că-i voi scoate la lumină. Sînt chiar mai vinovați decît dansatoarele și decît Julot.

— Ceea ce spui e just, rosti Patrice. Sigur că merită rigorile legii, dar descoperirea colierului nu-i va demasca.

— Poate, răspunse Delbot. Dar am ceva mult mai sigur. Isabella mi-a spus că l-a văzut pe jupînul Julot scriindu-și pe manșetă numărul automobilului de lux.

Patrice aproape că se clătină de spaimă. Ăsta era sfîrșitul. Avu totuși curajul încă o dată de a izbucni în ris.

— Toate astea, brigadiere, îți mărturisesc că nu mă interesează.

Delbot nu mai reuși să-și ascundă încurcătura. Se scuză în mod evaziv :

— Obișnuință profesională, murmură el.

Urmă o nouă tăcere.

— Brigadiere Delbot, reluă Patrice, dumneata ești un as și sînt bucuros că am avut prilejul să te cunosc. Îți stau oricînd la dispoziție și voi fi cît se poate de mulțumit dacă te voi putea ajuta pe cît îmi stă în putință, dîndu-mi concursul la succesul deplin al eforturilor dumitale.

— Mulțumesc, maestre, zise brigadierul plin de respect.

Patrice îl conduse pînă la ușă și-i strînse cordial mîna. Apoi se întoarse în camera de lucru și se prăbuși în fotoliul din fața biroului ; era plin de sudoare și tremura din cap pînă în picioare.

O ușă se deschise fără zgomot. Patrice se întoarse ; o mînă i se așeză pe umăr. Dominique stătea în picioare lîngă el.

— Eram în camera vecină, Patrice, zise ea, cu acea notă de intimitate de odinioară. Discuția a fost dură dar tu ai spus exact ce trebuia.

Făcînd o mișcare bruscă, Patrice protestă.

— Dacă aș fi spus și aș fi făcut ceea ce trebuia, ar fi trebuit ca încă de la primele bănuieli să-l dau pe ușă afară. Era cea mai bună metodă de a-l determina să creadă în nevinovăția mea. Oricît de neîndeminatic ar fi fost venind aici și interogîndu-mă fără să posede nici o probă, să știi totuși, Dominique, că ne are la mînă. Hazardul sau soarta a făcut să mă gîndesc la acel coș cu șampanie și să-l înlocuiesc. Acest lucru mi-a îngăduit să parez atacul de astăzi, altfel aș fi fost pierdut; dar vor veni altele. Dacă-l arestează pe Julot sîntem pierduți. Delbot ne are la mînă, ți-o spun eu...

Se întrerupse, privind fix în fața lui. Mîna soției sale pe umărul său era mîngîietoare, reconfortantă.

— Nu, Patrice, acest om nu ne poate face nimic dacă vom fi uniți. Trebuie să ne apărăm, am înțeles de la început acest lucru și iată că a venit și acest ceas. Acum nu mai există decît Patrice și Dominique și drama înfricoșătoare care le amenință dragostea. Nu mai există decît familia Martyl și o mulțime de pericole care o amenință. Să salvăm cel puțin fațada socială, demnitatea, numele nostru! Să luptăm fără a da dovadă de slăbiciune. Sîntem singurii care ne putem ajuta. Cui să cerem ajutor în afară de noi? Da, m-am gîndit la un preot care mi-ar putea ierta păcatul, călăuzi pașii... Tu probabil că te-ai gîndit la vreun confrate eminent căruia i-ai putea cere sfatul, un om integru, luminat, înțelegător. Nu, Patrice. Să nu cerem nimic, nimănui, secretul ne aparține și trebuie să-l păstrăm cu sfințenie. Richard și Antoine nu ne cunosc îndoielile și nu le vor afla niciodată. Ei sînt convinși că nu ne-am părăsit nici o secundă și că în acel ceas josnic care ne-a umplut sufletele de spaimă, remușcări și suferințe, eu mă aflam în brațele tale. Și dealtfel nici măcar nu știm dacă n-a fost chiar așa...

Dominique vorbise cu voce joasă și lentă dar cu multă fermitate, cu hotărîre, cu orgoliu. Patrice o privi și abia acum își dădu seama cît era de frumoasă, de puternică, de invincibilă. Indiferent ce s-ar fi întîmplat, ea era pregătită să facă față la orice, chiar să și moară dacă era nevoie. Și brusc, vălul de egoism care-i ascunsese realitatea începînd din acea noapte se destrămă; Patrice uită cît suferise și se gîndi la cît putuse suferi Dominique. Uitînd momentul de slăbiciune pe care-l avusese soția lui, își aminti doar cît de nedrept fusese el cu ea.

— Îţi cer iertare, Dominique, singurul vinovat sînt eu. M-am lăsat antrenat ca un copil, ca un impulsiv. Nu numai că n-am ştiut să mă apăr de acea beţie de nescuzat, dar n-am ştiut să te apăr nici pe tine, împotriva altora şi împotriva ta însăţi. Asta mă chinuie cel mai rău şi mă face să-mi fie îngrozitor de ruşine. E greşeala mea şi te rog să mă ierţi !

Şi ruşinat îşi lăsă capul în jos. Dominique nu răspunse. Nimic nu-i trăda emoţia, afară de ochii ce i se umpluseră de lacrimi.

X

OMUL DIN MARLY

MAȘINA poliției, încărcată cu oameni, puști și pistoale, o porni din nou la drum de data asta în urmărirea vînatului cel mare.

Romain Delbot căzuse pe gînduri. După obiceiul său, în momentele de acțiune, revedea cu ochii minții expedițiile cinegetice ale tatălui său. Îi văzu în mașina Poliției pe colegul său Andermatt și pe trei dintre inspectori. Brigadierul Delbot se simți cuprins brusc de ardoarea hăituirii vînatului, de dorința aprigă de a-l prinde. Pusese mîna pe cele două Porumbițe, vînat mic dar care-și avea valoarea lui. Într-un ceas avea să prindă vînatul cel mare, fiara de temut care era jupînul Julot, recidivist periculos, bandit lacom și crud, asasinul soților Delamarre și asasinul prostituatei Fifi la Gosse zisă și Pierreuse. În sfîrșit, mai tîrziu acestor trei — Julot și cele două dansatoare — li se vor adăuga și cei patru necunoscuți de la „Gazonul albastru". Delbot era ferm convins că avea să pună mîna pe ei. Recunoscu în sinea lui că nu procedase bine ducîndu-se la maestrul Patrice Martyl. Dîndu-și seama de greșeala săvîrșită, bătuse în retragere. Avocatul Patrice Martyl îi spusese că habar n-avea despre acea afacere. Delbot se prefăcuse că-l crede, ba chiar îl și credea pe jumătate. Dar de ce Patrice Martyl, încă de la primele cuvinte ce păreau să-l acuze, nu reacționase prompt dîndu-l pe ușă afară? De ce acea complezență, acea dorință de a-i arăta coșul cu sticle de șampanie intact? De ce, în sfîrșit, acea cordialitate în momentul plecării, acea ofertă aproape amicală de ajutor și de colaborare?

„Eroare, își zise Delbot, dar această eroare are în ea un sîmbure de adevăr. În povestea asta e totuși ceva în neregulă.

Sînt gata să-mi tai mîna dacă nu mă voi reîntîlni cu domnul avocat! Frumoasa doamnă cu faimosul ei colier de perle și cei trei prieteni ai săi își fac iluzii dacă-și închipuie că au terminat cu mine. Cînd termini cu brigadierul Delbot, ajungi pe mîna Justiției. Cînd își încep magistrații treaba lor, rolul meu s-a terminat. Arestîndu-l pe Julot, acesta îmi va da numărul mașinii și enigma va fi dezlegată."

Simțind nevoia să vorbească, se adresă colegului său:

— Vezi tu, Andermatt, fără să mă laud, știu cum să-i iau pe oameni. M-am pus eu însumi pe treabă și mi-am făcut o mulțime de colaboratori: oamenii care hoinăresc duminica, lucrătoare modeste care n-au ce face după ce pleacă de la atelier, familii sărmane care mănîncă prin boschete... Pe toți i-am chestionat și toți mi-au dat informații. Semnalmentele lui Fifi la Gosse sau Pierreuse, cum vrei să-i spui, au fost lesne de recunoscut. După două zile de anchetă știam că fusese văzută vagabondînd cu un tip, un soi de mecanic, care ducea de cadru o bicicletă. Semnalmentele tipului? Mai tîrziu au fost văzuți culcați pe iarbă într-un luminiș; bicicleta se afla lîngă ei sprijinită de un copac. Asta se întîmpla la două sute de metri de „Gazonul albastru". La ora șapte cei doi iubiți au intrat în han. Nu mai aveau cu ei bicicleta. Dar sînt pe deplin convins că noaptea tîrziu, după dans și după ce-a omorît-o pe Pierreuse, Julot s-a dus să-și ia bicicleta din tufișul în care o ascunsese și a șters-o și el așa cum au făcut și ceilalți, dar încotro? În ce direcție? Saint-Germain? Maisons-Laffitte? Nu, amice! Astea sînt drumuri mult prea frecventate iar Julot nu e un ageamiu. Mai există o potecă ce duce spre Sena și pe unde se poate ajunge în satul Mesnil-le-Roi. Ei bine, acolo trebuie să ajungem. Domnul Max, proprietarul regiunii, mi-a povestit că duminică întorcîndu-se de la Paris pe drumul Bougival și Le Peq, mașina sa era cît pe-aci să lovească un biciclist care gonea cu viteză de-a lungul apei. După spusele celor două Porumbițe, știam că Julot făcea adesea, ca să aibă un alibi, pe mecanicul prin împrejurimi. La Peq, nimic. La Bougival, nimic. Dar la Marly-le-Roi dau de urma lui. Un mecanic cu numele de Julot care se pare că locuia de vreo șase săptămîni într-un garaj. Duminica toată lumea știa că se plimba prin pădurea Saint-Germain. Dar iată că am ajuns la Marly, se întrerupse Delbot.

Mașina o luă de-a lungul uliței în pantă, foarte pitorești, ale vechiului sat. Delbot se aplecă spre șofer.

— Fii atent... La ieșirea din sat s-o iei spre pădurea Marly. Nu, nu pe drumul din dreapta, ci pe cel din stînga.

Mașina mai făcu vreo sută de metri. — Stop ! strigă Delbot. Uite, Andermatt, vezi hanul și circiumioara de colo ? Julot mănîncă zilnic aici ! Așa că tu vei sta la pîndă împreună cu mine și cu inspectorul Bernard. Landier și Yot s-o ia prin dreapta și la șuieratul fluierului meu să fiți dincolo de crișmă, în spatele ei ! Urmat de cei doi colegi, Delbot se îndreptă spre crișmă. Cînd se aflau la vreo cincizeci de metri de ea, văzură ieșind doi bărbați care o luară fără să se grăbească, spre pădure. Delbot iuți pasul. După un minut îl interpelă pe patron.

— Care dintre cei doi bărbați ce-au ieșit acum e Julot ?

Patronul se uită la Delbot și dîndu-și probabil seama cu cine avea de-a face, răspunse imediat :

— Julot le Trône ? Cel din stînga, cel mai scund ; avea o țigară în gură...

— Celălalt cine era ?

— Un prieten al lui Julot. Nu-i știu numele.

— Mulțumesc.

Vînătoarea începu imediat. Vînătoare pe furiș și foarte abilă. Deocamdată nu era vorba să se năpustească asupra bandiților și să-i ia pe sus ; trebuia mai întîi să se apropie de ei, să-i înconjoare și să-i captureze cînd nu mai aveau nici o șansă să scape. Delbot fremăta de bucurie. Acele clipe erau întotdeauna cele mai atițătoare din cariera sa. Adevăratul as al crimei, Julot, avea să-i cadă în mînă. Și datorită dezvăluirilor sale făcute de voie ori de nevoie, brigadierul va ajunge la „cei patru oameni de lume" și le va da în vileag numele. Va striga în mod public : „Iată-i, aceștia sînt !" Căci nutrea față de ei o ură la fel ca cea a unui vînător păcălit.

Urmărirea continua, ignorată de cei doi bărbați care nu întorseseră capul nici măcar o singură dată, ci se îndreptau liniștiți spre pădure. După ei, se înșirau polițiștii ascunși pe după copaci.

— Ce dracu caută în pădure ? șopti Andermatt spre Delbot ascuns ca și el după un stejar gros.

— Se pare că e plimbarea lor zilnică. În realitate presupun că Julot a ascuns colierul undeva, în pădure, sub o piatră sau în scorbura vreunui copac. Cred că asta îl atrage în pădure ; vrea mai ales să știe dacă acea comoară mai e acolo unde a lăsat-o. Vezi, Andermatt, că n-am greșit, totul se leagă, faptele presupuse de mine au fost corecte.

— Tu ești un as, amice, zise Andermatt cu convingere.

Acel compliment dezinteresat al unui coleg pe care-l stima cel mai mult pentru curajul și dibăcia sa îl făcu pe Delbot să roșească de vanitate și de orgoliu.

Între timp pădurea deveni tot mai deasă și mai puțin accesibilă polițiștilor care se temeau că dacă se vor apropia prea mult vor da de bănuit bandiților înainte de a le putea descoperi scopul plimbării lor silvestre. Acum nu mai erau călăuziți decît de zgomotul înfundat al pașilor și de mirosul țigărilor pe care le fuma unul dintre cei doi. Dar iată că brusc nu se mai auzi zgomotul pașilor și nu se mai simți mirosul țigărilor. Delbot se opri perplex. Începuse cumva vîntul să adie din altă direcție sau urmăriții le trăseseră clapa polițiștilor?

Ferindu-se să nu fie văzut, cu un gest, Delbot își imobiliză oamenii, apoi orientîndu-se începu a-i căuta din ochi pe cei doi... În sfîrșit, prin perdeaua de crengi și de frunze, zări într-un mic luminiș, două siluete față în față care se cam agitau. Delbot auzi chiar unele frînturi de vorbe violente; una dintre siluete ridică brațul, cealaltă ripostă. Deci cei doi bandiți, se băteau. Apucîndu-se în brațe, se rostogoliră pe jos. Atunci Delbot se năpusti scoțînd un șuierat strident din fluierul său. Se opri la zece pași de cei doi combatanți amenințîndu-i cu revolverul.

— Nici o mișcare că trag!

Ceilalți polițiști nu părură să-l fi auzit. Lupta era pe sfîrșite; unul dintre bandiți ridică brațul drept în sus; în el luci lama unui cuțit cu care lovi. Delbot trase un foc în aer. Învingătorul se ridică și o rupse la fugă. Polițistul trase după el dar glonțele se înfipse într-un copac. Banditul izbuti să dispară în întunericul pădurii.

— Alergați după el! Prindeți-l! Țineți-l zdravăn! le strigă Delbot lui Andermatt și celorlalți doi polițiști care se năpustiseră după fugar.

Delbot se aplecă deasupra rănitului. Acesta, livid, stătea pe iarbă cu o țigară în colțul gurii. Rănitul era Julot le Trône.

— Te poftesc să n-o lungești cu mine, ai înțeles? îi zise cu asprime Delbot. De ce a vrut să te ucidă, ticălosul? Dar mai întîi să vedem cine ești și cum te simți?

Rănitul întoarse înverșunat capul.

— Mă simt minunat, gemu el. Lasă-mă dracului în pace!

Delbot ridică din umeri și rise.

— Ce tot cînți acolo, omule? Îți închipui că există vreo neregulă care să nu privească poliția? Da, iubitule, poliția! Ce-ai căscat ochii așa? Sînt brigadierul Delbot de la brigada specială. Te urmăresc cam de multișor, tîlharule!

Tot vorbind, îl examină rapid. Rana era destul de superficială. Lama cuțitului se înfipsese într-un portofel și nu-i făcuse decît o zgîrietură mai adîncă pe piept. Totuși sîngele îi curgea din belșug. Rănitul pălise și mai tare, părînd gata să leșine. Aplecat asupra lui, Delbot îl interogă :

— Înainte de a da ochii peste cap, spune-mi ce voia amicul tău cu tine ?

— Nu știu.

— Ia mai gîndește-te . . .

— Nu știu !

— Aha, faci parte din categoria muților ? Fii liniștit, te voi face eu să vorbești !

Între timp cei trei polițiști se întoarseră plouați pentru că nu izbutiseră să pună mîna pe celălalt individ.

— Ei bine, îi întrebă Delbot, unde-i vagabondul ?

Andermatt ridică din umeri.

— Nu l-am putut prinde ! Fugea de rupea pămîntul !

— Vai, ce nepricepuți sînteți ! spuse supărat Delbot. Te-am crezut mai sprinten, Andermatt ! Acum, hai, vino cu mine să-l căutăm în crîșma din care l-am văzut ieșind. Ceilalți să rămînă aici și să aibă grijă de Julot. Sper că n-o să-l lăsați și pe ăsta să vă scape printre degete !

— Fii liniștit, șefule, răspunseră inspectorii.

Delbot și Andermatt ajunseră în curînd la circiumă. Dar înainte de a apuca să intre, văzură mașina lor, mașina Prefecturii, luînd-o din loc și îndepărtîndu-se în mare viteză.

— Ce vrea să însemne asta ? întrebă Andermatt năucit.

— Fir-ar a dracului de treabă ! urlă Delbot alb de furie. Nenorocitul ăla s-a întors prin spatele nostru și profitînd de faptul că nu era nimeni în mașină s-a urcat în ea și a șters-o.

Cei doi polițiști se priviră o clipă furioși și consternați. Apoi Delbot ridicînd din umeri, zise :

— Or să-l prindă ! Și atunci vom vedea în ce fel de garaj o să doarmă Julot !

Intrară în crîșmă.

— Îi cunoști pe cei doi care-au ieșit mai adineaori de aici ?

— Doar pe unul care dormea aici. Celălalt mi-a cerut să-l las să urce în odaia unde dormea Julot le Trône.

— Și dumneata l-ai lăsat ?

— Păi n-aveam nici un motiv să-l împiedic.

Urmat de Andermatt, Delbot se năpusti pe scări și dădu buzna în odaia pe care le-o indică patronul. De cum intrară,

văzură că dulapul cu oglindă fusese spart și unul dintre rafturi golit.

— Acolo își ținea Julot hîrtiile, explică patronul. Înainte de a o șterge, a luat tot ce avea.

— Avea și bani?

— După cîte știu eu, Julot le Trône nu-i păstra în odaia lui. Ni-i dădea nouă să-i închidem în casa de fier.

— Era o sumă mare?

— Patru, cinci sute de franci, răspunse evaziv patronul. Tocmai cît trebuia ca să aibă cu ce-și achita socotelile.

Coborînd, polițiștii găsiră imediat de închiriat o mașină. Se îndreptară spre luminișul din pădure unde-l vîrîră înăuntru pe Julot. În aceeași seară rănitul dormea la infirmieria închisorii. Ziarele de a doua zi povestiră cu lux de amănunte expediția la Marly și arestarea lui Julot, arestare unde rolul brigadierului Romain Delbot, acea strălucită nădejde a poliției pariziene, fusese mult mai senzațional decît în realitate.

Amintiră în treacăt despre abilitatea celuilalt bandit care-și luase hîrtiile personale și fugise cu mașina poliției. Ziarele erau unanime în a recunoaște că cei „patru oameni de lume", singurii în libertate și care luaseră parte la dezmățul de pe peluză, vor fi în curînd arestați. Nu mai era decît o chestiune de zile, poate chiar de ore, pentru că Julot cunoștea numărul mașinii lor. Deci cercetările Prefecturii începuseră.

XI

JULOT POVESTEȘTE

TRECUSERĂ patru zile. Emoţia pricinuită publicului de arestarea omului de la Martyl, fuga complicelui său în chiar maşina poliţiei începea să se potolească deşi curiozitatea oamenilor, mereu trează, aştepta noi incidente, noi lovituri de teatru.

Dominique şi Patrice Martyl nu manifestau nici un fel de curiozitate faţă de noile evenimente, ci dimpotrivă, doar groază. Crispaţi, temîndu-se de ce era mai rău, aşteptau din minut în minut să cadă trăsnetul care să-i lovească. Poliţia ştia adevărul sau era pe cale să-l afle. Oare cînd va divulga acel infamant adevăr? Cei doi nefericiţi se întrebau întruna acest lucru cu o groază care-i zdrobea, le provoca frisoane şi-i făcea fie pe unul, fie pe celălalt să iasă pe balcon pîndind trecerea maşinilor şi respirînd uşuraţi cînd vreuna dintre ele se oprea la o altă casă şi nu la a lor. Soneria de la intrare îi făcea să tresară; de cîte ori suna telefonul aşteptau să li se anunţe o catastrofă, fiecare scrisoare putea să le aducă cine ştie ce veste cumplită. Tensiunea lor nervoasă era atît de mare încît în unele momente aproape că doreau ca acea ameninţare, acea catastrofă să aibă loc pentru ca să fie în sfîrşit eliberaţi de hidosul coşmar.

În seara celei de a patra zile, Patrice şi Dominique trebuia să facă faţă unei invitaţii la un dineu. Trebuia să se ducă la familia Michel Langrenet, oameni din înalta burghezie, foarte respectaţi. Michel Langrenet, avocat ilustru, cunoscut pentru cinstea desăvîrşită a caracterului său, era decanul avocaţilor şi nutrea multă simpatie şi stimă pentru Patrice care odinioară fusese secretarul său. Doamna Langrenet, fată de senator, fost ministru de Justiţie, era renumită pentru bunătatea şi

clarviziunea ei care o făceau să se bucure de multă autoritate în mediile mondene ; ea cunoștea familia lui Dominique și nutrea față de soția lui Patrice o afecțiune aproape maternă.

Nu se putea ca familia Martyl să refuze acea invitație. Ce pretext să invoce? Nu se vor mira că nu vin? Dealtfel familia Langrenet primea cele mai înalte personalități din lumea politică și din lumea judiciară și în seara aceea urma să cineze la ei Octav Rousselot, prietenul din copilărie al Prefectului Poliției cu care rămăsese amic intim fiind un obișnuit al casei. Prin el Patrice era sigur că avea să mai afle unele lucruri.

La ora opt seara, în salonul decorat cu un gust sobru al marelui apartament pe care-l ocupau decanul avocaților și soția sa în bulevardul Saint-Germain, la doi pași de Palatul Bourbon, intrară Dominique și Patrice Martyl. El, drept, în haina sa neagră, calm și serios ca de obicei. Ea, frumoasa Dominique, îmbrăcată cu o rochie scumpă și elegantă, calmă și surîzătoare ; triplul șirag de perle al celui de-al doilea colier al ei îi împodobea ca de obicei decolteul.

Octav Rousselot tocmai telefonase. Se scuza că va fi obligat să întîrzie ; îi ruga să se așeze la masă fără să-l aștepte. Trebuia să rămînă în cabinetul Prefectului pentru a afla rezultatele instrucțiunii începute privind afacerea de la „Gazonul albastru". Dar de îndată ce va termina, va veni. După telefonul său, toată lumea trecu în sufrageria aranjată cu multă eleganță : cristaluri, argintărie, față de masă și șervete de damasc de un alb strălucitor.

Conversația lîncezea, musafirii parcă așteptau ceva. Se schimbară cîteva fraze despre scandalul zilei. Toți îl așteptau pe Rousselot. În sfîrșit avocatul apăru și se așeză pe scaunul gol care-l aștepta, după ce-și reînnoi scuzele față de stăpîna casei. Rousselot era un bărbat de vîrstă mijlocie, destul de corpolent și chel ; avea un aer important și era o persoană agitată. Părăsise cabinetul prefectului, îi văzuse pe judecătorul de instrucție și pe șefii poliției. Auzise informațiile date jurnaliștilor.

— Nu comit nici o indiscreție, zise el, împărtășindu-vă veștile pentru că mîine dimineață ceea ce vă spun eu acum va fi cunoscut de toată lumea.

Tăcu o vreme pregătindu-și în mod savant dezvăluirile, mulțumit să vadă toată atenția celor de la masă îndreptîndu-se asupra lui.

— Ei, ei, nu ne spui nimic? strigară mai multe voci.

— Hai, dragă Rousselot, spune-ne ce s-a mai întîmplat...

Nu ne fă să ne perpelim astfel, se rugă doamna Langrenet.

— Julot a vorbit? o întrerupse decanul.

— Din păcate, omul arestat nu e Julot, răspunse Rousselot.

— Cum? Ce vrei să spui? Nu e Julot?

— E un alt Julot. Nu e adevăratul Julot. Asta explică dificultăţile anchetei, ezitările urmăririlor.

Rousselot se întrerupse din nou. Mirarea devenise generală.

— Hai, Rousselot, explică-te, insistă decanul.

— Ei bine, iată... Cînd am cercetat fişa antropometrică s-a constatat că omul arestat la Marly nu corespundea cu semnalmentele din fişă. Există o oarecare asemănare între ei, dar atît. Amprentele digitale de pildă, baza infailibilă a identificării precise, sînt complet diferite.

— Atunci omul arestat cine este?

— Un oarecare Caboche, zis le Trône, care se numeşte şi el Julot, de la Jules, ca şi mecanicul din Marly. O cunoştea şi el pe Pierreuse. În duminica crimei a străbătut pădurea împreună cu ea. Tot cu ea a mîncat la „Gazonul albastru", le-a întîlnit pe cele două dansatoare şi s-a trezit amestecat noaptea în faimoasa orgie al cărei teatru a fost peluza luminată la început de felinarele albastre. Acum poliţia îl acuză că el ar fi omorît-o pe Pierreuse. La început a negat. Apoi a mărturisit că a luat parte la acel dezmăţ dar că a avut ca parteneră o altă femeie.

— Şi ce femeie a fost partenera lui?

— Femeia din lumea mare, declară Octav Rousselot.

Urmă un moment de tăcere. Dominique se temu să nu se audă cît de tare îi bătea inima. O voce care nu spusese nimic pînă atunci începu să protesteze. Era vocea lui Richard l'Heurois. Şi el ca şi prietenul său Antoine Ganet se numărau printre musafiri. Richard strigă:

— Haida-de! E o minciună sfruntată! Omul ăsta are dovezi? Şi dacă are le-a comunicat instanţei? N-o să mă faceţi pentru nimic în lume să cred că o astfel de femeie se dăruie unui individ ca ăla!

— Depinde! murmură un alt musafir.

Dar Octav Rousselot îi răspunse lui Richard:

— Julot a dat amănunte precise.

— A dat amănunte? întrebă o femeie tînără.

— Şi încă foarte scabroase, continuă Rousselot.

Richard ridică din umeri.

— Evident, poate să dea cîte amănunte vrea, bineînţeles inventîndu-le. Cu cît dă mai multe amănunte cu atît dovedeşte că minte în nădejdea de a-şi salva capul.

— De ce? întrebă aceeași tînără curioasă.

— De ce? continuă Richard. Pentru că el știe că toată lumea e de acord asupra unui lucru: omul care a ucis-o pe Pierreuse este și cel care a răsturnat-o și a posedat-o pe iarbă. Afirmînd că partenera sa a fost frumoasa necunoscută, jupînul Caboche vrea să-și afirme nevinovăția.

— Raționamentul e just, mărturisi Rousselot, dar omul face precizări clare.

— Cred și eu, își pregătește apărarea.

— Ce spune? întrebă tînăra, cu o curiozitate prost ascunsă.

— Declară că încă de la început a prevăzut ce se va petrece și că și-a și făcut alegerea, avînd demult ambiția să devină fie și pentru cîteva momente, amantul unei femei de lume. Beția celorlalți ajutîndu-l, nu i-a fost deloc greu să triumfe. Cînd a văzut că momentul critic a sosit, s-a apropiat de frumoasa necunoscută și a cuprins-o în brațe. Și imediat, pretinde el, ea i s-a dăruit cu o ardoare egală cu a sa, cu un asemenea elan încît a fost aproape uluit. „Imediat — continui să citez ce-a spus — am pornit-o la trap apoi la galop. Fără ezitări, fără mofturi, fără vorbe! Voia să ajungă la final! N-a durat prea mult, pe legea mea! Ah, tîrfuliță! a strigat el bătîndu-se cu mîna peste genunchi. Am avut o mulțime de muieri la viața mea, dar niciodată una ca asta." Vă rog să mă scuzați, doamnelor, despre cruzimea acestor amănunte, continuă Rousselot cu o prefăcută rezervă, văzînd interesul pe care-l suscita povestirea sa. Atunci, continuă el, judecătorul de instrucție l-a întrebat:

— Spui că n-ai cunoscut o asemenea femeie... nici măcar pe Pierreuse? Jupînul Caboche a răspuns cu un accent de adevăr: — Între mine și Pierreuse n-a fost niciodată nimic. Nu zic că n-aveam o slăbiciune unul pentru celălalt și că treaba asta nu s-ar fi sfîrșit pînă la urmă ca de obicei. Toată după masa ne-am vîrît prin tufișuri și ne-am sărutat. Apoi m-a invitat să mănînc împreună cu ea iar ea să petreacă noaptea la mine fără ca treaba asta să ne coste vreun ban.

— Știi cine a omorît-o? l-a întrebat judecătorul.

— Habar n-am! În acel moment eu eram ocupat cu altceva. Cînd Piereuse a țipat, doamna cea frumoasă și cu mine eram la cel de-al treilea asalt.

Octav Rousselot odată lansat mersese mult prea departe cu povestirea, mai departe decît avusese intenția, căci doamna Langrenet, protestă:

— Taci! Te rog, taci! Biata femeie!

— O plingi, draga mea? o întrebă soțul ei.

— Da, o plîng, zise doamna Langrenet. O asemenea înfrîngere este îngrozitoare! Îmi închipui cît trebuie să se chinuie la ora asta nefericita aceea! Gîndește-te la suferința, la umilința ei cînd va citi în ziarele de mîine declarația acelui ticălos care vorbește despre ea în astfel de termeni! Cu ce spaimă, cu ce groază se gîndește probabil la scandalul inevitabil, la numele său făcut de rîs. A fi amanta unui Julot oarecare înseamnă să mori de rușine!

Patrice nu cutează s-o privească pe Dominique, dar o observă pe ascuns. Era foarte palidă, dar și foarte calmă; el singur bănui lupta cumplită ce se dădea în ea pentru a nu se trăda. La fel de palid, Richard declară:

— Acest individ murdar minte... asta sare în ochii oricui. Declarațiile sale put de la o poștă a minciună.

Patrice care încă nu spusese nimic îl privi pe Richard:

— Ce poți să știi tu?

Stăpîna casei se ridică de la masă; toată lumea o imită, dar înainte de a intra în salon, Patrice — pretextînd o întîlnire urgentă și indispensabilă, își luă la revedere și plecă împreună cu Dominique.

În mașina care-i ducea spre casă în aerul călduț al nopții de vară, domni o lungă tăcere. În sfîrșit, Dominique șopti cu glas timid:

— La ce te gîndești, Patrice?

— La ceea ce a spus acel om despre tine.

— E o minciună de la un capăt la altul!

— Nu prea pare. Totul e foarte clar. Și apoi, adăugă el încet, mai e un lucru înfricoșător.

— Care? șopti ea îngrozită.

— Poți rămîne însărcinată, poți avea un copil!

Dominique îl privi cu reproș. Cum îndrăznea s-o tortureze astfel, evocînd...

— Nu te teme, bietul meu bărbat. Liniștește-te! Nu mai e cazul. Te rog să uiți totul!

El o privi o secundă în ochi.

— Tu poți uita?

— Nu! Nu pot uita nimic. Asta e pedeapsa mea, dar ea nu trebuie să mă lovească decît pe mine. E crucea pe care va trebui s-o port singură!

— Singură? Sărmana mea Dominique, ești o femeie destul de gingașă.

— Cu atît mai rău pentru mine! N-am decît un scop, o dorință, o nădejde: ca scandalul ăsta să se stingă fără să te atingă în vreun fel. După asta, pot să și mor.

Înduioșat, ținu o secundă volanul doar cu o mînă, pentru a strînge cu cealaltă mîna soției sale. La gîndul morții evocat de ea simți trecîndu-l un fior de spaimă din cap pînă în picioare. Și totuși îi era groază de această femeie care se afla lîngă el; îi era rușine că-i era nevastă! Nu înceta să se gîndească cu silă și cu revoltă la dezvăluirile lui Jules Caboche. Faptul că săvîrșise și el o faptă asemănătoare nu avea nici o importanță. El nu se gîndea decît la ceea ce făcuse Dominique. Părînd că se trezește brusc, Dominique privi prin geamul deschis al portierei; văzu copaci, umbre și lumini.

— Unde mă duci, Patrice? Nu mergem acasă?

— Ba da, răspunse el apucînd-o pe un drum care o făcea spre dreapta.

— Dar ăsta nu-i drumul care duce acasă la noi, spuse ea după cîteva minute.

— Nu e, răspunse Patrice. Înainte de a ne întoarce, facem un ocol. Antoine m-a invitat împreună cu tine ca să petrecem o oră cu el. Un mic banchet la care a invitat cîțiva prieteni. Apoi pe un ton ciudat, Patrice adăugă: Antoine m-a prevenit că înainte de masă va avea loc o reprezentație cu cîteva numere amuzante.

— N-am chef de banchete, protestă Dominique care nu auzise ultima frază.

— Ba da, vino, insistă Patrice. Asta o să-ți mai schimbe gîndurile. Ne putem întoarce acasă oricînd vei dori.

Într-unul din noile imobile construite între La Porte d'Auteuil și La Porte Dauphine, pe locul unde în urmă cu vreo cincizeci de ani fuseseră vechile fortificații, Antoine avea un vast atelier aflat pe deasupra apartamentului său personal, unde ajungeai urcînd o mică scară interioară. Din atelier făcuse un fel de teatru tot așa cum „Le Grand-Guignol" fusese amenajat în atelierul unui pictor celebru pe la sfîrșitul secolului al XIX-lea. Antoine organiza acolo spectacole foarte căutate despre care criticii de la marile ziare și reviste literare vorbeau uneori, iar cei de la ziarele și revistele mai mici vorbeau mai tot timpul. Actorii erau jumătate profesioniști care se străduiau să pară amatori, iar jumătate niște amatori mondeni, măgulîți să semene pentru cîteva momente cu profesioniștii, apărînd alături de ei, pe aceeași scenă elegantă unde le erau îngăduite

toate libertăţile. Culisele şi cabinele actorilor fuseseră instalate chiar în apartamentul lui Antoine. Dormitorul, baia, celelalte camere care dădeau pe un coridor îi adăposteau în seara reprezentaţiei pe actori şi pe actriţe.

Cînd Patrice Martyl şi soţia sa sosiră, Antoine, ocupat cu ultimele pregătiri, îi primi încîntat. Îi conduse în fotoliile de orchestră unde Dominique se aşeză imediat. Patrice rămase în picioare.

— Mă duc împreună cu Antoine, zise el, să arunc şi eu o privire asupra ultimelor detalii ale pregătirilor.

Şi lăsînd-o pe Dominique singură în mijlocul unui număr destul de mare de spectatori care se şi adunaseră, se îndepărtă împreună cu stăpînul casei. Faţă de Antoine, Patrice nu simţea violenta animozitate, ura plină de gelozie pe care o simţea faţă de Richard. Antoine nu i se părea demn de resentimentele sale pentru că dintre cei trei bărbaţi cu care fusese părtaş la dezmăţul de la „Gazonul albastru", pe el nu-l putea bănui că ar fi putut profita de ameţeala soţiei sale. Patrice era aproape sigur că partenerul lui Dominique fusese mahalagiul de Julot... Da, dar tot atît de bine putea să fi fost şi Richard ! Sigur, ar fi fost mai puţin umilitor, dar groaza lui ar fi fost mult mai mare iar gelozia s-ar fi dovedit fără margini. Numai gîndindu-se la acest lucru şi simţea cum păleşte de furie.

— Mă duc jos, îi spuse el lui Antoine, ieşind din sală.

— Bine, du-te, îi răspunse el preocupat.

Patrice coborî scara şi o porni pe coridorul cu uşi închise. Cea de a treia uşă, ştia acest lucru, era un fel de cabinet de toaletă, o cameră confortabilă, mobilată cu scaune joase, un divan şi o oglindă mare. Patrice se opri şi bătu la uşă. Înainte de a primi un răspuns apăsă pe clanţă şi intră. Viziune magnifică ! În odaie, singură, se afla o femeie care tocmai se dezbrăcase şi în care Patrice o recunoscu pe dansatoarea Isabella !

XII

PORUMBIȚA ÎMBLÎNZITĂ

ISABELLA scoase un ușor strigăt, un strigăt de femeie surprinsă, jignită în pudoarea ei. Acea femeie care se dezbrăcase de o sută de ori pentru a dansa goală în fața unei mulțimi ai cărei ochi avizi îi cercetau cu de-amănuntul farmecele, acum — cînd în fața ei se afla un singur bărbat — era speriată ca o nimfă surprinsă în timp ce făcea baie. Cu palmele ei mici încercă să-și ascundă cele mai intime părți ale trupului.

— Foarte drăguț din partea dumitale că mă primești fără ceremonie, zise Patrice cu tonul calm al cuiva aflat în vizită.

— Aștept camerista, murmură Isabella.

— M-am întîlnit cu ea, zise Patrice ironic. Nu va veni aici decît după ce-o voi suna.

Isabella ridică din umeri.

— Dragul meu, n-am nevoie de dumneata ca s-o suni și n-am nevoie de ea ca să te dau afară pe ușă!

— Ca să vezi, zise Patrice, ca și cum ar fi uitat ceva; scuză-mă, scumpă doamnă, că am uitat să pun zăvorul pe ușă! Și în aceeași clipă, își și repară greșeala.

Isabella strigă — sinceră sau prefăcută:

— Ești insolent! Credeam că francezii sînt mai respectuoși!

Patrice se înclină surîzînd:

— Frumoasă doamnă, aș fi lipsit de respect dacă aș pleca! Dealtfel trebuie să-ți spun unele lucruri. În acest scop l-am rugat pe Antoine să-mi spună care e cabina dumitale!

— Deci știai că voi fi aici? întrebă Isabella.

— Da, de la Antoine. Și Fancy?

— Ea a trebuit să se ducă la costumier pentru a ne ajusta costumele de pene. Căci vom juca într-o poveste de Andersen. Astă-seară nu vom mai fi porumbiţe ci lebede.

— Eu prefer porumbiţele, zise Patrice şi pentru mine dumneata rămîi o porumbiţă. Şi apoi află că actualul dumitale costum mi-e mult mai drag decît oricare altul din voal sau din pene!

Isabella care uitase că era goală voi să ia o eşarfă pentru a-şi acoperi măcar minunaţii ei sini. Dar Patrice n-o lăsă.

— Nu, te rog... Rămîi aşa cum eşti! Deci aţi scăpat din ghearele Justiţiei şi dumneata şi Fancy?

— Da... Da, n-au avut nici un motiv să ne reţină fiindcă nu săvîrşisem nici un delict. Nici măcar acela de... Cum îl numiţi voi aici?

— Ultraj public la pudoare, zise Patrice. Ar fi fost prea grosolan să vi-l aplice dumitale şi prietenei dumitale. Dacă ar fi procedat astfel poliţia ar fi săvîrşit unul şi mai grav: ultraj public la Frumuseţe. În sfîrşit, bine au făcut că au renunţat.

— Dar ne-au vîrît la închisoare, zise Isabella, o închisoare oribilă. Au vrut să ne amestece în uciderea acelei sărmane femei de stradă, ceea ce ar fi fost şi mai oribil. Povestea asta ne-a dezgustat de Paris. Aşa că peste două sau trei zile plecăm în Egipt. Dar ai spus că ai ceva de discutat cu mine... Ce anume? Spune repede şi pleacă fiindcă dintr-un moment într-altul trebuie să intru în scenă.

— Uite că nu mai ştiu ce voiam să-ţi spun...

— Atunci te rog, pleacă.

— Dă-mi mîinile şi plec...

Uitînd că tocmai cu mîinile îşi ascundea partea cea mai intimă a trupului, Isabella i le întinse, oferindu-şi tot ce avea ea mai de preţ ochilor lacomi ai lui Patrice. El se apropie de ea năucit.

— Trupul meu n-are nici un secret pentru tine, Patrice.

— Ba da, cel mai preţios, cel mai tulburător: secretul îmbrăţişării, al mîngîierilor tale. Mă vei refuza?

— Ar fi de prost gust să refuz ceea ce ţi-am mai dăruit o dată!

— Adevărat? Ce spui, porumbiţa mea dragă? Cînd?

— Adu-ţi aminte de „Gazonul albastru"... Cum, nu m-ai recunoscut cînd am venit să te văd? Doar eu ştiam bine cine-mi fusese partenerul...

— Într-adevăr? Oh, ce n-aş da să ştiu...

— Ce să știi?

— Dacă te-am avut într-adevăr pe tine sau pe Pierreuse...

— Pierreuse pe care după aceea ai omorît-o?

— Exact.

Ea izbucni în rîs.

— Liniștește-te, dragul meu, pot să jur că te gîndeai la cu totul altceva decît să ucizi!

— Afirmi acest lucru?

— Da, îl afirm. Amintirea mea este extrem de precisă. Regret că amintirea ta nu-i tot atît de plăcută.

— Am păstrat o amintire de neuitat dar confuză în ceea ce privește persoana.

— Nu-i prea măgulitor pentru mine.

— Lasă-mă să-mi dau seama...

Ea îl înlănțui cu brațele pe după gît. Patrice o întinse pe divan, apoi sărutîndu-i buzele fierbinți, murmură:

— Oh, tu ai fost, tu, *darling*! Te recunosc! Tu ai fost femeia de la „Gazonul albastru", îți regăsesc savoarea, gesturile, parfumul. Pe tine te-am posedat atunci și te posed din nou, acum!

— Pe mine, Patrice, pe mine, care n-am uitat acele clipe de care mă bucur din nou acum!

O regăsi pe Dominique în mașină. Le văzuse dansînd pe cele două prietene și fugise de la serbare, luptînd împotriva unei gelozii crude, disperate, presimțind ceea ce se petrecuse fără să poată face nimic. Patrice urcă repede, apucă volanul și demară.

— Am întîrziat puțin, spuse el, scuzîndu-se cu stîngăcie.

— Te scuz cu condiția să nu mă minți!

— De ce te-aș minți?

— M-ai părăsit astă-seară, ducîndu-te să le găsești pe cele două dansatoare... Ba nu, pe cea mai frumoasă dintre ele. De ce?

— Ca să aflu cu cine am fost în noaptea aceea la „Gazonul albastru" și dacă eu am omorît-o pe Pierreuse.

— Și regăsind-o pe Isabella ți-ai dat seama că ea a fost partenera ta în noaptea aceea și ați luat-o de la capăt. Ah, Patrice, cîtă josnicie!

Ea tăcu. Tăcu și el. Patrice observă că Dominique plîngea.

— Nu mă ține de rău, Dominique! Nu mai puteam trăi cu gîndul că făptuisem o crimă. Acum mă simt eliberat!

— Da, cu prețul unei noi greșeli... Cu prețul unui act asemănător cu primul. Și de data aceasta săvîrșit în mod conștient!

— Simțeam nevoia să uit. Acuzațiile lui Julot împotriva ta m-au răscolit, m-au înnebunit...

— O faptă urîtă nu te ajută să uiți, spuse ea. Cu vocea zdrobită de mîhnire, continuă: Te rog, Patrice... Dă-ți seama cu profundă luciditate de ceea ce ai făcut. Sîntem și așa destul de nefericiți amîndoi. N-avem dreptul să ne facem rău cu bună știință unul altuia. Durerea noastră ne e de ajuns.

— De ce-a spus omul acela grozăviile alea despre tine?

— Nu trebuia să-l crezi!

— Femeile nu vor niciodată să crezi ceea ce se spune despre ele, nici chiar dacă vezi cu ochii tăi!

— Nu tot ceea ce vezi cu ochii tăi e întotdeauna adevărat. Și apoi nimic nu-ți dă dreptul de a mă face să sufăr astfel!

Ea rosti aceste cuvinte cu atîta tristețe încît el strigă:

— Ai dreptate! Iartă-mă! S-a sfîrșit! S-a sfîrșit!

— N-o vei mai revedea?

— Niciodată! Nici pe ea și nici pe alta!

— Poți să juri acest lucru?

— Da, îți jur!

Era gata să-i răspundă dar se întrerupse brusc.

— Patrice! Uită-te colo sus! E apartamentul nostru!

Patrice încetini mersul mașinii și privi în sus. La vreo sută de metri distanță, pe deasupra construcțiilor scunde, se vedea imobilul unde locuia familia Martyl și la etajul al șaptelea, ferestrele apartamentului lor, luminate.

— Ce să însemne asta? Să fie servitorii?

— Nu, servitorii și-au luat liber în seara asta! Mai mult ca sigur că e poliția, spuse Dominique, tremurînd din cap pînă în picioare. Cred că e brigadierul Delbot care ne urmărește și care a venit să ne aresteze.

— Imposibil, protestă Patrice. Nu se arestează oameni la ora asta decît în caz de flagrant delict. Legea e clară.

Opri mașina în fața casei, la marginea trotuarului. Se dădu jos urmat de Dominique, intră și se năpusti în ascensor. Cine și ce căuta în apartamentul lor?

— Poate că fac percheziție, șopti Dominique.

— Ar fi complet ilegal. Dar Delbot, care ne urăște, e în stare de orice. A încercat probabil o vizită nocturnă știind că nu eram acasă. A forțat ușa ca să poată răscoli peste tot și caută probe.

Ieșind din ascensor, văzu că ușa era încuiată și nu zăriră nici o urmă suspectă pe broască. Patrice descuie ușa fără zgomot. Salonul cel mare, salonul cel mic erau luminate. Prin oglinda ușilor larg deschise se vedea în biroul de asemenea luminat dar aflat în mare dezordine, un individ în genunchi care încerca să deschidă casa de bani.

— Vezi, Dominique? E un hoț!

Fără să facă zgomot, Patrice se îndreptă cu revolverul în mînă spre birou și-l apucă de ceafă pe omul care se întoarse trîntind o injurătură. Individul nu era Delbot. Era un zdrahon cu umeri lați, cu părul de un blond roșcat, cu ochi nerușinați, era...

— Hei, nu mă mai recunoașteți, patroane? îl persiflă omul care nu părea cîtuși de puțin speriat.

— Cine ești? Spune repede că dacă nu...

— Fără amenințări că nu cîștigi nimic! Crezi că mai e cazul să mă prezint? Doamna știe cine sînt, mai ales ea, care mă cunoaște atît de bine!

— Eu, să te cunosc? întrebă speriată Dominique.

— Sînt Julot, adevăratul Julot, nu nenorocitul pe care, l-am înjunghiat în pădurea din Marly. Sînt Julot numărul unu! Singurul, autenticul, cel de la „Gazonul albastru", cel cu care doamna... Și rîse ca un mitocan.

Patrice luase de pe șemineu un vas greu din bronz care mînuit de o mînă viguroasă, putea deveni o armă de temut.

— Lasă-mă pe mine să-i vin de hac, spuse Dominique hotărîtă, dîndu-l de-o parte. Și luînd de pe birou revolverul lui Patrice, se întoarse și trăgînd piedica îndreptă arma spre bandit spunîndu-i:

— Destul cu minciunile și cu insultele, ticălosule! Dacă nu te potolești, trag fără milă!

Pe chipul ei se citea o hotărîre înverșunată, implacabilă. Puteai ghici din toată atitudinea tinerei femei cît de fericită ar fi fost să-l suprime pe mitocanul acela neobrăzat. Julot se ridică în picioare. Neliniștit, se dădu un pas îndărăt și glumi surîzînd fals:

— Mă faceți să rîd amîndoi! Vreți scandal cu orice preț? Asta vreți? Eu zic să vă liniștiți. Fără șicane că nu e bine! Delbot și cu amicii săi acușica or să se înghesuie pe palier! Mi-au luat urma! Deocamdată sîntem singuri. Să profităm cît mai avem vreme. După care o șterg pe scara de serviciu ca un om de lume.

— De ce-ai venit aici? Ca să furi, nu-i așa? zise Patrice aspru.

— Nu, patroane. Am venit, ca să zic așa, să adun recolta.

— Ce recoltă?

— Păi ceea ce am semănat înainte de a pune ăia laba pe mine în pădurea din Marly.

— Explică-mi clar și repede, zise Patrice care începuse a ghici intențiile individului.

— Așa-mi place: clar și repede, aprobă banditul. Deci cum Pierreuse îi plăcea lui Caboche, i-am cedat-o cu condiția să-mi dea jumătate din beneficiile sale fiindcă femeia îmi aducea venituri grase. Or, ea era cea care furase colierul de perle iar eu știam unde-l ascunsese Caboche. Vi-l revînd pentru patru sute de mii de franci. Nici un franc mai puțin.

— Și altceva?

— Altceva? Ei bine, i-am luat lui Caboche și cartonul ăla de pe coșul cu șampanie unde erau trecute numele și adresa dumitale scrise de patronul restaurantului.

— Și altceva?

— Altceva e că sînt gata să-mi vînd tăcerea și discreția. Ia gîndește-te la scandalul pe care pot să-l provoc punîndu-mă de acord cu amicul dumitale Delbot. Rușinea pentru maestrul Martyl și dama lui implicați într-o afacere de asasinat! Fără a mai vorbi de orgia dinainte. Hai, maestre, cam cît crezi că valorează treaba asta ca să evităm prăbușirea dumitale? Fixează un preț! Am spus că pe colier vreau patru sute de mii de franci... Restul la cît îl estimezi? Cinci sute, șase sute, șapte sute de mii?

— Ca s-o scurtăm, îți dau un milion, zise Patrice rece. Ești de acord cu un milion?

Banditul își reprimă o tresărire de bucurie lacomă, aproape speriat de această reușită bruscă pe care nu conta.

— Dar nu vreau un cec. Bani, bilete de Bancă!

— Un milion în bilete de Bancă!

— Pe care îi voi avea cînd?

— Mîine după-amiază. Îmi trebuie și mie timp să adun atîția bani!

Julot reflectă un moment apoi conchise:

— Să fii aici mîine între patru și cinci după-amiază. Îți voi comunica la telefon locul unde urmează să te întîlnești cu omul meu. Sper că joci cinstit... fără glume! Și mai sper să nu-mi întinzi vreo capcană!

Ochii lui Patrice priviră fix în ochii banditului.

— Nu, zise el, nu-ți întind nici o capcană.

— Juri?

— Pe onoarea mea, dacă acest cuvînt mai are vreun sens pentru dumneata, răspunse simplu Patrice.

Julot nici măcar nu tresări. Tocmai se pregătea să răspundă cînd ușa anticamerei se deschise fără nici o dificultate ca și cum nici n-ar fi fost încuiată. Urmat de doi oameni, Delbot înaintă pînă în mijlocul biroului lui Patrice.

— Scuză-mă, dragă maestre, spuse brigadierul, dar fără voia mea am auzit o parte din discuție. Un șantaj de un milion, ei drăcie! Și treci atît de ușor peste asta? Și cine e șantajistul? Îl cunosc, mi se pare că e...

Banditul ridică din umeri.

— Da, e Julot, adevăratul, singurul, unicul Julot!

Delbot își chemă oamenii.

— Andermatt, vino să mi-l legi fedeleș! În sfîrșit, Julot, am pus mîna pe tine! Ne-ai răpit ceva timp dar a meritat!

— Un moment, domnule! Vreau ca odată cu mine să-i luați și pe ăștia doi!

— Pe maestrul Martyl și pe doamna Martyl? Cască gura și vorbește! Ce-au făcut?

— Păi niște lucruri care meritau un milion ca să-mi cumpere tăcerea!

— Argumentul are oarecare greutate, declară Delbot. Dragă maestre, încă o dată scuzele mele dar datoria mea e să acționez.

— Și a mea de asemenea, zise Dominique, ducîndu-și revolverul la tîmplă.

— Mai înainte eu, protestă Patrice.

— Nu, nu, zise ea, nu vreau să te văd murind. Tu vei muri după mine. Așa că nu vom mai avea parte nici de închisoare, nici de scandal. Pac! Pac! și gata! Totul se va sfîrși!

Julot interveni.

— Gîndindu-mă mai bine, domnilor, nu voi depune nici un fel de mărturie împotriva acestor doi oameni de treabă și nu veți avea nici cartonul de pe coșul cu șampanie dacă dacă nu-mi voi căpăta milionul. Așa că amînați arestarea mea pînă mîine!

Deși furios, Delbot se înclină surîzînd.

— N-am decît un cusur dar acela e capital. Vreau întotdeauna ca lucrurile să meargă repede. Puțină răbdare și treaba e gata. Deci pe mîine. Dar mîine vei vorbi.

— Doar dacă n-o să am milionul.

— Ți l-am promis, zise Patrice.

— În acest caz, n-am să te trădez, maestre Martyl.

Brigadierul înălță din umeri. Acum nimeni nu putea să-i mai scape.

A doua zi, încă de la prima oră, Patrice își începu demersurile pentru a aduna banii. La trei și jumătate se întoarse acasă purtînd într-o mică sacoșă de piele o mie de bilete de Bancă a cîte o mie de franci.

— Nu te revoltă să-i dai acestui ticălos atîția bani? îl întrebă soția sa.

— Fleacuri! Sîntem tineri. Vom munci. Esențialul este acum ca Delbot să nu ne împiedice să ne întîlnim cu Julot și să-i cumpărăm tăcerea. Fără mărturia lui Poliția nu poate întreprinde nimic împotriva noastră.

Cu cîteva minute înainte de ora patru, telefonul sună făcîndu-i pe amîndoi să tresară.

— Ăsta-i omul nostru, murmură Dominique.

— Sună mai devreme! E grăbit să pună mîna pe bani! zise Patrice cu un rîs sec.

Dar ridicînd aparatul auzi o voce estompată:

— Ah! Tu ești, Richard? Îi făcu semn lui Dominique să ridice celălalt aparat ca să asculte și ea. Vocea lui Richard, la celălalt capăt al firului, răspunse:

— Da, sînt eu, Richard. Vă telefonez din Meudon.

— A, ești la Meudon? întrebă Patrice.

— Da, părinții mei au plecat în călătorie. Vor lipsi toată vara și mi-au lăsat mie vila unde m-am și instalat de o săptămînă împreună cu valetul meu.

— Ce mai e nou? întrebă Patrice.

— Niște lucruri foarte grave. Julot, adevăratul Julot, a descoperit nu știu nici eu cum, locul unde m-am retras. Mi-a făcut o vizită și mi-a dat un ultimatum: două sute de mii de franci în patru ore. Numai cu acest preț va tăcea. Atunci l-am înștiințat pe brigadierul Delbot care va pune mîna pe el și pe complicii săi de îndată ce va ajunge aici.

Chipul lui Patrice se încruntă.

— Ești nebun, Richard! Nu trebuia să anunți pe nimeni. Dacă acest om va fi arestat, va vorbi! Trebuie împiedicată cu orice preț arestarea lui!

— Ei bravo! Acum te-ai apucat să protejezi otrepe de teapa acestui criminal! Dealtfel e prea tîrziu! Neavînd încredere în mine și probabil nici în acoliții săi, jupînul Julot a venit cu un ceas mai devreme decît a zis. Atunci servitorul meu și

cu mine am pus mîna pe el fără nici o greutate și l-am legat zdravăn. Delbot, căruia i-am dat telefon, urmează să sosească în douăzeci de minute.

— Și după trei minute ne va denunța. Ai făcut bine că m-ai avertizat. Trebuie să-l împiedic cu orice preț să vorbească. Dezleagă-l, spune-i că milionul îl așteaptă. Să vină să-l ia de la mine !

— Un milion ? Îi dai un milion ? Ești nebun.

Punînd telefonul în furcă, Patrice calculă.

— Dacă Richard îl eliberează pe Julot, într-o oră și jumătate, totul se va termina. Dacă nu, înainte de ora șase, Delbot va fi aici !

Și cei doi începură să aștepte. O așteptare infernală. Deznodămîntul se apropia. Acum nu mai puteau conta pe nici un ajutor.

XIII

VÎNĂTORUL ÎN CULPĂ

LA ora șase și un sfert, Patrice se întoarse din balcon cu chipul descompus.

— Vine Delbot, l-am văzut coborînd din mașină.

— Deci sîntem pierduți?

— Nu cred. Văd că e singur. Altfel ar fi venit cu încă trei, patru, după el.

Dominique încercă să glumească.

— Crezi că a venit să stea la taclale cu noi?

— Habar n-am. De unde să știu de ce-a venit?

Își puse revolverul alături după ce-i verifică încărcătorul.

— Tu ești hotărîtă să faci acest pas, Dominique?

— Categoric, dragul meu. Am dus pînă acum o viață minunată. Trebuie să plecăm înainte de a fi împroșcați cu noroiul unui proces. Te-am iubit cum nici o femeie nu și-a mai iubit bărbatul. Mă crezi?

— Din străfundul inimii. Ai fost vreme de cîțiva ani singura și cea mai desăvîrșită parteneră a mea. Dar vezi că soarta e uneori crudă. O mică greșeală, un moment de amețeală și gata... Urmează pedeapsa nemiloasă. Cu atît mai rău pentru noi.

Se îmbrățișară profund și cu seriozitate. În vestibul se auzi soneria.

— Domnul brigadier Delbot, anunță servitorul care se făcu nevăzut.

Patrice apucă revolverul și-l îndreptă spre Dominique.

— Gata, Delbot? Ne arestezi?

— Mii de draci, strigă brigadierul apucîndu-l de braț.

— Un răgaz? Lucrurile nu merg cum vrei dumneata? Ce s-a întîmplat? întrebă Patrice nerăbdător.

— Aveţi noroc! răspunse Delbot turbînd de necaz.

— Noroc? Noi? Julot n-a depus încă mărturie împotriva noastră? N-a semnat depoziţia?

— Nici n-a vorbit, nici n-a semnat nimic! Cînd am pus mîna pe el, la prietenul dumneavoastră Richard, mi-a cerut să-l dezleg ca să poată vorbi mai lesne şi trosc! mi-a ars un pumn peste ochi şi a sărit pe fereastră.

— Şi nu l-aţi prins?

— Ba da, dar murise. Tîmpitul de Andermatt îl împuşcase în şale.

— Şi Julot suprimat, nu mai ai nici o dovadă! Atunci ce cauţi aici?

Delbot nu răspunse. Pricepuse că fusese înfrînt dar îi era greu să se resemneze. Venise să-i dovedească duşmanului că n-avea de gînd să depună armele. Beat de bucurie, Patrice răsuflă adînc. Văzîndu-se salvată, Dominique începu să plîngă.

— La urma urmelor, reluă Delbot îndreptîndu-se de spate, Julot mi-a povestit cum s-au petrecut lucrurile. Şi asta e de-ajuns. Dragă maestre, Justiţia are întotdeauna ultimul cuvînt. Asta-i regula, religia vieţii mele: Justiţia!

— Justiţia cere probe, zise sec Patrice. Domnule Delbot, nu te mai reţin!

Se făcuse tîrziu. Abia a doua zi dimineaţa Delbot îl putu vedea, la Palatul de Justiţie, pe judecătorul de instrucţie de la care spera — în ciuda a orice — să obţină totuşi un mandat de arestare. Dar magistratul îl refuză categoric. După amiază împins de o ură oarbă, Delbot se reîntoarse pe cheiul din Passy. Dar familia Martyl părăsise Parisul pentru a efectua o lungă călătorie prin Franţa, cu maşina. Nu lăsaseră nici o adresă. Turbînd de furie, Delbot se duse să se culce.

Primul popas al familiei Martyl a fost aproape de Alençon, la castelul de Courjeul care aparţinea unei bătrîne doamne, verişoară de departe cu Dominique şi care nutrea pentru tînăra femeie o profundă afecţiune. Nu mai plecară mai departe şi trăiră o vreme liniştiţi. Sănătatea le revenea odată cu aerul pe care-l respirau şi care părea să alunge toate necazurile ce-i amăriseră, toate amintirile urîte. Patrice făcea mult sport şi

în oboseala fizică găsise ușurare și liniștire. Amenințarea scandalului care atîrnase o vreme deasupra capului lor nu-i mai tulbura cîtuși de puțin.

— S-a terminat, nu-i așa? întrebă într-o zi Dominique.

— Aventura polițistă s-a sfîrșit. Dar drama continuă să ne bîntuie pînă cînd vom ști cu cine te-ai tăvălit pe iarbă la „Gazonul albastru"!

— Crezi că vom ști vreodată?

— Pînă la urmă se află... Dar pînă atunci boala îndoielii va scurma în sufletele noastre, vicleană, epuizantă iar noi nu ne vom putea vindeca.

Patrice avea dreptate. Dominique nu se putea consola pentru cele cîteva minute de slăbiciune care-i răvășise existența. Patrice nu putea uita cele spuse de jupînul Julot și care fuseseră repetate într-o seară la familia Langrenet. Uneori nu se mai gîndea la acest lucru. Dar răgazul era de scurtă durată. Gelozia, mînia, dezgustul îi reveneau, îl chinuiau, îl împingeau la răutate, la nedreptate, la insultă. Atunci se năpustea cu mîinile crispate gata s-o apuce de gît pe nefericita Dominique. Speriat, o lua la goană, îngrozit de dorința crimei care punea stăpînire pe el. Totuși timpul mai atenuase puțin acele crize de gelozie.

Era la jumătatea lui august. Într-o luni dimineață Patrice se întoarse la Paris, la afacerile lui. Dominique rămase singură în acel vast castel împreună cu bătrîna sa rudă a cărei tandră afecțiune îi făcea atît de bine. Dar la trei zile după plecarea lui Patrice, un ajutor de grădinar se apropie de Dominique și aranjîndu-i șezlongul în parc, îi întinse o scrisoare.

— Mi s-a spus să v-o dau personal, doamnă.

Surprinsă, Dominique cercetă plicul, apoi îl deschise și citi următoarele:

„*Cunosc chinurile prin care treci. Dar dezvăluirile foarte importante pe care vreau să ți le fac, nădăjduiesc că le vor atenua în parte. Diseară la ora unsprezece voi fi pe balconul camerei dumitale. Te rog să mă primești și să-mi acorzi cîteva minute de discuție. Cred că te vei simți eliberată de cea mai apăsătoare dintre preocupările dumitale.*

Cu tot respectul,
Richard L'Heurois."

Văzînd semnătura, Dominique roși. Știa cît de profundă și de sinceră era afecțiunea pe care tînărul bărbat o avea pentru

ea. Dar știa de asemenea și ce dorință tenace și arzătoare o altera, transformînd-o într-o iubire senzuală. Își amintea de unele priviri ale lui Richard fixate pe chipul ei, pe trupul ei, priviri înflăcărate ca și cum ar fi posedat-o cu gîndul. Totuși ea avea încredere în loialitatea tînărului, avea mai ales încredere în puterea pe care știa că o are asupra lui. Dealtfel era convinsă că ar putea-o ajuta în amărăciunea ei.

XIV

AMANTUL LUI DOMINIQUE

DECI la ora unsprezece, Dominique trase deoparte draperiile și deschise fereastra. Noaptea era caldă, liniștită, argintată de lună și îmbălsămată de mireasma florilor din grădină. Îmbrăcată cu o rochie albă de casă, Dominique ieși în balcon și aștepta dreaptă, tăcută, scrutînd umbrele din parc. Și iată că din acele umbre văzu ivindu-se silueta unui bărbat care ascunzîndu-se pe după copaci, străbătînd peluza în goană și pitulindu-se, o luă pe aleea cea mare care înconjura casa. Apoi, la urechile ei ajunse zgomotul slab al pașilor lui sub fereastră. Pe urmă îl auzi urcînd din spalier în spalier, pe peretele fațadei ; ajungînd în dreptul balconului nu prea înalt se prinse de balustrada de fier pe care o escaladă și sări pe balcon.

Inima lui Dominique începu să bată violent. Acea întrevedere cerută de Richard și pe care ea o acceptase căpătă brusc în ochii ei aspectul unei întîlniri tainice, vinovate, adultere. Toată rigida ei onestitate de odinioară se revoltă. Dar nu mai avu cînd să-și facă reproșuri, nici cînd să dea înapoi ; Richard se afla în fața ei. Văzîndu-l, Dominique simți cum îi sporește neliniștea, simți o inexplicabilă stare de rău și dintr-odată începu a se îndoi de intențiile vizitatorului.

— Scuză-mi îndrăzneala, scrisoarea și vizita clandestină, zise el. Trebuie să-ți vorbesc fără martori, Dominique !

— Te rog să-mi spui „doamnă", zise ea pe un ton sec.

— Bine, dar îți spun Dominique și de față cu soțul dumitale !

— Dar acum soțul meu nu e aici.

— Va fi cam pe la miezul nopții ! Mi-a spus acest lucru azi dimineață la Paris.

— L-ai văzut la Paris? Știe că ai venit aici? Cunoaște motivul vizitei dumitale?

— Nu, nu!

— De ce? Ce-i cu acest nou mister? Ce-ai venit să faci aici fără știrea lui Patrice?

— Îi vei spune dacă vei socoti că e necesar. Dar nu putem rămîne pe balcon! Poate să ne vadă, să ne audă careva! Îngăduie-mi să intru în camera dumitale! Și adăugă pe un ton ușor ironic: Sau te pomenești că nu ai încredere în mine?

Dominique era curajoasă și avea încredere în ea. Nu vru să pară că se teme. Și chiar avea într-adevăr de ce să se teamă?

Așa că trase și mai mult draperiile și intră după el în cameră, împingînd obloanele. Fără să ia loc, el îi spuse:

— Am locuit în această cameră acum doi ani, în perioada vînătorii; e izolată și n-are vecini, nu-i așa?

— Într-adevăr...

— Îți mulțumesc încă o dată că ai avut încredere în mine și m-ai primit la această oră tîrzie.

— Mi-ai făgăduit că-mi vei ușura mîhnirea așa că te primesc ca pe un eliberator.

— Deci mîhnirea dumitale continuă să fie mare... Totuși amintirea n-ar trebui să fie atît de dureroasă pentru că nu te amenință nici un scandal.

— Așa e, zise ea încet. În ochii lumii sînt salvată dar oare sînt salvată și în propriii mei ochi? Pot ucide gîndul care nu mă părăsește și care mă chinuie?

Zicînd aceasta Dominique se lăsă să cadă pe divan cu capul în mîini. Richard se așeză lîngă ea.

— Da, murmură el, înțeleg. Dumneata nu suferi atîta că ai aparținut unui bărbat ci că te-ai dăruit lui! Cum ea nu răspunse el continuă: Că te-ai dăruit unui om de rînd, unui om de care nu-ți poți aduce aminte fără strîngere de inimă și fără rușine.

Aplecată mult în față, cu chipul ascuns în palme, Dominique plîngea. Înclinîndu-se spre ea, Richard șopti:

— Totuși, totuși, n-ai nici o dovadă, nici o certitudine că ar fi fost el. Eu m-am revoltat încă din prima clipă față de acea ipoteză infamă; adu-ți aminte că mi-am strigat în gura mare indignarea!

Ea își ridică fața udă de lacrimi.

— Dar n-ai nici o dovadă că n-ar fi fost așa. Nu știi mai mult decît mine!

— Ba știu, șopti el.

— Știi?

— Da, știu că eu am avut fericirea să te strîng în brațe în acea noapte, să-ți sorb sărutul de pe buze și plăcerea din carnea ta adorată. Te-am iubit de cînd te-am văzut, Dominique, și te iubesc și azi cu aceeași patimă.

Ea se ridică dreaptă, încruntată, pierdută, tremurînd. Cu mîini febrile, apucă un șal de mătase, vrînd să-și acopere umerii goi. Dar Richard i-l smulse cu un gest brutal.

— Lasă-l, Dominique! Doar n-ai să pui acum între noi o bucată de mătase, cînd într-o anumită noapte între trupurile noastre n-a existat nici cel mai mic obstacol. Gîndește-te la ce am însemnat unul pentru celălalt în minutele acelea! Gîndește-te la dragostea care ne-a unit, intens, profund, printr-o legătură indestructibilă. Și acum ai vrea ca totul să dispară ca un vis, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic? Dragostea dintre noi n-o mai poate distruge nimeni, Dominique! Nu e ca urma unei răsuflări ce aburește oglinda și apoi dispare. Nu e ca mîngîierea fugară a unei mîini uitată mult prea repede! E actul iubirii în divina sa plenitudine! E contopirea deplină a celor două trupuri ale noastre preschimbate într-unul singur!

Tremurînd de dorință, o trase către el strîngînd-o cu patimă la piept. Dominique îi simți răsuflarea fierbinte pe umerii goi. Speriată, fascinată, clătinîndu-se, Dominique simți în brațele acelui bărbat cum vibrează ceva tainic în străfundurile ființei sale. Nu mai avea puterea să-i reziste așa cum i se întîmplase și în noaptea aceea de coșmar cînd cedase unui necunoscut care o posedase; trupul ei docil nu se revoltase împotriva primului cum nu se revolta nici acum. Dar cînd gura bărbatului vru s-o sărute pe a sa, cînd prin semi-întunericul ce domnea în cameră îi văzu ochii în care strălucea un foc lubric și fața schimonosită de dorință, simți brusc cum o cuprinde revolta și fu gata de luptă. Richard o luase în brațe prin surprindere și încercase, uzînd de forța sa, de declarațiile sale pătimașe, s-o înduplece să-i cedeze. Poate că Dominique, lăsîndu-se din nou pradă simțurilor, ar fi căzut în această capcană dacă nu i-ar fi văzut fața așa cum i se întîmplase cu necunoscutul de la „Gazonul albastru". Acum însă Dominique își văzu atacatorul și chipul hidos al celui care o strîngea în brațe o umplu de o imensă silă. Toată pudoarea și virtutea din ea se răzvrătiră împotriva lui. Și începu să se lupte cu el pe viață și pe moarte. Și unul și celălalt știau că nu vor putea supraviețui unei înfrîngeri. Richard prefera să moară dacă nu izbutea s-o posede pe Dominique iar Dominique s-ar fi omorît dacă Richard ar fi

avut-o. Așa că înflăcărată, pătimașă, lupta cu disperare împotriva agresorului. Cu sînii goi, fără eșarfă, clătinîndu-se și gîfîind, cu buzele întredeschise, cu părul despletit, impudică și castă, Dominique se lupta cu îndîrjire. Văzînd acele nebănuite comori de frumusețe, dorința bărbatului crescu pînă la frenezie. Devorîndu-i cu privirea acele frumusețe interzise, îi mîngîie sînii cu degetele sale fierbinți, apoi o cuprinse din nou în brațe. Obosită, Dominique abia mai răsufla. Îi era frică să nu leșine și să-i cadă în brațe. Cu un efort disperat reuși să se smulgă din nou din brațele lui.

— Lașule ! strigă ea, lașule !

Dar brusc se auzi o voce rece și amenințătoare :

— Las-o în pace, Richard sau îți zbor creierii !

Urmînd același drum ca și Richard, Patrice escaladase balconul și intrase în cameră. Stătea în picioare la trei pași de Richard care, făcînd ce i se ceruse, se dădu îndărăt uitîndu-se la revolverul pe care Patrice îl îndreptase spre el cu o mînă ce nu tremura.

Scăpînd de agresorul ei, Dominique își aranjă repede rochia. Cu o voce lentă și dură Patrice îi spuse lui Richard :

— Dacă într-adevăr tu ai fost bărbatul de la „Gazonul albastru", atunci ești ultimul dintre ticăloși căci ai acționat în mod premeditat, cu bună știință, ca un laș, așa cum ți-a strigat Dominique mai adineauri. Tocmai mie, prietenul tău, ai vrut să-mi furi bunul cel mai de preț : nevasta ! Acestei femei ai vrut să-i furi ceea ce ea nu ți-ar fi acordat niciodată de bună voie și știu bine acest lucru pentru că am văzut totul de pe balcon. O clipă am crezut că erați înțeleși ; iată de ce m-am grăbit să vin de la Paris unde tu trăiai în umbra mea, pîndindu-mă, neliniștit, bizar, încercînd să-mi ghicești intențiile, încercînd să mă tragi de limbă ca să afli cînd urma să mă întorc aici. Iar eu, perplex, îți intuisem falsitatea, dorința ta vicleană de a mi-o lua înainte. Ieri, cînd mi-ai spus că pleci într-o călătorie, n-am mai avut nici o îndoială și am plecat încoace imediat după tine. Acum știu. Dar nelegiuirea ta de a pune mîna pe nevasta mea la „Gazonul albastru" este de o mie de ori mai puțin ticăloasă decît nelegiuirea pe care ai vrut s-o săvîrșești astă seară. Hoț de dragoste ! Mincinos și laș ! Fanfaron care te slujești de amintirea unei fapte rușinoase ca să-mi șantajezi nevasta !

Biciuit cu atîta dispreț de acele insulte care-l loveau cu atît mai crud cu cît Dominique era de față, Richard își veni în fire.

— Și acum destul ! Sînt la dispoziția ta, Patrice !

Patrice zîmbi rece.

— Într-adevăr ? Numai că eu nu sînt la dispoziția ta ! Ce vrei ? Un duel ? Hai să fim serioși ! Nu te bați în duel cu un hoț ! Fiindcă tu ești un hoț, Richard, înțelegi ? Cum adică ? Să mă expun să fiu ucis de unul ca tine ? Nu, drăguțule ! Și apoi duelul e un mod mult prea vechi și prea idiot de a-ți spăla onoarea. În situația de față nu există decît un singur deznodămînt logic și rațional : moartea ta.

Patrice ridică revolverul pe care-l ținuse o vreme în jos și-și țintì adversarul. Dar ridicînd din umeri lăsă din nou arma în jos.

— Nu ! Am altă idee ! Ascultă-mă, Richard, și spune-mi adevărul dacă mai ești în stare de așa ceva. Să admitem că o părăsesc pe Dominique... Ești gata s-o iei de nevastă ?

— A, sigur că da, răspunse Richard cu elan.

— Încetișor, fiindcă există o condiție.

— Dacă, evident, accept și eu ! zise Dominique pe un ton rece.

— Nu, alta, interveni Patrice. Pretinzi, Richard, că tu ai fost cel care ai avut-o atunci, noaptea, la „Gazonul albastru".

— Da !

— Jură-te !

— Mă jur !

— Bun. Anumite evenimente grave dau, într-un fel, un anumit drept celor cărora le-au declanșat. Aveai dreptate să spui mai adineauri că dragostea dintre două ființe creează între ele o legătură pe care oricînd o pot repeta. Numai că pentru asta e nevoie de o certitudine, de cea mai deplină certitudine. Or, adu-ți aminte, Richard, că ne-ai mărturisit doar cu gura ta, că iubita pe care ai avut-o în noaptea aceea îți spunea *darling*.

— Am mințit.

— Nu cumva minți acum ?

— Nu.

— Jură-te încă o dată. Dar jură-te în mod solemn, pe onoarea ta, pe viața mamei tale.

— Jur pe onoarea mea și pe viața mamei mele.

— Ești sigur că nu te înșeli ? Glasul îți tremură. Deci nu ești sigur că partenera ta de la „Gazonul albastru" a fost Dominique. Te îndoiești, nu-i așa ? Și ai vrea ca eu s-o părăsesc, să mă sacrific pentru o himeră, pentru o minciună ! Aha, eziți, Richard ? Am impresia că eziți... Nu putem totuși să ne

răvășim viața, să ne întemeiem o alta bazată doar pe o impresie, doar pe dorința de a crede că lucrurile s-au întîmplat astfel. De ce nu i-ai mărturisit imediat acest lucru lui Dominique pe care îndoiala o chinuia cumplit? De ce ai păstrat atîta vreme acest secret inutil? De ce n-ai spus imediat în mod cinstit: „Ei bine, eu am fost necunoscutul!" Și de ce mai ales, o spui acum, după atîta vreme? Ca și cum ți-ar fi trebuit săptămîni ca să te convingi pe tine însuți.

Patrice își puse mîna pe umărul lui Richard.

— Te rog, Richard, mă adresez omului, prietenului care mi-a fost ca un frate. Eliberează-ți conștiința, eliberează-ne pe toți trei și spune adevărul!

— Te rog, Richard, zise și Dominique.

După ce-i privi rînd pe rînd, Richard își lăsă capul în jos, palid, cu chipul răvășit de o imensă durere. Apoi rosti:

— Iertați-mă amîndoi. Da, am procedat urît. Am afirmat un lucru de care nu eram sigur. În noaptea aceea fiind beat, am încercat să cuceresc o femeie pe care o doresc cu ardoare de ani de zile. Înțelege-mă, Patrice. Nu sînt într-adevăr sigur că în agitația și în continua mișcare a grupurilor, Dominique — pe care am izbutit s-o apuc o clipă de mînă — nu mi-a scăpat. Într-adevăr, am auzit-o mai apoi pe cea care era cu mine spunîndu-mi *darling* și mai apoi aceste cuvinte: „Nu ne dăm seama ce facem, toată povestea asta este nedemnă de noi..." Dar cine rostea aceste cuvinte? Soția ta sau o femeie care se afla aproape de mine? Eram în întuneric și șampania care ni se urcase la cap ne făcea să încurcăm totul. Într-adevăr, toate acele lucruri sînt pentru mine tot atît de nesigure ca și o fantasmagorie. Nu pot să afirm nimic despre acele senzații de amețeală, de plutire...

După o clipă de tăcere, murmură: N-ai să poți fi niciodată fericit atîta vreme cît voi trăi eu. Iar eu nu voi fi fericit niciodată!

— Trebuie să trăiești, Richard! strigă Dominique. Nu mai adăuga și durerea morții dumitale la durerile noastre!

— Dați-mi amîndoi mîna, șopti el. Și fie-vă milă de mine căci sînt cumplit de nenorocit.

După ce strînse mîinile celor doi, se îndreptă spre balcon.

— Adio, le spuse el. Fiți siguri că voi izbuti să vă fac să mă uitați. Iertarea voastră nu-mi ajunge... Vreau să mă uitați!...

Și dispăru. Unul lîngă altul, cei doi soți se sprijiniră cu coatele de balcon. Rămaseră acolo tăcuți un ceas întreg, sub

cerul de vară fremătînd de stele, deasupra grădinii înmiresmate de trandafiri, în noaptea liniștită.

Peste două săptămîni, un automobil mare, încărcat cu valize intră pe poarta de fier deschisă de grădinar. În mașină se aflau Richard și Antoine. Se duceau la Havre de unde urmau să se îmbarce pe un vapor ce mergea la New-York. Antoine își lichidase afacerile și-și închiriase apartamentul unei societăți particulare de spectacole. Richard scăpase și el de toate obligațiile și-și recuperase banii. Amîndoi erau liberi. Aveau de gînd să rămînă cîteva zile la New-York apoi străbătînd cu trenul Statele din sudul Mexicului, să ajungă la Montevideo unde dusesră tratative cu o mare firmă cinematografică a cărei conducere și-o asumaseră.

— Deci un fel de exil, întrebă Patrice.

— Nu, răspunse grav Richard, ci o viață nouă. Am stat destul în bătrîna Europă, cerurile sale mult prea cunoscute nu mai prezintă nici o atracție pentru noi. Avem nevoie de alte decoruri, de alte senzații, de alte chipuri.

Vorbea plin de emfază, cu o anumită ironie, dar dincolo de ele se citea amărăciunea crudă a unei mîhniri de neuitat. Dominique îl privea pe furiș. Era palid, tras la față, decepționat și obosit. Ce contrast între el și prietenul său! Antoine părea atît de fericit că pleacă să cucerească lumea nouă și o viață nouă! Richard, dimpotrivă, odată cu părăsirea Franței părea să părăsească și viața. Luîndu-și rămas bun, Patrice le strînse mîna cu cordialitate iar Dominique îi sărută pe amîndoi întocmai ca o soră.

Călătorii se îndepărtară. Patrice și Dominique, care-i conduseră pînă la gardul de fier, se întoarseră încet spre casă. Nu schimbară nici un cuvînt. Dar știau că acea plecare însemna pentru ei eliberarea definitivă.

— Acum... zise Dominique urcînd scara.

— Da, răspunse Patrice, acum vom putea să...

Nu mai continuă. Se înțeleseseră din priviri. Acum puteau să-și reconstituie căminul, intimitatea lor. După cîteva zile hotărîră să se reîntoarcă. Profesia de avocat îl chema pe Patrice în mod imperios, la Paris. În plus, îl văzuseră de mai multe ori pe Delbot dînd tîrcoale castelului. Într-o seară, obloanele de la camera lor fură date în lături și un bărbat se năpusti speriat spre ei.

— Salvați-mă, vă implor! Salvați-mă!

— Cine ești?

— Jules Caboche, tipul pe care l-ați întîlnit într-o noapte în fața mașinii dumneavoastră la „Gazonul albastru" ... Eu sînt cel care servea lumea cu șampanie. Am evadat dar Delbot e pe urmele mele ...

— Și ce vrei?

— Să mă ascultați o clipă ...

— Deci tu ai omorît-o pe Pierreuse.

— Nu, celălalt Julot. Se amestecase printre noi în învălmășeala de pe peluză și mi-a zis să casc ochii. Deși mi-era frică, l-am ascultat. Mi-a zis s-o urmăresc pe Pierreuse. Voia colierul de perle pe care ea îl furase doamnei și cum Pierreuse a refuzat să i-l dea, el a strîns-o de gît. Eu stăteam ascuns. După fuga celorlalți, m-am strecurat pînă la Pierreuse ca să văd dacă mai pot face ceva pentru ea. Dar din păcate murise. Chiar în clipa aceea, am văzut ceva mai încolo, în iarbă, probabil în locul unde-l aruncase pentru ca să nu i-l poată lua Julot, colierul de perle. L-am luat imediat. Sigur că n-am procedat bine. Pînă atunci nu făcusem nimic grav. Beții, încăierări, scadaluri ... Dar eram un om cinstit. Și dintr-odată iată-mă hoț! Mă credeți sau nu dar am remușcări și acum. Am coșmaruri noaptea și tremur ziua. Colierul ăsta mă îngrozește. L-am ascuns într-o groapă sub un castan împărțit în trei aproape de pădurea din Marly. Simțeam tot timpul nevoia să mă duc să văd dacă mai era acolo. Atunci i-a venit lui Julot ideea să mă șantajeze ... Restul îl știți ... Arestarea mea, fuga lui Julot cu mașina Prefecturii după ce mi-a furat actele. Ați aflat despre moartea lui Julot și despre fuga mea. Cînd m-am văzut liber am dat o goană pînă la Marly și mi-am luat colierul. Dar de cînd îl am din nou în buzunar nu mai sînt om. Sînt veșnic neliniștit, am coșmaruri noaptea ... Dacă poliția mă prinde cu el, sînt un om pierdut! Așa că m-am hotărît s-o întind peste hotare ... Aerul Parisului nu-mi mai prieste. Dar înainte de a pleca vreau să scap de afurisitele astea de perle. Dacă poliția pune mîna pe mine, m-am ars. Așa că vreau să-mi încep noua viață, curat; luați-vă colierul ăsta blestemat care pînă acum nu mi-a adus decît ghinion!

Zicînd acestea scoase din buzunar colierul. Cu un gest simplu, fără nici o urmă de cabotinism, i-l întinse lui Patrice.

— Cît vrei pe el? întrebă avocatul.

— Nici un ban. Vă repet că nu sînt un răufăcător și că n-am venit să vă șantajez.

— Atunci de ce-ai venit? Doar ca să ne dai ...

— Da, ca să vă înapoiez ceea ce vă aparţine. Ca să mă ştiu curat în ochii mei şi în faţa conştiinţei mele. Luaţi-l, doamnă. Puteţi număra perlele, sînt toate, n-am păstrat nici una!

Dominique luă colierul.

— În sfîrşit, spuse omul, cu un oftat de uşurare. Acum pot răsufla liniştit!

Urmă o tăcere. Patrice închise colierul într-un sertar apoi schimbă o privire cu Dominique. Încă o dată se înţeleseseră fără să-şi vorbească. Mărturisirea lui Caboche părea completă dar nu cumva omul ştia mai mult?

Îndreptîndu-şi privirea către vizitatorul său, Patrice îi spuse oarecum şovăind:

— Există unele lucruri foarte importante pentru noi pe care am dori să le precizezi. Cred c-o poţi face.

— Despre ce e vorba? întrebă Caboche.

— Spui că n-ai părăsit peluza de la „Gazonul albastru" decît după ce s-a sfîrşit totul.

— Da.

— Deci ai văzut totul.

— Am văzut tot ce se putea vedea pe întuneric. Dar norocul meu e că am ochi buni.

— Şi eşti într-adevăr sigur că Julot era cu Pierreuse şi că el a omorît-o?

— Da, răspund cu capul de asta. Am văzut totul cum vă văd şi cum mă vedeţi.

— Şi cele două dansatoare?

— A, cele două Porumbiţe? Ei bine, una a fost înhăţată de prietenul dumneavoastră, cel scurt şi rotofei, al cărui nume îmi scapă acum, iar cealaltă, cea brunetă, era în braţele celuilalt prieten al dumneavoastră, bărbatul înalt şi brunet căruia îi spuneţi Richard.

— Eşti absolut sigur de acest lucru? N-ai nici o îndoială?

— Absolut nici una, domnule. E cu neputinţă să mă îndoiesc mai ales că le-am auzit pe cele două porumbiţe, spunîndu-le celor doi bărbaţi: „*Darling! Darling!*" Prietenii dumneavoastră nu v-au povestit acest lucru?

Din nou Patrice şi Dominique schimbară o privire nesigură, şovăielnică, dar pînă la urmă se hotărîră căci Patrice i se adresă foarte ferm lui Caboche:

— Din tot ceea ce mi-ai spus reiese că Julot a mînţit.

— Da, domnule, a mînţit ca un ticălos ce e sau mai curînd ce era. A acuzat-o pe doamna dumneavoastră ca să vă stoarcă de bani. Şi eu am mînţit după ce m-au arestat. Julot mi-a zis

că mă omoară dacă spun adevărul ! Atunci am spus ce mi-a trăznit prin minte ! Julot, v-o jur, nu era preocupat decît de colier, motiv pentru care n-a scăpat-o din ochi nici o secundă pe Pierreuse.

Patrice mai şovăi o secundă apoi puse întrebarea decisivă. Palid, privindu-l fix în ochi pe interlocutorul său, întrebă cu un glas care nu tremura :

— Atunci eu, la „Gazonul albastru", cu cine eram ?

— Dumneavoastră ? Păi doamna nu v-a părăsit o secundă. Am văzut cu ochii mei acest lucru de după copacul în dosul căruia mă ascunsesem.

— Zici că ne-ai văzut ? întrebă Dominique, palidă de ruşine dar vrînd să taie complet abcesul.

— V-am văzut aşa cum vă văd şi acum. V-am văzut pe amîndoi. Doamna se cramponase de domnul. Mai ales că la început Richard ăla o apucase pe doamna de mînă. Dar dînda-i una cu cotul, soţul dumneavoastră l-a împins cît colo nimerind în braţele Porumbiţei brunete care se ţinea scai de el. Atunci ăia doi au plecat şi dumneavoastră, doamnă, aţi rămas în braţele soţului. Ba chiar v-am şi auzit spunînd : „Ah, iubitule, iubitule !" iar mai apoi : „E o nebunie ceea ce facem !" sau cam aşa ceva.

Patrice şi Dominique nu mai ascultară. Uitînd de prezenţa acelui vagabond care le dăduse nişte amănunte atît de crude, de jenante, dar atît de binefăcătoare, se apropiară unul de altul, privindu-se cu o încîntare în care se citea triumful.

— Vezi, vezi, ştiam eu bine că erai tu, murmură Dominique tremurînd de bucurie.

Reintorcîndu-se lîngă Caboche, Patrice îi mai puse şi alte întrebări vrînd să vadă dacă se încurcă, dacă şovăie. Dar Jules, Caboche era foarte sigur pe el. Fără să se contrazică, dădu amănunte, indicînd locul unde se aflase în noaptea aceea, furnizînd dovezi despre adevărul celor spuse, şi încheind cu această frază peremptorie :

— Iaca, domnule, dacă vreţi să ştiţi tot, apoi aflaţi că v-am văzut cînd aţi luat de jos o eşarfă galbenă şi cum aţi vîrît-o în buzunarul smokingului de unde atîrna pe jumătate afară. Apoi l-am văzut pe prietenul dumneavoastră scurt şi gras luînd cu el o sticlă goală de şampanie. De ce ? Mă mai întreb şi acum... Probabil o idee fixă de om beat... Tot ce v-am spus e purul adevăr... N-am inventat nimic... De ce aş fi

inventat? V-am spus doar ceea ce am văzut, ceea ce am văzut cu ochii mei! Şi eu nu eram cîtuşi de puţin cherchelit!

Spunîndu-le celor doi un „Bună seara" scurt, se îndreptă spre uşă. Patrice îi oferi din nou bani. Dar el refuză categoric.

— Nu, n-am nevoie. Am atît cît îmi trebuie ca s-o pot şterge în străinătate. E pentru prima oară cînd fac şi eu un bine în viaţa mea aşa că nu vreau să fiu plătit! Cu bine, doamnă, cu bine, domnule!

Patrice îl conduse el însuşi pînă la poarta castelului pe care o închise în urma lui cu impresia că o închisese definitiv asupra trecutului. Apoi urcă în camera unde îl aştepta Dominique şi amîndoi, fără să-şi vorbească, schimbară un lung şi foarte tandru sărut.

EPILOG

FEMEIA UNUI SINGUR BĂRBAT

REVENITĂ la Paris, familia Martyl își reîncepu viața de mai înainte. Patrice își reluă rolul său de avocat celebru căruia îi erau îngăduite toate ambițiile. Profesia sa pe care o iubea atît de mult, notorietatea care îl flata, succesele pledoariilor sale, tot ceea ce era gata să se sfîrșească — datorită unui ceas de nebunie — printr-un scandal respingător, sinistru și ridicol, totul revenise la normal. Ce bucurie, ce fericire să-ți reiei viața frumoasă și liniștită dinainte!

Dominique își regăsise și ea liniștea sufletească, mîndria de a fi ea însăși. Se clătinase o vreme pe marginea prăpastiei, dar nu căzuse în ea! Chiar în amețeala trecătoare a șampaniei, în beția simțurilor, conștiința ei de femeie onestă veghease! Fiindcă i se dăruise bărbatului ei. Da, uraganul trecuse, criza se sfîrșise. Totul reintrase în normal...

Dar din păcate, soarta nu ne satisface niciodată pe deplin. Nu ne îndeplinește toate dorințele. Vicleană și crudă, amestecă întotdeauna un strop de fiere în tot ceea ce pare plăcut, stabil și complet. Patrice și Dominique credeau că-și recuceriseră fericirea. Dar aflară că nimic nu e perfect în condiția umană, chiar și pentru cei privilegiați.

Trecuseră aproape trei luni de cînd se întorseseră la Paris. Era în decembrie, se apropiau sărbătorile Crăciunului, epoca speranțelor, a iertării, a bucuriilor tradiționale.

Într-o dimineață, la fel ca și cu șase luni înainte, valetul îi aduse lui Patrice o carte de vizită în plic. Rupînd plicul, Patrice citi: „*Brigadierul Romain Delbot de la Poliția Judiciară*". Patrice păli; ce mai voia omul ăsta a cărui prezență,

al cărui nume erau o amenințare? A cărui ură mai ales, nu se potolise? Chiar în acea clipă, Dominique intră veselă în birou.

— Poftește-l peste cinci minute, îi zise Patrice valetului.

— Cine e? Și ce vrea? întrebă Dominique.

Ochii ei neliniștiți scrutau cînd chipul încruntat al soțului ei, cînd cartea de vizită pe care Patrice o ținea în mînă.

— Delbot, răspunse el.

Dominique păli.

— Ce mai vrea de la noi? Cred că nu vine tot pentru povestea aia veche, zise ea, uitînd aproape — cu o nepăsare specific feminină — cumplita încercare prin care trecuse. Am să rămîn aici; vreau să asist și eu la discuție, zise ea pe un ton categoric.

— Fie! răspunse Patrice. La urma urmelor nu mai avem de ce ne teme.

Spunea asta mai mult pentru a se convinge pe el însuși. Căci aștepta cu un tremur interior sosirea adversarului. Fiindcă Delbot îi era încă adversar. Nici Patrice nici Dominique nu se îndoiau de acest lucru. Ușa se deschise și valetul îl introduse pe polițistul care suridea într-un mod ambiguu.

— Bună ziua, dragă maestre, iar vă deranjez, spuse el.

— De ce-ai venit încoace? îl întrebă destul de înțepat Patrice pe polițist.

Dar Delbot, îndreptîndu-se brusc de spate, îi răspunse pe același ton:

— Prima oară am venit pentru a deschide ostilitățile. Astăzi vin să le pun capăt...

Făcu o pauză, apoi adăugă provocator, aproape amenințător:

— ...Într-un sens sau în altul!

Așezat în spatele biroului, Patrice îl privi drept în ochi apoi articulă cu răceală:

— Prima oară am fost îngăduitor și m-am prefăcut că nu pricep. Astăzi situația s-a schimbat; nu mai sînt nici plin de îngăduință, nici plin de răbdare, calități pe care dumneata le-ai socoti drept slăbiciuni. La cel mai mic cuvînt echivoc, la cea mai mică aluzie insolentă, pun mîna pe telefon și-l cer imediat pe prefectul Poliției.

Delbot se îmblînzi brusc.

— O, nu, dragă maestre, n-am venit aici cu titlu oficial. Mai curînd oficios sau și mai corect, personal. Poliția este pe punctul de a clasa definitiv afacerea. Da, s-au mai efectuat

unele investigații pe tăcute. Acum totul s-a încheiat... împotriva voinței mele, trebuie s-o mărturisesc deschis.

— Împotriva voinței dumitale? repetă Patrice.

— Da, maestre. Romain Delbot nu clasează niciodată o afacere de care a avut onoarea să se ocupe, înainte de a o fi soluționat definitiv. Tenacitatea mea e pe măsura curiozității mele profesionale. E o slăbiciune sau poate o forță. Vreau întotdeauna să cunosc absolut totul.

— Și acuma cunoști totul? întrebă Patrice.

— Da, cunosc...

— Ce anume?

— Identitatea tuturor actorilor de la „Gazonul albastru", zise răspicat Delbot privindu-l drept în ochi pe avocat.

— Aha! făcu Patrice. Mă bucur pentru dumneata dar pe mine nu mă interesează.

— Ba da, dragă maestre, vă interesează, afirmă posomorît Delbot.

— Vrei să insinuezi că eu am fost unul dintre ei? Bagă de seamă!

— Maestre, să nu ne supărăm. Întrebați-mă și eu vă răspund. Ei bine, da, ați fost unul dintre ei! Aproape că ați mărturisit acest lucru atunci cînd ați vrut să vă sinucideți!

— Și cine sînt ceilalți? întrebă Patrice fără să răspundă la aceste ultime cuvinte.

— A mai fost o doamnă...

Și polițistul o desemnă cu un gest pe Dominique: E vorba de doamna! Ceilalți doi domni sînt cei doi prieteni ai dumneavoastră: Antoine Ganet și Richard L'Heurois.

Patrice zise pe un ton ironic:

— E ușor să-i calomniezi pe cei doi din moment ce sînt în America!

— Știu, maestre, cu atît mai mult cu cît datorită lor și mai ales datorită domnului Richard L'Heurois am putut afla întregul adevăr. Vreți să vi-l spun?

— Da, zise Patrice, de data asta hotărît să termine odată cu povestea aceea veche. Ia loc pe scaun și spune ce ai de spus!

— Mulțumesc, maestre, zise Delbot, așezîndu-se pe un fotoliu.

După ce păru să reflecteze un moment, începu fără grabă, cu aerul unui orator care-și dozează efectele:

— Păi iată cam cum stau lucrurile... Înțelegeți că după expediția din Meudon, după șantajul exercitat asupra dumneavoastră și asupra domnului L'Heurois eram pe deplin edificat

asupra tuturor celor petrecute înainte de moartea lui Julot. Îl urmăream de opt zile și dacă nu l-am arestat înainte de Meudon, o făcusem ca să văd unde mai urma să se ducă. Bun! Julot numărul unu e împușcat dar iată că apare pe scenă Julot numărul doi, adică Jules Caboche. Evadare! Știți că există cazuri în care e necesar să-i lași pe unii deținuți să evadeze ca să mai poți afla unele lucruri. Fără să aibă habar că eu știam totul, Caboche s-a întîlnit de mai multe ori cu domnul L'Heurois. Apoi domnul L'Heurois și domnul Antoine Ganet au început să se pregătească pentru plecarea în America. Îndreptîndu-se spre Havre s-au abătut pe la castelul de Courjeul unde ați petrecut vara împreună cu doamna.

— A, știi și asta?

— Firește, dragă maestre. Știu chiar că domnul L'Heurois a urcat într-o noapte pe balcon întocmai ca Romeo și că după un sfert de ceas ați apărut și dumneavoastră. După asta, domnul Richard a plecat iar dumneavoastră și soția ați stat aproape un ceas pe balcon privind stelele.

— Mai scurteaz-o, zise Patrice crispat.

— S-o scurtez? Aș vrea eu dar sînt mult prea multe lucruri interesante de spus. Simțeam că datorită domnului L'Heurois voi avea șansa de a afla totul. Numărul automobilului și restul dispăruseră odată cu moartea lui Julot. Așa că pentru a mă informa m-am dus în America după prietenii dumneavoastră. Cînd au sosit ei eu eram la New-York. Numai că acolo și-au schimbat itinerariul și în loc să se ducă în America de Sud cu trenul, s-au hotărît să facă drumul pe mare. Așa că pentru a ajunge de la New-York la Montevideo, au luat vaporul „George Washington"...

— „George Washington"? strigă Patrice. Cel care a ars în dreptul Antilelor?

— Exact. A fost un incendiu dramatic și un naufragiu îngrozitor. Ziarele franceze n-au dat toate amănuntele, dar altele au publicat lucruri cumplite, zguduitoare. Unul mai ales despre care, în ce mă privește, n-am aflat decît tîrziu. Un pasager de la clasa a treia, un francez, aflîndu-se în cabina de sub punte, a fost înconjurat de flăcări. Se pare că cineva l-a auzit urlînd. Atunci un pasager de la clasa întîi s-a aruncat în acel cuptor, cu toporul în mînă și a reușit să spargă ușa cabinei. Dar după un minut, vaporul începu a se duce la fund și salvatorul, care fusese grav rănit s-a scufundat odată cu vasul. Vreți să știți numele pasagerului de la clasa întîi care era tot francez?

— Da, zise Patrice.

— Richard L'Heurois.

— Richard L'Heurois, repetă Patrice cu voce înfundată.

— Da, prietenul dumneavoastră.

— Și numele omului pe care l-a salvat îl știți?

— Jules Caboche, tipul de la „Gazonul albastru", omul pe care Julot a vrut sau s-a prefăcut că vrea să-l omoare în pădurea de la Marly. Omul care avea colierul și pe care-l ascunsese. Din pricina asta se făcuse vinovat de tăinuire. Cînd ar fi ajuns la Montevideo aș fi pus mîna pe el cu ajutorul poliției. Eram convins că perlele se aflau încă la el...

Romain Delbot se întrerupse. Patrice și Dominique erau îngroziți. Nu știau nimic despre moartea lui Richard și circumstanțele dramatice ale acestei morți îi doboriseră. Vedeau în ea aproape un fel de sinucidere. Cum puteau explica altfel faptul că Richard se sacrificase pentru a salva viața unei ființe ca Jules Caboche? Iar pe de altă parte, prin ce întîmplare se afla Julot pe același vas care-i ducea pe Antoine și pe Richard în America de Sud?

— Zău dacă pricep, zise Patrice. Ceea ce spui dumneata este extraordinar și misterios.

Polițistul continuă:

— Văd că nu sînteți la curent cu nimic. Voiam ca arestarea lui Caboche să rămînă secretă. Voiam să dau marea lovitură, să divulg odată cu adevărul și numele tuturor celor care jucaseră un rol la „Gazonul albastru". Așa că nu trebuia să răzbată nici un amănunt pînă ce totul nu avea să fie pus la punct.

— Și acum ți-ai atins scopul? întrebă Patrice prefăcîndu-se indiferent.

— Da, răspunse plin de orgoliu Delbot. Sau cel puțin aproape l-am atins, adăugă el.

— Ai dovezi? întrebă Patrice fără să-și privească interlocutorul.

— Da, maestre, am dovezi. Mai întîi prezența lui Jules Caboche la bordul aceleiași nave ca și prietenii dumneavoastră și rolul pe care-l juca acesta.

— Ce rol juca?

— Cel de servitor al celor doi prieteni, domnii Ganet și L'Heurois. Odată debarcați, acest rol urma să se schimbe în cel de șofer adus special de la Paris ca să conducă mașina pe care urmau s-o cumpere cei doi prieteni ai săi.

— De unde ai aceste informații?

— Chiar de la Jules Caboche.

— Deci a consimțit să-ți facă mărturisiri?

— A fost nevoit să mi le facă. Inspectorii noștri sè pricep să-i determine pe oameni ca el să vorbească. Și apoi în cufărul lui Caboche s-au descoperit o sută de mii de franci în bilete de Bancă, ascunși printre rufe.

— Îi furase?

— Nu, îi fuseseră dăruiți.

— De cine?

— De domnul L'Heurois înainte de a pleca din Franța.

— Da? Și Antoine nu contribuise și el la acel... dar?

— Nu. Domnul Ganet nu se sinchisea de nimic. În schimb îl ținea de rău pe prietenul său: „Să te expatriezi pentru o mică aventură, mi se pare cam mult! Și apoi să-i dai o sută de mii de franci unuia ca Jules Caboche, ca să-și țină gura, e prea de tot! Afacerea s-a uitat de mult și nu mai prezintă nici o importanță. Eu am uitat-o chiar de a doua zi!" mi-a spus el.

Patrice avu un surîs amar. În sinea lui măsura distanța dintre cei doi prieteni ai săi.

— Și cu ce condiție i-a dat Richard acești bani lui Caboche? întrebă el.

— Cu condiția ca acesta să restituie colierul de perle doamnei Martyl. Vi l-a înapoiat, nu-i așa, doamnă, în seara în care și-a făcut apariția la castelul Courjeul.

Foarte palidă, Dominique făcu un semn afirmativ cu capul.

— Totul se înlănțuie perfect, continuă Delbot. Cînd Caboche a mărturisit de la cine avea banii, și faptul a fost adeverit și de domnul Ganet, i s-a dat drumul. Pe scurt, Caboche a rămas în slujba domnului Ganet. Așa că acum am în mînă toate zalele lanțului „Gazonul albastru": Pierreuse, cei doi Julot, cele două Porumbițe și cei patru necunoscuți care sînt cunoscuți.

— Și ce intenții ai? întrebă Patrice cu voce stearsă.

— V-am mai spus, dragă maestre, nimic ostil. A reactualiza un scandal vechi de șase luni nu ne mai interesează. Între timp s-au ivit altele care ne sînt de-ajuns. Caboche a găsit colierul, nu l-a furat și dacă domnul L'Heurois i-a dat o sută de mii de franci a făcut-o de bunăvoie. Ca să vă spun care dintre cei doi Julot s-au făcut vinovați de crimă în noaptea aceea faimoasă, uite că n-aș putea și, ca să vă mărturisesc adevărul, puțin îmi mai pasă. Am avut o hoață, Pierreuse, care și-a ispășit vina. Am avut un hoț și un asasin, unul dintre cei doi Julot și amîndoi au murit. Așa că Justiția e satisfăcută. E satisfăcută și Poliția, adică eu. Superiorii mei sînt mulțumiți și m-au avansat. Iar eu sînt și mai mulțumit pentru că am aflat

adevărul. Așa că acum, dragă maestre și dumneavoastră, doamnă, puteți dormi liniștiți pe pernele dumneavoastră ; povestea de la „Gazonul albastru" s-a încheiat. Niciodată nu se va mai redeschide. După ce făcu o pauză, Delbot reluă cu voce schimbată : Încă un cuvînt, maestre.

— Vorbește, zise cu o nuanță de nerăbdare Patrice care nu dorea nimic altceva decît să-l vadă plecat.

— Aș vrea să vă cer drept mulțumire pentru ceea ce am făcut pentru dumneavoastră...

Patrice îl privi mirat ; nu putea fi vorba de bani dat fiind caracterul omului și funcția lui oficială. Atunci ce ?

— Te ascult, zise el ; ce pot face pentru dumneata ?

Polițistul se ridică și răspunse cu demnitate :

— Dragă maestre, țin la stima dumneavoastră. Spuneți-i lui Romain Delbot că-l socotiți un om cinstit și dați-i mîna !

— Cu plăcere, spuse Patrice fără să ezite. Apoi adăugă : Ai stofă de mare polițist, domnule Delbot !

Delbot nu sesiză sau nu vru să sesizeze ironia, strînse mîna pe care i-o întinse Patrice Martyl și ieși condus de avocat pînă în anticameră.

Patrice se întoarse încet în biroul său. Se gîndea la acel om pe care n-avea să-l mai revadă decît poate din întîmplare, pe coridoarele Palatului de Justiție. Acel om care-i făcuse atîta rău, care ar fi dorit să-i mai facă încă și a cărui clemență umilitoare trebuise s-o accepte. Liniștea recucerită era foarte scump plătită dar această liniște era acum imuabilă. Din afacerea de la „Gazonul albastru" nu mai rămăsese nimic. Nimic decît amintirea.

Dominique, așezată pe divan, părea pierdută în gîndurile sale. Văzîndu-l pe Patrice întrînd, surîse.

— Ei bine, îi spuse ea, dușmanul a depus armele. Delbot nu ne mai amenință, mai mult ca sigur că a primit ordin să tragă definitiv cortina peste această poveste tristă.

— Ne-a spus-o el însuși, răspunse Patrice.

— Deci prin vizita sa a vrut să ne arate că a pus capăt luptei. Ne-a întins ramura de măslin.

— Așa crezi tu ? spuse Patrice cu amărăciune. N-ai înțeles sensul ultimelor sale cuvinte ? Triumfă, jubilează ! S-a purtat față de noi cu mult mai multă cruzime decît pînă acum. Da, ostilitățile s-au terminat, ne bucurăm de clemența, de iertarea

acestui polițist, căruia a trebuit să-i strîng mîna. Eu, un Patrice Martyl, să tremur în fața unui Delbot oarecare! Nu, că-ți vine să mori de rîs, nu alta!

Începu să se plimbe prin cameră; și cum un fotoliu îi stătea în cale, îl împinse brutal cu piciorul.

— Patrice, dragul meu, liniștește-te! zise Dominique. Ce crezi că ne mai poate face unul ca Delbot? Nu vezi că în fața noastră se deschide o viață nouă, că acel cumplit coșmar s-a sfîrșit?

— Ah, voi femeile! strigă Patrice sarcastic. Pentru că acum nu te mai temi de nimic, nimic nu mai contează pentru tine, nu-i așa? Ai uitat totul?

— Oh, Patrice, ceea ce spui nu-i drept, zise Dominique cu reproș. Am scăpat de o tortură care ne-a chinuit vreme de șase luni și căreia i-a pus capăt vizita acestui polițist nenorocit.

— Nu și-a făcut decît datoria, constată Patrice. E un om cinstit. Acum după ce și-a potolit ranchiuna, după ce ne-a pedepsit, nu ne mai urăște.

— Nu înțeleg, zise Dominique.

— Ba da, înțelegi! Înțelegi perfect! Delbot ne-a dezvăluit adevărul. Ia gîndește-te: cei o sută de mii de franci dați de Richard lui Jules Caboche n-au servit numai să răscumpere de la acel vagabond colierul tău furat, furat de cine? I-au fost dați ca să ne liniștească pe noi doi. Richard l-a învățat ce trebuie să ne spună cînd ne va înapoia colierul, ca să ne redea încrederea. Și Caboche, din cale-afară de fericit de a cîștiga atît de ușor o sută de mii de franci, fericit că putea scăpa de acele perle pe care nu se îndura să le sacrifice și care-l obsedau și mai ales fericit că putea pleca din țară, a venit și și-a spus lecția învățată pe dinafară. Richard a vrut să ne liniștească, ispășindu-și astfel nebunia lui de o clipă...

— Pe care și-a răscumpărat-o cu viața, zise Dominique îndurerată.

— Îl plîngi? Îl regreți?

— Vai, Patrice...

— Da, într-adevăr, e cumplit ce am spus fiindcă a murit din pricina noastră. Și cu toate astea află că mă simt fericit. Adevărul e că nu știu nimic, Dominique, nu știu nimic, plutim în întuneric exact ca în acea noapte fatală. Cine a spus adevărul? Cine a mințit? Nu mai știu și simt că-mi plesnește capul! Simt că înnebunesc!

Mergea cu pași mari prin birou, cu ochii rătăciți, cu pumnii strînși.

— Patrice ! murmură Dominique.

Din doi pași el se apropie de divan, îngenunche în fața lui Dominique și-și puse capul pe genunchii ei. Tînăra femeie îl mîngîie pe păr și-și așeză ușor palma pe acel cap răvășit de gînduri.

— Patrice, dragul meu, iubitul meu, singura mea dragoste, te rog liniștește-te, liniștește-te . . .

Glasul îi era tot atît de tandru ca și gestul. Nu-i mai era teamă, nu mai era emoționată. Știa bine că acum era de datoria ei să-i risipească orice îndoială. Patrice încă mai suferea. Trebuia vindecat, trebuia convins, trebuia să se poarte cu el ca și cu un copil. În multipla ei feminitate trebuia să fie nu numai îndrăgostită ci și mamă. Trebuia să fie femeia care liniștește, care consolează, fie chiar minținid, femeia care să-l facă să creadă într-un adevăr de care ea însăși se îndoia. Îi ridică încet capul care-i apăsa genunchii și-i sărută fruntea atît de plină de gînduri.

— Așează-te lîngă mine, Patrice, îi zise ea făcîndu-i loc alături. Lasă-ți mîna în mîna mea și nu te mai gîndi la trecut. Ce încerci să-ți mai imaginezi torturîndu-te ? Simți atît de mult nevoia să suferi ? Nu crezi că e mai plăcută liniștea în care trăim ?

— Da, e mai plăcută, chiar prea plăcută. Numai că omul ăla a stricat totul cu vizita lui. Mărturisește că nici tu nu mai știi nimic !

Dar Dominique nu mai voia să sufere și nu voia ca nici Patrice să mai sufere așa că dînd dovadă de o voință inflexibilă și de o hotărîre imuabilă, răspunse :

— N-ai dreptate, rosti ea răspicat. Eu nu mă îndoiesc și nici tu n-ai dreptul să te mai îndoiești. Ți-am spus încă din primul moment : „Eu am căzut în brațele tale, Patrice, și tu ai fost cel care m-a avut !" Cînd a venit la castelul Courjeul, Richard a mințit. Julot, mitocanul acela josnic, a mințit și el. E adevărat că Richard, pentru a-și ispăși fapta, ni l-a trimis pe Caboche. Dar ceea ce ne-a spus Jules Caboche înmînîndu-ne colierul, era adevărul gol-goluț, era adevărul conform cu cea mai profundă convingere a mea și cu realitatea faptelor petrecute. Contrariul ar fi o minciună. Să acceptăm acest adevăr pe care ni l-a dezvăluit mesajul transmis de Richard hotărît încă de pe atunci să moară. Am impresia că-l și aud pe Richard, spunîndu-ne : „Eu am murit, nu aveți dreptul să vă îndoiți de cuvîntul meu !" Și are dreptate. Cuvîntul lui e sacru. A plătit scump rătăcirea sa de moment, tentativa sa rușinoasă pe care

eu i-am iertat-o și pe care va trebui să i-o ierți și tu. E mort, avem datoria să-i respectăm memoria și acest respect înseamnă de fapt a nu ne îndoi de cuvîntul lui.

Vocea lui Dominique, vibrînd de emoție și plină de convingere, îi potoli lui Patrice ultimele amărăciuni. El înțelese brusc cît de nedrepte fuseseră reproșurile sale, trădările și umilințele pe care le îndurase acea femeie pentru o greșeală de cîteva minute de care de fapt vinovat era doar el...

Admiră fără voia lui răbdarea îndelungată a soției sale care plătise totul atît de scump, fără să se plîngă, fără să-i reproșeze nimic. Și acum tot ea era cea care-l consola!

— Ai dreptate, zise el; tu ești înțeleaptă și bună. M-am zbătut destul orbește în tot noroiul ăsta! Da, vreau să trăiesc uitînd de acel urît vis al unei nopți de vară. Doar n-o să ne petrecem toată viața sfîșiindu-ne unul pe altul pentru un fapt despre care nu vom ști niciodată nimic precis. Richard ne-a oferit un deznodămînt... care e cel mai bun. Trebuie să-l acceptăm. Totuși... Totuși... Cîte lucruri tulburi! Cîte contradicții! Ah, îndoiala asta păcătoasă nu ne va părăsi niciodată!

Blîndă, răbdătoare, Dominique răspunse:

— Îndoiala? Deci tot te îndoiești? Și mai pretinzi că mă iubești! Dacă nu te-ai mai gîndi la îndoiala asta, dacă n-ai păstra-o în tine, în noi, ca s-ar stinge de la sine. În evlavia celor mai înflăcărați creștini nu există și o parte de îndoială? Crezi fără să judeci, crezi tocmai pentru că e absurd. În ceea ce privește credința, nu trebuie să vezi micile slăbiciuni ale doctrinei, erorile, contradicțiile... tot ceea ce este inerent slăbiciunii naturii umane! Hai să facem și noi ca evlavioșii, Patrice. Să nu avem orgoliul nemăsurat, dorința inumană de a vrea să cunoaștem fructul amar al arborelui Binelui și al Răului. Să nu fim intransigenți în fața vieții, în fața credinței... a unei credințe fără de care nu putem trăi. Fără orgoliu, Patrice, fără eforturi derizorii și vanitoase către o logică ce nu poate fi atinsă, către un absolut care nu există pe lumea asta. În fața noastră se află un drum drept, însorit, fericit. Să mergem pe el. Să părăsim pentru totdeauna calea întortocheată, sumbră, înnourată și înnoroiată pe care ne-am încăpățînat atîta vreme să mergem. Drumul cel drept e lîngă noi. Să ne luăm de mînă și să pornim pe el. De ce și cît o să ne mai otrăvim viața? Hai, iubitule, te simt atît de aproape de mine... Tu ești al meu, Patrice, numai al meu! Ești blînd și calin. Încearcă să-ți potrivești bătăile inimii în așa fel încît să se confunde cu ale mele. Și să tăcem, Patrice, și să ne iubim.

Şi se iubiră aproape cu religiozitate aşa cum dorise Dominique, apoi cu nebunia specifică tinereţii lor şi mai ales patimii lor regăsite.

De atunci Patrice n-a mai suferit. Chiar dacă vechea rană mai exista, ea nu mai sîngera. Şi apoi acum fusese recucerit, dominat — şi asta pînă la capătul vieţii — de acea dragoste mai puternică decît mînia, decît gelozia, decît sila care-l ulcerase, de acea dragoste mai puternică decît amintirea.

Cu înţelepciunea şi blînda ei feminitate, Dominique îi ceruse acest lucru şi Patrice o ascultase fără să-şi dea seama. Acum nu trebuia să se mai apere împotriva amărăciunii trecutului fiindcă această amărăciune nu mai exista. Cînd, din întîmplare, se mai gîndea la încercarea prin care trecuse îşi spunea — şi cu deplină bunăcredinţă — : „Am fost nebun! Da, nebun, ca să sufăr atîta pentru un fleac! Pentru o eroare!" Şi chiar dacă n-ar fi fost o eroare, nu voia să mai ştie nimic. Totul i se părea acum ireal ca şi cele două femei dansînd goale, într-o noapte pe o peluză albăstrită de lumina de vis a celor două lămpi albastre. Un vis? Nu fusese totul un vis? Acea scenă existase într-adevăr? Toţi acei actori dintre care unii muriseră, alţii se pierduseră prin lume, nu erau cumva nişte fantome create de fantasmagoria unui ceas de beţie? Rămăseseră doar el şi Dominique şi Patrice nu voia să mai ştie nimic în plus. Fusese robit pentru totdeauna de tandreţea blîndă a lui Dominique, de pasiunea ei înflăcărată şi senzuală, de sărutul ameţitor al acelei guri lacome, de îmbrăţişarea fără reţinere a acelui trup adorabil a cărui carne tare şi piele strălucitoare, savuroasă şi parfumată vibra sub mîngîierile sale, se făcea una cu el în braţele sale. Cum nimic nu mai conta decît acest lucru, se resemnă să fie fericit...

Dar Dominique? Ea ce gîndea? Feminitatea sa, mai subtilă decît mentalitatea directă şi absolută a lui Patrice, se lovea şi ea de contradicţii, de incertitudini, de reîntoarceri asupra ei înseşi, ignorate de bărbat. Dominique nu făcea nimănui confidenţe despre variatele impresii şi sentimente pe care le păstra cu gelozie în tainiţele sufletului său. Adesea, cînd era singură, se întrista gîndindu-se la Richard; adesea tremura gîndindu-se la Julot... Dar întotdeauna gîndindu-se cu pasiune şi loialitate şi mai ales cu toată dragostea sa la soţul ei. În sfîrşit, Dominique îşi regăsise echilibrul. Nu se mai îndoia nici o clipă că fusese

întotdeauna femeia unui singur bărbat. Dacă uneori în gîndurile sale, bărbatul își mai schimba chipul, dacă acel chip semăna vag cu Richard și vag cu Julot, Dominique nu dădea niciodată acelui chip alt nume decît Patrice.

Căci dragostea fericită nu este un bloc de cristal impecabil și dur. Impurități, pete și umbre plutesc în acea transparență înghețată. Dar privirea încîntată a iubiților nu le disting, ea nu vede decît perfecțiunea, unitatea și lumina insondabilă..

CUPRINS

Capitolul I
Sărbătorirea 5

Capitolul II
Vertijul 14

Capitolul III
Infernul 19

Capitolul IV
Ancheta de pe peluză 26

Capitolul V
Cei patru prieteni 34

Capitolul VI
Vînătoarea Porumbițelor 42

Capitolul VII
Darling 47

Capitolul VIII
Cu mîinile în jurul gîtului 54

Capitolul IX
Cele douăsprezece sticle 61

Capitolul X

Omul din Marly 70

Capitolul XI

Julot povesteşte 76

Capitolul XII

Porumbiţa îmblînzită 83

Capitolul XIII

Vînătorul în culpă 92

Capitolul XIV

Amantul lui Dominique 96

Epilog

Femeia unui singur bărbat 107

Lector : ANDREI MAZILU
Tehnoredactor : CONSTANŢA VULCĂNESCU

Tiparul executat la S.C. Universul S.A.
sub cd. — 486

ISBN 973-95702-3-2

LEI 160

EDITURA ENIGMA